

HEPİMİZ BİREER ÖNDER BABAT'IZ

Önder yoldaş, özellikle dergi büromuzun önünde vurulmuştur...

Biz mesajı aldık. Korktukları için yaptılarsa; onları daha çok korkutacağız...

Bizi eksiltmek için yaptılarsa; daha çok çoğalacağız. Biz halkız...

Tarihin hiçbir evresinde vurularak tükendiğimiz görülmemiştir...

Gerçekleri haykırmaya devam edecek ve hesap soracağız...

DEVİRİMCİ HAREKET'TEN

3 Mart 2004 tarihinden itibaren, gündemimize ÖNDER BABAT yoldaşın ağırlık ve önemini katarak yolumuza devam ettik. Bu süreçte bizi yalnız bırakmayan; mesajlarıyla, arayarak, uğrayarak veya fiilen yanımızda olan tüm dost ve yoldaşlarımıza teşekkür ediyoruz. Yaptığımız çalışmalarla ÖNDER'in tanınmasını sağlarken aynı zamanda olayın örtbas edilmesini de önledik. Şimdilik belki hukuken değil; ama, halkın gönlünde ve vicdanında katilleri mahkum ettirdik. Tabii ki bunlar Önder için yetmez. O'nu, her adımımızda yanımızda var ederken, aynı zamanda hesap sorma bilincini de büyütme devam edeceğiz.

Bu sayımızı 48 sayfaya çıkarmamıza rağmen, Önder Babat'la ilgili yaptığımız etkinliklerin, bizlere gönderilen mesaj ve yazıların önemli bir kısmına yer veremedik. Yazı sahibi dost ve yoldaşlarımızın bizleri hoşgöreğine inanıyoruz.

Türkiye'de 28 Mart seçimleri, Kıbrıs Sorunu, İspanya'daki 11 Mart eylemi ve seçimler, Irak direnişi, 1 Mayıs, Önder Babat cinayetinin siyasal arka planı gibi her biri özel bir değerlendirme gerektiren konulara bu sayımızda yer verirken; daha önce de yaptığımız gibi olgunun özüne dikkat çekmeyi ölçü aldık. Örneğin Kıbrıs yazısını referandumdan önce hazırladık. Ve meseleyi, sıkıştırılmak istenen evet-hayır ikileminin dışında tartıştığımız için, sonradan bir ek yapma ihtiyacı duymadık.

İstanbul'da 1 Mayıs sürecinde yaşanan gelişmelere ışık tutacağına inandığımız, 29 Nisan ve 2 Mayıs tarihli açıklamalarımıza yer verdik. Aslında bu konu, solun gerçekliğini yansıtmak açısından özel bir öneme sahip. Ancak biz öznellik yoğunluklu duruşlar sebebiyle bu çerçevede yazılacak şeylerin yakın vadede herhangi bir etkisinin olacağını sanmıyoruz. Bu nedenle, örnek olması itibarıyla sadece **Atılım**'ın 1 Mayıs haberinden kısa bir aktarma yapmakla yetineceğiz.

8 Mayıs tarihli sayısında **Atılım**, "*Güç ve irade kazandı*" manşeti atmış. Arka sayfada ise haberi "*Saraçhane'de coşku ve kararlılık*" başlığıyla vermiş. Başlığın altındaki haberin son bölümünü aktarıyoruz.

"Yenikapı'ya ilk kortejlerin ulaşmasının ardından polis, sendikacılara 'eylemin bir an önce bitirilmesi' yönünde dayatmalarda bulundu. Bunun üzerine, burada yapılması planlanan müzik dinletisi iptal edildi. DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, burada da bir açıklama yaparak, eylemi sonlandırdı. Polisin dayatması sonucu, daha kortejlerin birçoğu Yenikapı'ya ulaşmadan eylem bitirilmiş oldu."

Tabii ki her yapının istediği gelişmeyi zafer olarak addetme veya yalnız da kalın-sa Taksim'e çıkılacağı söyleminden sonra, Saraçhane'ye çıkmayı kazanç sayma özgürlüğü vardır. Ancak gün gelir de mücadele, "güç ve irade"yi çok daha özel bir alanda sınava zorlarsa, öyle sanıyoruz ki o zaman öznellik yoğunluklu dil, ortaya çıkacak sonucu gerekçelemeye yetmeyecektir.

Sunu bölümünün tam da bu noktada, söz konusu tartışmayı daha fazla sürdürmeden ve edilmiş lafları yeterli görerek nokta koymak üzereyken, elimize çeşitli yapıların yayınları ulaştı. Ve halkı sol içi tartışmalarla bıktırmama kaygımıza rağmen, bazılarının haddini hatırlatmanın bir gereklilik olduğu kanaatine vardık. **Devrimci Duruş**'tan aktarıyoruz.

"EMEP'in gerekçesi, 'sınıf orada' idi. Bunu çok yakından tanıyor ve biliyoruz zaten. Partizan, Devrimci Demokrasi ve Devrimci Hareket ise 'iki miting arasında bir fark görmüyoruz' diyerek gitmişlerdir. Alınları çevresi ise 'her iki alanda da olacağız' diye açıklamış ama fiilen Abide-i Hürriyet'te olmuştur. En basitinden böyle bir tarihsel anı kaçırmış olmalarına üzüldüğümüzü belirtmek isteriz. Onun dışında bu konuda ağır bir vebalin altına girdikleri de ortadadır. Her iki miting arasında fark yok ise neden Saraçhane'de devrimcilerin yanında olunmamıştır? Devrimcilerin yanında olunmamıştır da İstiklal Marşı okunan İşçi Partisi'nin Türk bayraklarıyla yürüdüğü bir alanda olunmamıştır?"

İnsan ilkin "*gariplerim kırk yılda bir, Alınları ile yaptıklarını varsaydıkları yarışta öne geçme hissine kapılmışlar; akıllarını çelmeleyen hirs bundandır, hoşgörelim*" deyip geçmek istiyor. Ama bakıyoruz ki 29 Nisan'da dahi açıklama yapan, birlikte hareket umudunu yitirmeden son ana kadar bekleyen ve koyduğu tavır 2 Mayıs'ta uzun bir açıklamayla gerekçeleyen Devrimci Hareket'in bu yaklaşımını yok sayıp kendince "*iki miting arasında fark görülmediği*" yakıştırmalarını yapıyor. Sonra da o tarihsel anı kaçırdığımızı üzülmüyor!... Öncelikle belirtelim ki o "*İP, Türk Bayrakları, vb.*" vurgular; başlı başına bir etik sorununu ve kalite problemini ortaya çıkarıyor. **Bu, en hafif deyimle ucuzluktur.** Sadece Devrimci Hareket'in değil, tüm devrimcilerin bu konudaki hassasiyeti bilinmektedir. Hatta Devrimci Hareket'in, KESK'in 22 Şubat Çağlayan mitinginin çağrı metninde ADD'nin bulunması sebebiyle mitinge katılmaktan vazgeçtiği ve bunu kamuoyuna yazılı olarak yansıttığı bilinmektedir. Yani mesele bu kadar basit değilmiş. Abide-i Hürriyet'ten yapılan haberin başına kocaman Türk bayrağı içeren bir fotoğrafı koyma ihtiyacı duymak da başlı başına problemlili bir duruşa işarettir. Bugüne dek defalarca 1 Mayıs'ta Türk bayrağı taşıyanlar olmuş, ama devrimciler birbirinin duruşunu böyle ucuz yakıştırmalarla değerlendirme yoluna gitmemiştir.

Arkadaşlarımız o müthiş anı yaşadıklarına çok sevinmişler. Ne diyelim sevinçlerine gölge düşmesin. Ancak, **HÖC** bile "*Saraçhane'de ürkek davranılmıştır. Kitledeki o kararlılık, mücadele isteği ve kazanma azmi başta sendikacılar olmak üzere çeşitli gruplar tarafından doğru anlaşılammış ve değerlendirilememiştir. Daha cüretli olunmalıydı.*" derken; **Atılım**, yukarıda da belirttiğimiz gibi gerçekte Yenikapı'ya yürünemediğini anlatırken; arkadaşlar bizim o tarihsel anı kaçırdığımızı üzülmüşler!...

(devamı 36. sayfada)

İÇİNDEKİLER

Gündem

1-7

28 Mart Seçimleri

8-13

1 Mayıs Öncesi Tartışmalar

14

2 Mayıs Açıklaması

15-16

Haberler

17

Irak Dosyası

18-23

Kıbrıs Ve AB Dosyası

24-31

Söz Uçar Yazı Kahr

32

İspanya'da 11 Mart

33-34

Irak'ta İşkence

35-36

Devrimci Hareket'ten(devam)

36-37

Önder Babat Dosyası

38-48

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

DEVİRİMCİ HAREKET

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü

Fehmi Kılıç

Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan

Sok. No:9/5 Beyoğlu - İstanbul

Tel: 0212 249 38 75

Faks: 0212 249 38 74

Web: www.devrimcihareket.net

E-mail: devrimci@yahoo.com

Hesap No: Akbank Tarlabası Şubesi
0029724-2

Euro Hesap No: Akbank Tarlabası
Şubesi 0028274-9

Avrupa İrtibat:

Almanya

Tel & Faks: 0049 30 72 01 37 57

Avusturya

Tel: 0043 650 960 27 92

Belçika

Tel: 0032 473 80 65 66

Fransa

Tel: 0033 618 93 94 34

Hollanda

Tel: 0031 624 47 76 76

İsviçre

Tel: 0041 79 670 02 68

Baskı Yeri: Berdan Matbaacılık

İNSANLIĞIN GELECEĞİNİ İPOTEK ALTINA ALAN EMPERYALİZMİN EN KÜÇÜK BİR İTİRAZA BİLE TAHAMMÜLÜ YOKTUR

Kendini "istikrar ve demokrasi gücü" ilan eden emperyalizmin yalan bombardımanı eşliğinde dünya, kaynamaya devam ediyor. Latin ülkelerinden İspanya'ya, Irak'tan Suriye ve Gürcistan'a kadar hemen her coğrafyada emperyalizmin halklara nefes aldırılmayan müdahalelerine tanık oluyoruz. Tüm bu gelişmelerin doğru kavranması, arka planının görülebilmesi ve daraltılmış en küçük kesitte bile emperyalizmin etkisinin ayırddedilebilmesi; alternatif geliştirebilmek ve geleceğin biçimlendirilebilmesine irade koyabilmek için zorunlu bir koşuldur.

Y o l d a ş ı m ı z
ÖNDER BABAT'ın 3 Mart Çarşamba günü dergi büromuzdan çıkarken katledilmesiyle eş zamanlı olarak gelişen saldırı, işkence, infaz ve katliamlar bütünlük

içinde bir gerçekliğe işaret ediyor. İşte hem bu gerçekliğin ayırddında olmak hem de bütünü içerisinde parçanın (ÖNDER BABAT olayının) özgünlüğünü okuyabilmek için; ÖNDER'in katledildiği İmam Adnan sokağın ve hatta Türkiye'nin dışına çıkıp, sürecin fotoğrafını bir bütün halinde çekebilmek gerekiyor. İşte biz, konu bağlamında Büyük Ortadoğu Projesi'ne de değinerek, ÖNDER

BABAT olayını, sürecin bütünlüğü içinde değerlendirme ihtiyacı duyduk. Önüne ne konursa onunla yetinen, kendine ait düşüncesi olmayan ve muhakeme yeteneğini geliştirememiş kesimler dışında, hemen herkesin böyle bir değerlendirmeye ilgi

laştığı, arttığı bir dönemde; ulaşım yolları, ticaret yolları ve bunlar üzerindeki tam ve kesin denetim, büyük önem kazanmıştır.

İkincisi, bütün tartışmalara ve farklı arayışlara rağmen, enerji konusunda, emperyalist-kapitalist sistem, hala petrol alternatifi olabilecek bir enerjiyi ikame edebilmiş değildir. Bir başka ifadeyle; alternatif enerji kaynaklarını gündeme getirebilecek kadar, bu alanda bir tekelleşme yaşanmadığından; petrol ve petrol ürünlerine dayalı dev tekellerin dünya hegemonyasından, otomotiv tekelleriyle birlikte dünya genelindeki egemenliğinden söz edilebilir.

Emperyalizmin, Ortadoğu'daki petrol kaynakları üzerinde uzun dönemdir denetimi var ise de bunun şu veya bu şekilde, birkaç aylık dahi

olsa kesintiye uğramasına tahammülü yoktur. Bu nedenle, çok uzun dönemli, kesin ve kalıcı bir denetim amaçlanmaktadır.

Yirminci yüzyılın özellikle ikinci yarısından sonra, emperyalizmin petrol kaynakları üzerindeki denetim çabaları, sosyalist sistemin varlığı sebebiyle, tatmin edici boyutlarda sonuç vermemişti. Sosyalist sistemdeki etkisizleşme sonrasında ise,

ÖNDER BABAT ÖLÜMSÜZDÜR

göstereceğine inamıyoruz.

ORTADOĞU, EMPERYALİZM (VE ABD) İÇİN NEDEN ÖNEMLİDİR ?

Birincisi, Ortadoğu; dünyanın en önemli ticaret yollarından biridir, bir kesişim noktasıdır. Asya'yla, Avrupa ve Amerika arasındaki en önemli ticaret güzergahı Ortadoğu'dan geçmektedir. Mal ve hizmetlerin değişiminin global düzeyde yaygın-

Ortadoğu'daki güç dengeleri, ayakbağı oluşturmaya devam etmiştir. Fakat tüm bu süreçlerde ABD'nin her zaman için bu yönde gayretleri olmuş; senaryolar geliştirmiş, farklı olanakları zorlamıştır. Aynı zamanda emperyalizmin bütünüyle öncüsü olma misyonunu da üstlenen ABD'nin bu konumuna, diğer emperyalist ülkelerden bugüne dek önemli bir itiraz gelmemiştir. Ortadoğu'da böyle bir politikanın büyük oranda askeri araçlarla gündeme geleceği, askeri araçlara dayanmadan güçlü bir egemenlik sağlayabilme koşulunun olmadığı biliniyor. Bugün için bu boyutta güçlü bir askeri mekanizmaya sahip tek güç ABD'dir. Ancak, ABD'nin, bu tür radikal adımlarına ve Ortadoğu'yu yeniden biçimlendirme projelerine, diğer emperyalist ülkelerden tepki gelmemesinin asıl nedeni çıkar ortaklığıdır.

Petrol ve petrol kaynakları üzerinde emperyalizmin denetiminin kurulması, tüm ticaret yolları üzerindeki tam ve kesin denetimin sağlanması; bütün emperyalist güçlerin ortak beklentisidir. Ama bu çerçevede başat rol oynama konusunda ABD'nin ataklığına diğerlerinin "dur" deme şansı yok. Çünkü artık bütün ülkelerin sahip olduğu iç siyasal dengeler, ekonomik ve askeri olanaklar birbirinden farklıdır. Örneğin ABD, kendi kamuoyuna Ortadoğu'da en radikal politikaları, belirli oranlarda da olsa, benimsetebilirdi. Ama aynı şeyin Fransa ve Almanya için olabileceğini söylemek zordur. Çeşitli avantajlarına rağmen Blair bile aynı şeyi kendi toplumuna kabul ettirebilme konusunda en azından bir Bush kadar rahat değildi.

AB devletlerinin, halk tepkisinden kaynaklanan nedenlerle ABD'nin Irak politikasına birebir destek vermemiş olması; petrol kaynakları üzerinde kurulmak istenen hakimiyetten rahatsız olacakları anlamına gelmiyor. Çıkar örtüşmeleri olmasa dahi; bölgede, emperyalizmin genel varlığını tehdit edebilecek şu veya bu nitelikteki siyasal odakların olmasındansa, ABD'nin o alanda tam

ABD'nin Ortadoğu'ya yönelik projeleri, 10 yıllara yayılan topyekün bir saldırının birbirini tamamlayan parçalarıdır. Ülkemizde son günlerde yoğunlaşan infaz, katliam ve işkence fiilleri de bu sürecin parçalarıdır. Ancak ÖNDER BABAT cinayeti, bu toplam içerisine girse de Türkiye'de 10 yıllardır "ilk" sayılabilecek nitelikler taşımaktadır. Saldırının tasarlanmasından gerçekleştirilme biçimine ve amacına kadar taşıdığı özgünlük, onu "ilk" kılıyor.

ve kesin egemenliğinin olması ehvenişer görülebiliyor. BM içerisinde Almanya ve Fransa'nın son süreçte itirazlarını daha düşük perdeden yansıtıyor olmaları ve bu kervana Rusya'nın da katılmış olması aynı nedendir. Hele ki ABD işgal sırasında, bu ülkelere belirli oranlarda taviz vermiş veya en azından Irak'taki petrol kaynaklarının paylaşımı konusunda, daha önce yapılmış olan anlaşmaların geçerliliğini kabul etmiş olsaydı; hemen hiçbir tepki oluşmayacaktı.

Egemenlik ihtiyacında tayin edici rolü petrolün oynuyor olması, ABD'nin projelerinin kapsamını Ortadoğu'nun dışına da taşıyor. Çünkü dünyada pazarlanabilir petrolün ikinci bir odak noktası da Kafkaslar çevresidir. Ancak bu bölgeyi kapitalist pazarla ilişkilendiren güzergahlar Ortadoğu ya da Türkiye çevresinden geçiyor. Bu bağlamda artık, petrol deyince Ortadoğu ve Hazar'ı birlikte düşünmek gerekiyor. 21. yüzyılda dünyada pazarlanabilir nitelikteki petrolün yüzde sekseninin bu iki havzada olduğu artık biliniyor. Kısacası, ABD'nin Ortadoğu ve Kafkaslar'a global anlamda kendi uzun dönemli talepleri doğrultusunda müdahalede bulunma ve bu bölgeyi yeniden biçimlendirme çabasının arkasında kapitalizmin ve emperyalizmin petrole olan bağımlılığı ve bu alan üzerinde tam ve kesin denetim beklentisi yatıyor. Bu sürecin en önemli dinamiklerinden biri, petrol tekellerinin ikincil bir enerji kaynağının ortaya çıkışını engelleyebilecek güçte olmasıdır. Bunun yanında, ana ticaret yolları üzerindeki denetimin ve askeri anlamda nüfuz alanlarının artırılması (üs kurmak, vb.)

ikinci bir neden olarak sayılabilir.

ORTADOĞU'YU BUGÜN YENİDEN BİÇİMLENME NOKTASINA GETİREN DİNAMİKLER NELERDİR?

Sorunun odağında petrol gibi temel bir ihtiyaç var ise de ABD'nin (emperyalizmin) Ortadoğu'da topyekün bir değişikliği hedefleyecek arayışlara girmesi, daha kapsamlı nedenler üzerine oturuyor.

Bugüne dek Ortadoğu'da, birkaç ülke dışında emperyalizmin egemenliği zaten vardı. Hatta İran'ı bile bu çarkın dışında saymamak gerekiyor. ABD tarafından tecrit edilmiş de olsa; Almanya, İngiltere, İtalya gibi ülkelerle yakın ilişkiler

Dikkat edilirse son 20-25 yıldır Türkiye solu güncel politika yapmayı adeta unuttuğu durumda. Solun gündemi yakalayamamasının nedenlerinin başında bu geliyor. Bu; tutukluk, kendini tekrar, üretimsizlik ve kan kaybı demektir. Güncel politika üretilememek, sistemin her saldırısına anında farklı bir duruşla yanıt verebilmek, halka da örgütlü yapılara da yol göstermek ne denli önemliyse; bu, sistem için de o denli tehlikelidir. ÖNDER, bu konuda kabuğunu kırmış ve bir odak olma yolunda ciddi mesafeler katetmiş olan bir hareketin öznesi olarak vuruldu.

geliştirerek, bu barajı aşmayı başarmıştı. Bu süreçte, mollaların oluşturmuş olduğu çarşı burjuvazisi hızla tekelleşmiş ve emperyalizmle bütünleşmek için can atan bir noktaya gelmiştir. Bu anlamda İran, hiçbir zaman emperyalist-kapitalist sistemin dışında olmadı. Son süreçte Şiilerle ABD arasında kurulan ilişkiler; geçmişte ABD ile mesafeli olunan sürece bile kuşkuyla bakmayı gerektiriyor. Ancak Irak ve Suriye'nin durumu farklıydı. Irak'ın petrol, vb. alanlarda gerçekleştirilen millileştirmelerle emperyalist pazarın dışında bir konumu gerçekten vardı. Aynı şekilde Suriye'nin, uluslararası tecrit edilmişlik koşullarından da olsa, benzer bir konumda olduğunu söyleyebiliriz.

ABD'nin Ortadoğu'da egemenliğinin olduğu ülkelerde bu egemenlik, genellikle en gerici siyasal rejimlere açık ve kesin destek vererek; bu gerici siyasal rejimlerin kendi halkı üzerinde en zorba yöntemlerle tahakküm kurmasına izin ve destek vererek sürdürülüyordu. Ama bugün artık bu politikaların sonuna gelindi. Ortadoğu'da söz konusu gerici rejimlerin ayakta kalabilmesine güç veren olgulardan biri de Filistin sorunuydu. En gerici rejimler, Filistin'e sundukları sembolik de olsa kimi destekler sebebiyle, Filistin olgusunun arkasına gizlenebilme ve konumunu meşrulaştırma şansı yakalamıştı. Örneğin S. Arabistan, Filistin hareketine vermiş olduğu cüz'i parasal destekle (siyasal destek değil) kendisini bütün Arap dünyasında Filistin'in hamisiymiş gibi gösterebilmeyi başardı. Aynı şey Mısır veya Körfez ülkeleri için de geçerli. Bu rejimler, Filistin davasının arkasına gizlenerek egemenliklerini sürdürmüş ve hatta Ortadoğu'da ABD'nin yerleşmesine sağladıkları desteği gölgeleyebilmişlerdi.

Gerek sürecin kendi iç evrimiyle gerekse Körfez Savaşı'nın hızlandırıcı etkisiyle, kamuflaj malzemelerini yitiren ve halkları nazarında nitelikleri açığa çıkan gerici Arap rejimlerine karşı güçlü bir muhalefet odağı oluşmaya başladı.

Artık ABD'nin bu gerici rejimlere dayalı olarak Ortadoğu'da egemenlik sürdürme ve politika yapma şansı giderek zayıflıyor. Kaldı ki ABD'nin önümüzdeki süreçte şu veya bu şekilde sekteye uğrayabilecek bir egemenliğe değil; on yıllarca sürececek kalıcı ve istikrarlı bir hegemonyaya oynadığı; bu yönde insiyatif arayışı içinde olduğu çeşitli vesilelerle biliniyor. Büyük Ortadoğu Projesi çerçevesinde ABD; bugün işbirliği halinde de olsalar, bölge rejimlerini yeniden düzenleyecek, her türlü muhalif odağı ortadan kaldıracak, uzun süreli istikrar içeren yapıları tesis edecek topyekün bir müdahale amaçlıyor.

Daha önce de söylediğimiz gibi ABD'nin Ortadoğu'ya müdahalesinde din ögesi temel argümanlardan biri olacaktır.

"Etkileyicilik gücü aşınmaya uğramış olan sosyalist ideolojinin yerine, kitleleri sınıf bilincinden uzaklaştıracak ve bu dünyada maddi yaşam koşullarını iyileştirmek için

İdeolojik çözüme, örgütsel deformasyon, fikri tahribat konusunda etkili yöntemler geliştiren; satın alma ve teslim alma konusunda başarılı olan; sendikal yapılar dahil, pek çok alanda, örgütsel oluşumları yedeklemeyi veya içini boşaltmayı başaran emperyalizm; bu yönelimin önünde engel oluşturma potansiyeli taşıyan bir çakıl taşına bile tahammülsüzdür. Bu nedenle diyebiliriz ki DEVRİMCİ HAREKET; yayın çizgisiyle, yaptığı açıklamalarla, gerçeklere işaret etmedeki istikrarı ve norm oluşturmadaki ısrarıyla onları rahatsız etmiştir. Ayrıca 90'lı yıllardan bugüne sosyalizme dair dünya ölçeğinde örülen tahribat ve güvensizliğin sol kesimlerde dahi önemli oranda karşılık bulmuş olması, bağımsızlık demokrasi ve sosyalizm bayrağını yükseklerde tutma ısrarı gösteren tüm kesimleri hedef haline getirmiştir.

mücadele etmek yerine, öteki dünya için hazırlığa motive edecek; dolayısıyla, bu dünyadaki direnme gücünü bir biçimde kırarak bir güce ihtiyaç duyuyor. İşte son gelişmeler, din olgusunun bu amaç için en uygun araç olarak seçildiğini gösteriyor. Emperyalistler için din, önümüzdeki süreçte de yeniden sol bir toparlanış kendini dayattığında, bunun önünü kesmenin araçlarından biri olarak görülüyor. Bu, sadece ABD'nin Ortadoğu'da günü kurtarmaya yönelik bir politikası değildir. Müslüman ülkelerde İslamiyet, diğer ülkelerde Hıristiyanlık ya da öteki dinler, sol düşüncenin önünü tıkamanın ve halkları uzun süre teslim almanın bir aracı olarak, yukarıdan aşağıya bilinçli bir şekilde gündeme getiriliyor." (SEÇİM SÜRECİNDE TÜRKİYE, s.9, D.H. Yayınları)

ABD'nin FAS'tan ÇİN'e kadar uzanan coğrafyada egemenlik hesaplarının projelendirilmiş adı olan BOP (Büyük Ortadoğu Projesi) çerçevesinde, kendisine biçilen rol gereği geçtiğimiz günlerde Türkiye'de temaslarda bulunan Ürdün Kralı Abdullah'ın ağzından yansıyan ifadeler tekeli medyada büyük rağbet gördü. Türk-Ürdün İş Konseyi'nde yaptığı konuşmada Kral Abdullah "İlmli Müslümanlar aşırılara karşı ayağa kalkmalı... Müslümanlar, çoğunluk olarak, aşırılara 'Yeter artık, Kur'an bunu söylemiyor, İslam böyle değil' diyebilmeli" mesajını verdi. Bu mesajın, 11 Eylül saldırısının birinci yıldönümünde ABD Ulusal Güvenlik Strateji Belgesi'ndeki içerikle uyumu dikkat çekicidir. Belgede şöyle deniyordu: "İslam dünyasının geleceği gibi konularda karşıt değer ve fikirler arasında bir muharebe başlamıştır. Bu muharebe; diplomasi, ekonomik yardım, IMF ve Dünya Bankası gibi araçlar eliyle yürütülecektir." Aynı şekilde, ABD yönetimine yakınlığıyla bilinen New York Times yazarı Thomas Friedman, 10 Ağustos 2003 tarihli makalesinde "Batı, İslam ile askeri bir savaşı engelleyecekse, İslam

çinde bir fikirler savaşı yaşanmalı" diyordu. Tüm bu veriler aynı gerçeğe işaret ediyordu: Ortadoğu halklarını zapt-u rapt altına almak için her yolu mubah gören ABD, amaçladığı "düzen" için kimi çatışma ve saflaşmaları "dini temelde" yönlendirmeyi amaçlıyor. Böyle bir projede ezilen halkların hiçbir çıkarının olmadığı ise, ABD'nin tüm sabıklarında gizlidir.

Hemen tüm saldırganlıklarına, şirin bir maske takmayı alışkanlık haline getiren ABD, BOP'u da "demokrasi, insan hakları ve kadın hakları" maskesi ile kamufle etmektedir. Bu sürece NATO'nun bir bileşen olarak dahil edilmesi, projedeki askeri boyutun önemine ve büyüklüğüne işaretler. Farklı koşullarda, farklı ihtiyaçlar temelinde gündeme gelmiş ve biçimlenmiş olan NATO'nun İstanbul'da yapılacak toplantıda, yeni sürece göre biçimlenmesi gündeme gelecek.

Ürdün Kralı Abdullah gibi BOP'un tellallığını yapan Tayyip Erdoğan'ın önümüzdeki süreçte Türkiye'nin daha aktif rol alması için canını dişine takacağı biliniyor. Ocak ayında yaptığı Washington ziyaretinde aldığı direktifler Al Ahram el Arabi'de şöyle özetlenmişti: "*Türkiye, İslam dünyasının geri kalanına din adamları yollayacak ve bu sevkîyatın amacı İslami öğretiyi dua ve oruç ile sınırlamak olacak.*" (Abdulhalim Gazali, 21 Şubat 2004)

Son olarak, İsrail Başbakanı Ariel Şaron'u ziyaret eden ve gizli bir görüşme yapan Kral Abdullah'tan; Şaron'un, Filistin topraklarında inşa edilen ırkçı duvara karşı çıkmamasını istediği, buna karşılık Abdullah'ın da İsrail ordusunun Gazze'den çekilmesi halinde "kaos olabileceği" uyarısında bulunduğu ve bu yönde bir beklenti ifade ettiği basına yansıdı.

Ortadoğu'nun, emperyalizmin ihtiyaçlarına göre yeniden biçimlendirilmesi sürecinde uygulanan politikalar ikili bir boyut taşıyor. Birincisi, halk içerisindeki etnik, dinsel, vb. farklılıklar dahil, en küçük çelişmeler kaçınılmaz ve her biri çok önemli farklılıklarmış gibi lanse edilerek

körüklenmekte ve bunların özgürleşmesi kisvesi altında halk güçlerinin parçalanması, küçük küçük lokmalara çevrilmesi amaçlanıyor. İkincisi, Türkiye'de olduğu gibi birçok ülkede o güne kadar oluşturulan bütün demokratik yapı ve değerler yıpratılarak, onun yerine dinsel, etnik motifler ön plana çıkarılıyor ve bu ekseninde yeni bir örgütlenme teşvik ediliyor. Sonuçta bugün Ortadoğu'da bir bütün olarak etnik temelde, dinsel temelde farklılaşan küçük küçük grupların bir arada bulunmasını sağlayabilecek çok gevşek bir federasyona gidış gözleniyor. Bağımsız tavır alabilme veya askeri olarak direnme kabiliyetini de büyük oranda öldüren bu parçalanma eşliğinde, ABD'nin hamiliği devreye sokuluyor. Her ülkede, mutlaka parçalanma olmasa da demokratik değerlerin gelişip örgütlü güçlerce bayraklaştırılmasını önlemek için ne gerekiyorsa yapılıyor. Örneğin Suudi Arabistan'da, tabanda gelişen güçlü bir demokratik muhalefet var. ABD orada hem bu demokratik yapının önünü kesmeyi, hem de çürümüş olan mevcut rejimin yeni muhalefet odakları yaratmasını önlemeyi; böyle bir potansiyeli bütünüyle tasfiye etmeyi amaçlıyor. Emperyalist tekeller aracılığıyla, oradaki maddi kaynaklara el koyabilmeyi de tasarlayan ABD, demokratik değerleri tasfiye edebildiği oranda, onların yerine İslam'ın yeni bir yorumunu ikame etmek istiyor.

Büyük Ortadoğu Projesi'nin kapsamında yer alan ve İslamiyet'i ehlileştirme olarak da adlandırılacak gelişmeler Vakit, Yeni Şafak dahil burjuva medyada destekleniyor ve böyle bir eğilimin fikri alt yapısı örülüyor. İnsanların, bugünün maddi yaşam koşullarını iyileştirmek üzere güçlü demokratik talepler geliştirmek yerine; dinsel, ulvi motiflerle ve bu çerçevedeki örgütlenmelerle yetinmesi amaçlanıyor. Türkiye'de başörtüsü üzerinden yürütülen mücadele de bunun bir başka versiyonudur. Toplumun tümünü etkileyecek köklü demokratik talepler yerine salt görüntüde kalan bu tür simgelerle

yetinmesi sağlanıyor.

Ortadoğu'nun, %90 oranında Müslümanların yaşadığı bir bölge olması, BOP'un ağırlıklı Müslüman kesimlere uygun politik adımlar içermesini beraberinde getiriyor. Yukarıda da belirttiğimiz gibi bu projenin bir özelliği de güçlü ulus devletler yerine, Basra Körfezi'ndeki gibi küçük şeyhliklerin veya kolay yutulabilir küçük lokmalar haline getirilmiş bileşenlerin (Federatif biçimi de olabilir) tercih edilmesidir. Buna "Ortadoğu'nun Balkanlaştırılması" da diyebiliriz. Tabii Türkiye, İran gibi güçlü bürokratik mekanizmalara sahip ülkelerden veya çıkar uyumsuzluğu sebebiyle farklı kesimlerden bu tür adımlara karşı bir direnç de gelecektir. Ancak bu proje, zaten 21. yüzyılın en az ilk yarısını kapsayacak makro adımlar eşliğinde düşünülüyor. Ayrıca, şu anda bu proje ABD'nin kendi projesi gibi görünse de, gerçekte bu adımlar AB'den veya diğer emperyalist ülkelerden bağımsız değildir. Dikkat edilirse şu ana kadar AB ülkelerinden herhangi bir çatlak ses çıkmadı. Öyle sanıyoruz ki bu uyum, Haziran ayındaki NATO toplantısında çok daha somut biçimde kendini gösterecektir.

BÜYÜK ORTADOĞU PROJESİNDE TÜRKİYE'NİN YERİ

Projenin büyüklüğü, aynı zamanda imkan ve araçların da büyüklüğünü gerektirir. Atlas Okyanusu'ndan Çin'e kadar uzanan bölgede topyekün bir müdahale; bölgede çok güçlü askeri araç ve imkanlara sahip olmayı gerektirir. Tüm sınırlanmalara ve imkansızlıklara rağmen Irak'ın ABD'yi Ortadoğu'da ne gibi sorunlarla başbaşa bırakabildiği düşünülürse, meselenin boyutu daha gerçekçi verilerle kestirilebilir. Belki ABD bu süreçte, Gürcistan'da olduğu gibi, politikalarını silaha başvurmadan farklı araçlarla sürdürebilecektir. Ama, o durumda dahi, bu tür radikal adımların çok güçlü bir askeri tehdide dayanmadan atılması zordur. Bu

çerçeveden bakıldığında, ABD'ye böyle bir desteği verebilecek ve ABD'nin güvenebileceği ülke olarak akla ilk gelen Türkiye oluyor. Türkiye'nin uygunluğunu besleyen faktörlerden biri de kamuoyunun mevcut siyasal sürecin dışında büyük oranda tutulabilmiş olmasıdır. Kendilerini ilgilendiren çok somut talepler konusunda bile insanların konumlarını değiştirmede, atıl kaldığı bir ülkede, medyanın güçlü desteğini de arkasına alan AKP; her türlü politikayı gerçekleştirme, radikal adımlar atma konusunda kendinden emin görünüyor. Bu sonuç, birdenbire oluşmadı. Türkiye uzunca bir süreç içerisinde bilinçli adımlarla; ekonomik, askeri ve siyasal olarak bu noktaya getirildi. Ve ABD'nin hemen her talebine "evet" diyen bir yapı ortaya çıktı.

ABD'nin Ortadoğu politikaları karşısında AKP ile ordunun farklı bir duruş noktasında olduğu, aralarında ciddi çelişmelerin bulunduğu biçiminde bir yaklaşım kimi çevrelerce özellikle öne çıkarılıyor; Ancak bu, gerçeği yansıtmıyor. Ordu içerisinde, kimileri emekli olan bazı subayların, şu veya bu şekilde yayın organlarına da yansıyan biçimde demeçler vermiş olması, hiyerarşik bir yapıya sahip olan ordunun, ABD tarafından dayatılan politikaya radikal bir karşı duruş içinde olduğu anlamına gelmiyor. Aksine, Türkiye ordusu, ABD'nin bölgede güvenebileceği en önemli güçlerden biridir. NATO toplantısının Türkiye'de yapılacak olması da bu çerçevede bir tercihtir. Türk ordusu, Kürt sorunu gibi bazı çekinceler dışında, BOP'a doğrudan destek verecek noktadadır. Tersten söylersek; ABD, Kürt kartını oynayarak Türkiye'deki devlet bürokrasisinde her şeyi, böyle bir politikanın aracı haline getirebilecek durumdadır.

ABD'nin Ortadoğu için ılımlı İslami siyasal bir modeli öngördüğü ve bunun için özelde AKP'ye genelde Türkiye'ye özel bir önem atfettiği biliniyor. İdeal edilen modelin prototipini Türkiye'de oluşturma konusunda yakalanmış olan işbirliği

Türkiye'deki siyasal eğilimlere, odaklara bakıldığında bugüne kadar çok önemli bir radikal odakmış gibi görünen Kürt hareketi de bir dönem için taşımış olduğu gerçekten ciddiye alınabilecek demokratik muhtevaya rağmen, özellikle ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi'ndeki bazı kırıntıların kendilerine de bir yaşam zemini hazırlayabileceği düşüncesiyle, siyasi arenadan büyük oranda çekilmiş ve ABD'nin söz konusu projesinin bir parçası olma noktasına gelmiş durumdadır.

ABD için önemlidir. Geriye dönerek toparlarsak; Türkiye'nin Ortadoğu'daki jeopolitik durumu, siyasal iktidarın niteliği ve 50 yıllık NATO örgütlenmesi içerisinde ordunun konumu; ABD'nin, Türkiye olmadan Ortadoğu'da BOP gibi çok radikal bir adım atamayacağını gösteriyor. Özellikle Irak'ta çarpmış olduğu kaya, ABD'yi çok daha sağlam temellerde askeri bir işbirliğine zorlamış görünüyor. Artık çok iyi biliniyor ki; savaş, havada da olsa, en modern teknolojinin ürünü silahlarla da yapılsa, oldukça güçlü bir cephe gerisine her zaman ihtiyaç vardır. Bunun için de Ortadoğu'da en uygun ülkenin Türkiye olduğu biliniyor. Türkiye de böyle bir politikaya kendini kamuoyuyla, medyasıyla, siyasi iktidarıyla hazırlamış görünüyor.

DOĞRU TUTUM ALABİLMEK İÇİN OLGULARIN FOTOĞRAFINI ÇEKMEK YETMEZ

Bizlerin yazı boyunca Ortadoğu'dan çektiği global fotoğraf, pek çok kesim tarafından görülen bir olgudur. Demokrat insanlar da milliyetçiler de faşizmin maşası olmuş kalemler de bu konuyu tartışıyor. Ancak, fotoğrafın görülmesi konusunda değil de, fotoğrafın karşısında tavır belirleme konusunda insanlar arasında çok büyük farklılıklar var. Büyük bir kesim her şeye rağmen çıkışı ABD ile işbirliğinde görüyor. ABD'nin artık bütün dünyada politikaları belirleyen bir güç olduğu, ona karşı durmak yerine o politikaların bir yerlerinde yer almanın daha gerçekçi olacağı biçimindeki yaklaşım, yaygın bir eğilim halini almıştır. Yani fotoğraf doğru

çekildiği ve bu politikanın Türkiye ve Ortadoğu halklarına nelere mal olacağı bilindiği halde bu politikalar mutlak ve önlenemez varsayıldığı için, mücadele yerine eklemlenme tercih edilmektedir.

Sol veya sosyal demokrat geçinen pek çok kesim artık antiemperyalizm olgusunu gündemine dahi almaktan uzak duruyor. ABD artık emperyalist bir güç olmaktan çok, günün somut gerçekliği olarak görülüyor ve benimseniyor. Bunun dışında, mevcut fotoğrafı görüp, tavır belirleyenler arasında; geleneksel Kemalizm'in bitmiş olan milliyetçilik eğilimine sığınan, hatta onun en gerici yönlerini yücelterek bugüne taşımaya çalışan faşist hareket, İP, ADD, vb'nin oluşturduğu bir bloklaşma var. Bunlar da emperyalizmin politika ve uygulamalarına karşıymış gibi görünüyor, böyle bir söylem kullanıyor. Gerçekte ise bu karşı duruşun sınıf kökenlerine sahip olmadan, yani kapitalizme karşı olmadan antiemperyalist olunamaz. Çünkü artık emperyalizm sadece dışsal bir olgu değildir. Örneğin Türkiye'nin maddi yaşamının her anında ve her yerinde emperyalizmin varlığı söz konusudur. Bu nedenle, emperyalizmi salt soyut, uzaktaki bir askeri güç olarak görüp, kendi içindekini görmemek, ona göre politika belirlememek, var olanı kanıksamayı ve giderek işbirliğini beraberinde getirir. Sahip olunan çelişmeli duruş sebebiyle bu tür kesimlerin tutarlı bir tavır içerisinde olmaları mümkün değildir.

Milliyetçilik kavramı etrafında örülen kirli ağın taraflarından birinin, dünden bugüne tekeli burjuvazinin en temel dayanaklarından biri olması

(faşist hareket), milliyetçilik olgusunu faşizmle birbirini çağrıştıracak kadar netameli kılıyor. Bu eksenindeki bir hareketin, bugünün sorunlarını aşmada üretebileceği hiçbir çözüm ve halklara verebileceği hiçbir şey yoktur. Dolayısıyla, söz konusu kesimin şu anda varmış gibi görünen muhalefeti, ne emperyalizm ne de siyasal iktidar tarafından ciddiye alınmıyor.

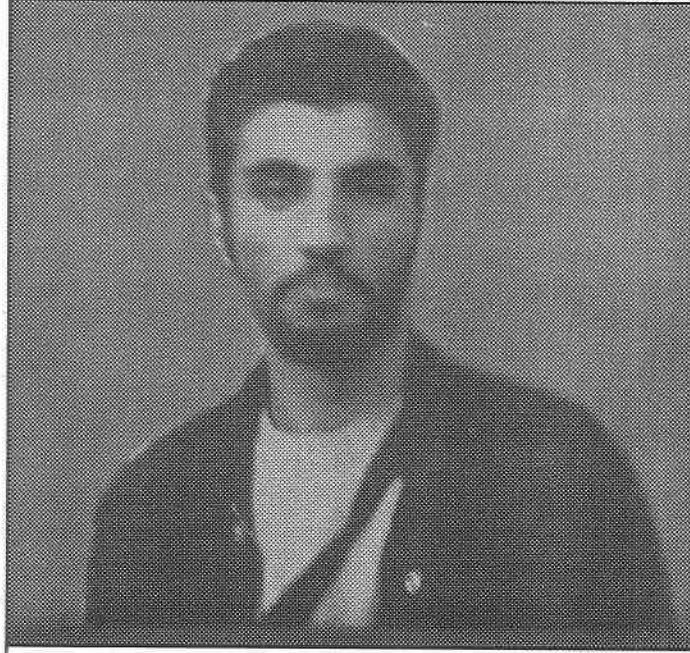
Türkiye'deki siyasal eğilimlere, odaklara bakıldığında bugüne kadar çok önemli bir radikal odakmış gibi görünen Kürt hareketi de bir dönem için taşımış olduğu gerçekten ciddiye alınabilecek demokratik muhtevaya rağmen, özellikle ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi'ndeki bazı kırıntıların kendilerine de bir yaşam zemini hazırlayabileceği düşüncesiyle, siyasi arenadan büyük oranda çekilmiş ve ABD'nin söz konusu projesinin bir parçası olma noktasına gelmiş durumdadır.

Mevcut panorama içerisinde yukarıda fotoğrafı çekilen manzaraya çok somut bir şekilde, bi-limsel olarak karşı çıkabilen, karşı duruş sergileyebilen, yani emperyalizmin sınıfsal temellerini de ortaya koyabilen, Ortadoğu'da halkların kardeşliği ile emperyalizme karşı ve-rilecek mücadeleyi sentezleyebilen devrimci bir yapı, ister istemez diğerlerinden farklı algılanacak ve dikkat çekecektir.

GELECEK VAADEDEN YAPILAR HER DÖNEM EMPERYALİZMİN HEDEFİ OLMUŞTUR

Bilinir ki Marksizm, onu tekrar edenlerin değil, özünü taşıyabilen ve an'a izdüşürebilenlerin şahsında yaşar. Bugün eğer emperyalizm, Ortadoğu halklarını, birbirine düşmanlaştırabilecek tarzda küçük parçalara ayırmak gibi bir politika sürdürüyorsa, bunun alternatifi, Ortadoğu'da halkların kardeşliği ekseninde bir politika sürdürmektedir. Eğer emperyalizm halkları yal-

nılaştırma politikası sürdürüyorsa, bunun alternatifi yine halkların kardeşliğini ve ortak mücadelesini ön plana çıkararak bir ideolojik kimlikte ısrardır. Eğer emperyalizm mutlak, şirin ve kurtarıcı olarak gösteriliyorsa; onu teşhir etmek, sınıfsal temellerine

ÖNDER BABAT ONURUMUZDUR

işaret etmek; antiemperyalizmin antikapitalizmden ayrılamayacağını anlatmak ve içsel bir olgu olduğunu ısrarla hatırlatmak bir görev olmalıdır. Eğer kapitalizm, bir çözüm olarak gösteriliyorsa, onu tüm insandışlaşmış karakteriyle teşhir etmek, alternatifinin sosyalizm ve gerçek bir halk demokrasisi olduğunu her vesileyle ortaya koymak; ideolojik sağlamlık ve fikri tutarlılık iddiasında olanlar için bir zorunluluktur. İşte böyle bir perspektif ve değerlerde ısrar, dostun da düşmanın da dikkatini çeker.

İdeolojik çözülme, örgütsel deformasyon, fikri tahribat konusunda etkili yöntemler geliştiren; satın alma ve teslim alma konusunda başarılı olan; sendikal yapılar dahil, pek çok alanda, örgütsel oluşumları yedeklemeyi veya içini boşaltmayı başaran emperyalizm; bu yönelimin önünde engel oluşturma potansiyeli taşıyan bir çakıl taşına bile tahammülsüzdür. Bu nedenle diyebiliriz ki DEVİRİMCİ HAREKET; yayın çizgisiyle, yaptığı açıklamalarla, gerçeklere işaret

etmedeki istikrarı ve norm oluşturmadaki ısrarıyla onları rahatsız etmiştir. Ayrıca 90'lı yıllardan bugüne sosyalizme dair dünya ölçeğinde örülen tahribat ve güvensizliğin sol kesimlerde dahi önemli oranda karşılık bulmuş olması, bağımsızlık demokrasi ve sosyalizm bayrağını yükseklerde tutma ısrarı gösteren tüm kesimleri hedef haline getirmiştir.

ABD'nin Ortadoğu'ya yönelik projeleri, 10 yıllara yayılan topyekün bir saldırının birbirini tamamlayan parçalarıdır. Ülkemizde son günlerde yoğunlaşan infaz, katliam ve işkence fiilleri de bu sürecin parçalarıdır. Ancak **ÖNDER BABAT cinayeti**, bu toplam içerisine girse de Türkiye'de 10 yıllardır "ilk" sayılabilecek nitelikler taşımaktadır. Saldırımın tasarlanmasından gerçekleştirilme biçimine ve amacına kadar taşıdığı özgünlük, onu "ilk" kılıyor.

Daha önce de belirttiğimiz gibi insanlar, yukarıdan aşağı müdahalelerle, medya yoluyla, hazırlanan ekonomik ve siyasal krizlerle yaşamalarını doğrudan ilgilendiren sorunlara dahi tepki gösteremeyecek hale getirilmiştir. İnsanları sarsacak, yol gösterecek, farklı tavır almaya sevk edecek kesimler de yok değildir. Özellikle Amerikan saldırganlığının bu kadar pervasız boyutlarda sürdüğü/süreceği düşünülürse; şu günkü konumları ile büyük bir tehdit oluşturmaya dahi, sürece bakışlarıyla, ABD'nin bölgedeki uzun dönemli projelerine sekte vurabilecek kesimlerin neden ortadan kaldırılmak isteneceği daha kolay görülür.

ABD, kendisine karşı, politikalarına karşı direnç oluşturan her olguya düşmandır. Bu düşmanlık bazen Filistin'de İsrail bombası, Irak'ta veya Guantanamo'da ABD zulmü, Latin Amerika'da darbe, Türkiye'de kurşun, jop veya işkencedir. Bu tür fiili saldırılar gibi, emperyalist sermayenin lehine yapılan düzenlemeler de genellikle gerçek

nedeninden koparılarak, tekil bir olguymuş gibi yansıtılır ve tepkilerin sisteme yönelmesi önlenmeye çalışılır. İşte ÖNDER BABAT cinayetine yönelik olarak başından beri özel gayretlerle yaratılmak istenen yanlıgı; cinayetin failleri ile devlet/sistem arasında ilinti kurulmasını önleme amaçlıdır. ÖNDER BABAT, polis ilk etapta iddia ettiği gibi "başına taş düşmesi" sonucu veya "kaza kurşunu"yla ölmüş olsaydı kişisel bir mesele olarak kalacak ve o haliyle kapanacaktı. Ancak, bunun bir siyasal cinayet olduğu, tasarlanarak gerçekleştirildiği bilinir ve arka planını gösterebilen bir perspektifle bakılabilirse; saldırının, ÖNDER'in temsil ettiği düşünce sistematiğine, siyasal tavır alışa ve değerler bütününe olduğu görülür. Yani bu saldırı, devletin "derin" kesiminin veya "kendini bilmez" birilerinin "münferit" davranışı değil; çok daha üst düzeyde, emperyalizmin Ortadoğu'daki çaba ve çıkarlarıyla tam bir bütünlük ve uyuşma içinde olan kesimlerinin bilinçli bir hareketidir.

Eylemin yapılış biçimi, çok basit örgütlenmelerin altından kalkabileceği türden değildir. Mesela Mason Locası'na yapılan bombalama olayı gibi çok basit düzeyde örgütlenmiş bir askeri eylem değildir. Aksine, ancak nitelikli kadroların gerçekleştirebileceği tarzda, üst düzeyde bir eylemdir. Türkiye'de daha önce bombalarla, kurşunlarla veya başka türlü siyasal cinayetler işlendi. Özellikle Kürdistan'da Hizbullah aracılığıyla vahşice pek çok cinayet işlendi. Bir çok değerli/nitelikli insan katledildi; ama bu boyuttaki profesyonellikte ve bu içerikte eylem hemen hiç gerçekleşmedi diyebiliriz. Bu nedenle saldırı, "bir kişiyi kurşunlama"dan ibaret algılanırsa, çapı ve özü ıskalanmış olur.

Saldırıyı, Haziran ayındaki NATO toplantısı ile de ilişkilendirebilmek mümkündür. ABD'nin üst düzey yöneticilerinin herhangi bir yerde toplantı yapacak olduğu durumlarda, sembolik düzeydeki bir tepkiye dahi tahammülü olmayan bir saldırganlıkla zeminin önceden hazır

edildiği bilinir. Son olarak DTÖ'nün Cancun'da yapılan toplantısı öncesinde şehir boşaltılıp kuşatılmıştı. NATO toplantısının boyutu/niteliği düşünüldüğünde, mevcut ve muhtemel saldırılarla, toplantıyı ilişkilendirebilmek zor olmayacaktır.

Haziran'ı önceleyen sürecin, küreselleşme karşıtlarının niteliği ile de ilintili bir boyutu var. Bu kesimlerin çoğu, sınıfsal içerikten yoksun bir konumdadır. Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu'nun Çağlayan'daki ilk mitinginde yansıyan dar ve içeriksiz duruş hatırlanmalıdır. **DEVRİMCİ HAREKET**'in o süreçte, yöneme ve içeriğe dair yaptığı uyarılar; daha sonra ve bugün yaptığı pek çok uyarıdan farklı değildir. **Önümüzdeki süreçte dünya genelindeki küreselleşme karşıtlarının eylem alanı olacak olan İstanbul'da; radikal ve tutarlı bir düşüncenin, çeşitli araç ve yöntemlerle süreci doğru bir zemine çekme olasılığı; bundan rahatsızlık duyabilecek güçlerce engellenmek istenmiştir/istenecektir.**

Dikkat edilirse son 20-25 yıldır Türkiye solu güncel politika yapmayı adeta unutmuş durumda. Solun gündemi yakalayamamasının nedenlerinin başında bu geliyor. Bu; tutukluk, kendini tekrar, üretimsizlik ve kan kaybı demektir. Güncel politika üretebilmek, sistemin her saldırısına anında farklı bir duruşla yanıt verebilmek, halka da örgütlü yapılara da yol göstermek nedenli önemliyse; bu, sistem için de o denli tehlikelidir. ÖNDER, bu konuda kabuğunu kırmış ve bir odak olma yolunda ciddi mesafeler katetmiş olan bir hareketin öznesi olarak vuruldu.

Gazetelere verdiğimiz ilanlarda da belirttiğimiz gibi, **ÖNDER yoldaş, özellikle dergi büromuzun önünde vurulmuştur. Biz mesajı aldık. Korktukları için yaptılarsa, onları daha çok korkutacağız. Bizi eksiltmek için yaptılarsa, daha çok çoğalacağız. Biz halkız. Tarihin hiçbir evresinde vurularak tükendiğimiz görülmemiştir. Gerçekleri haykırmaya devam edecek ve hesap soracağız.**

Adın güzel bir türküyü
nakışlıyor dilimde
Sen
dağların yamaçlarına
sevda kır papatyası

Yalnız değilsin
Kardeş arılar avuçlamış
ellerini
Gözlerinde gezdiriyorlar seni
Gözlerin değişiyor
Erken sabahta suya inen
balıkçı ağlarına

Tarlada çalışan ırgatın
gözünü kemiren
sineğe
İşçi Ahmet'in gün gün eriyen
ellerine

Ayşe kadının
ekran başında
fakirleşen
yalnızlığına

Gözlerin değişiyor
ufak bir kızın
satmak
zorunda olduğu
mendillerle
oyununa

Cüzdanı kabarık
soğuk ellerin
insanlarla
oyununa
Bir gencin düşlerine sıkılan
soğuk
kurşuna

Başından süzülen
sımsıcak
kana

Gözlerin değişiyor
Önder'in gözlerine
papatyanın rengine
ayın rengine
güneşin rengine

Gözlerin
umudu döllüyor arıların
elleriyle

Gözlerin
emekleyen bir bahar
şimdi yayılan

Gözlerin
özgür bir dünya düşü
Çocuklara süt oluyor
sabahın ilk ışıltısında
İşsizlere iş
temiz ,pak
ve insanca yaşamak

Gözlerin
bizi biz eden
sonsuzluğumuz!!!

ÖZGÜR IRMAK

28 MART SEÇİMLERİNİN ARDINDAN DERSLER-SONUÇLAR

Öncelikle belirtelim ki seçim olgusuna büyük anlamlar yükleyenler, sandıktan çıkan sonuç ne olursa olsun, hayal kırıklığı yaşarlar. Seçimler, üst yapının siyasal kadrolarında değişimi beraberinde getirirken, sanıldığı ve iddia edildiği gibi bu değişim, ekonomi politikalarına önemli oranda yansımaz. 2000 yılı başlarında uygulamaya konan IMF programının sonucunda mevcut koalisyon güçleri sandıktan silinerek çıkmış; ancak, işbaşına getirilen AKP, söz konusu programı daha cüretkar biçimde hayata geçirmiştir.

Basit aritmetik hesaplar veya zengin-yoksul gibi farklar, seçim sonuçlarını anlamak için yeterli değildir. Farklı bir konjonktürde sola oy potansiyeli oluşturan işsizlik, bu kez insanları kırsal alanlara ve geleneksel dokulara itti. Kırlardan kentlere yaşanan ve kentlerin çevresini kırlaştıran göç olgusu da bu kez sola değil, AKP'ye kan taşımıştır. Burada elbette ki tekeli medyanın yönlendirmelerinin ve toplumsal siyasal bilinci kötürümleştirici çabasının rolü yadsınamaz.

Bugün (mevcut konjonktürde) demokrasi olgusunun tanımından, Kıbrıs sorununa, AB olgusundan ABD'nin yeni dünya manevralarına kadar hemen her şey solu, devrimci ve ilerici olanı değil; sağ, sistemi, tutuculuğu besleyen bir rol oynamaktadır. Bu nedenle, seçimlerin sonucunu doğru okumak, süreçte etken bir özne olamamanın nedenlerini doğru yerde aramak, günü ve geleceği kazanmak için zorunlu bir koşuldur.

29 Mart'ta ortaya çıkan tablo; daha önceden öngörülmesi mümkün olmayan veya sürprizler içeren bir boyut taşıyor. Bunlar, büyük oranda beklenen, beklenmesi gereken sonuçlardı. Eğer AKP'nin başarısından bahsedilecekse; bu, zaten nedenleriyle beraber bilinen bir gelişmeydi.

Eğer oy kullanacak kişiye farklı alternatifler sunulabiliyorsa, gerçekten birbirinden farklılıklar taşıyan ve kendi içinde tutarlı seçenekler söz konusuysa; yani kişiye, kendi duruşuna-çıkarlarına en uygun olanını seçme şansı tanınıyor-

sa, ortada gerçekten bir "seçim" var demektir. Ancak Türkiye'de böyle bir süreç yaşanmadı. Örneğin seçimler, yerel seçimler olmasına rağmen, yerel yönetimlere ilişkin politikaların tartışılması yerine genel başkanların halkı mesaj bombardımanına tuttuğu medya üzerinden karalama kampanyalarının yürütüldüğü bir süreç yaşandı. Bu durumda, güçlü medya desteğini arkasına almış olan ve 3 Kasım sonrasında henüz yeterli bir yıpranma sürecinden geçmemiş olan AKP; kitlesel desteği kaybettirebilecek yaptırım ve uygula-

Sandıktan düzen partilerinin çıkmasını önlemek, sanıldığından çok daha zordur ve hatta salt seçim atraksiyonlarıyla bu olanaksızdır. Böyle bir sürecin, birleşik bir mücadelenin çoklu görevleri dahilinde devrime kadar süreceğini söylemek, hiç de abartılı olmaz. Bu bağlamda, herhangi bir seçim bölgesinde sandıktan çıkan sonuca bakarak halka yapılan satışmalar/serzenişler hafife alınmaz. Bunlar farklı bir devrim anlayışının, farklı bir örgüt ve çalışma tarzının belirtisidir; düzeniçileşme ve devrim hedefinden uzaklaşmadır.

maların bir kısmını da 28 Mart sonrasında erteleyerek, sandıktan başarıyla çıkabilmiştir. Bunda, Ortadoğu'daki politikalarında AKP'ye ihtiyaç duyan ABD'nin desteği de önemli rol oynamıştır. Ancak, AKP artık güçlenebilmenin en üst sınırına gelmiş bulunuyor. Yani bir grafik olarak düşünürsek; AKP, maksimum noktaya dayanmış durumda ve bundan sonraki çizgisi büyük oranda gerileme yönünde olacaktır. Bu gerileme trendinin üzerinde etkili olacak dinamiklerden biri de muhalefetin şekillenmesi ve çabasıdır.

Seçimlere ana muhalefet partisi

olarak giren CHP'nin ise; güne ve yerel yönetimlere ilişkin hiçbir somut politika önermemiş, kendi tabanına hiçbir olumlu mesaj vermemiş, aday tespitinde en antidemokratik yönetime başvurmuş olması sebebiyle; almış olduğu oy, başarı sayılmalıdır. Aslında bu başarı, kimi çevrelerce empoze edildiği gibi "şeriat korkusu" sebebiyle değil, kent yaşamına alışkın kesimlerin tercihi sonucu gerçekleşmiştir. Belki bunda aynı kesimlerin yaşam standartlarının gericileşme kaygısı da rol oynamış olabilir. CHP'nin kazandığı illere bakılırsa, genellikle kentli yaşama biçiminin egemen hale geldiği yerler olduğu görülür.

28 MART SEÇİMLERİNİN ÖNEMLİ ÜZERİNDE DURULMASI GEREKEN SONUÇLARINDAN BİRİ DE MHP VE DYP'DEKİ TOPARLANMADIR

MHP ve DYP'nin 28 Mart seçimlerinden toparlanarak çıkmış ve geçmişte güçlü oldukları bazı bölgelerdeki oy oranını artırmış olması sürecin içerdiği potansiyeller ve olası gelişmeler bağlamında önemlidir. MHP'nin de DYP'nin de son kongreden sonra, bilinen politik tezlerinden öte özellikle milliyetçilik olgusunu öne çıkardığı görüldü. Bu aslında AKP'nin yıprandığı oranda politika yapmak gibi bir eğilimden kaynaklanıyor. Çünkü milliyetçilik, AKP'nin çok yakın evrede en kolay vurulabileceği alandır. Kısa süre içinde Kıbrıs sorunu ve dolayısıyla AB olgusu gündeme gelecek. Avrupa Birliği'nin dayatmaları ve AKP'nin kırsal kesimde özellikle köylülük üzerindeki uygulamaları 1-2 yıl içerisinde çok ciddi sonuçlar verecek. Yükselen tepki, 2 yıl sonra doğrudan gelir desteğinin kesilmesiyle birlikte daha da büyüyecektir. İşte MHP'nin bu alanda şimdiden hazırlık yaptığı ve köşe başlarını tutmaya başladığı söylenebilir.

Hatırlanacak olursa biz, önümüzdeki süreçte radikal tavır alışı içerisinde olabilecek kesimler arasında başta köylülüğü ve hızla yoksullaşan orta ve

küçük burjuvaziyi görmüş ve bu kesimlerin devrimciler için taşıdığı önemi vurgulamıştık. Devrimcilerin gündeminin kendi iç sorunlarına kadar daraldığı ve etki alanının sınırlandığı bir dönemde, MHP'nin söz konusu alanlarda örgütlenmesini hızlandırmış olması, dikkate alınması gereken önemli bir gelişmedir. Süreçte etkili olunamadığı takdirde, bugüne dek resmi devlet ideolojisi olarak varlık gösteren Türk-İslam sentezi, ayrılmış halde, egemenlerin sırayla tercih ettiği ikili bir seçeneğe dönüşebilir. Gündemi belirlemekle yükümlü olan devrimcilerin Türkiye'yi böyle bir ikileme yüzüze bırakma lüksü yoktur. Önümüzdeki 6 ay-1 yıl bile çok ciddi adımların atıldığı bir dönem haline gelebilir. Artık devrimcilerin önünde 80 sonrası gibi 10 yıllık süreçler yoktur. Bu nedenle devrimciler, kendini çok hızlı biçimde toparlayıp, somut politikalarla radikalleşme eğilimi taşıyan kesimlere ulaşmak zorundadır. Yoksa bir kez o kesimlerde kalıcı örgütlenmeler yaratıldıktan sonra, o ilişkilerin yeniden çözülmesi, alternatif üretilmesi on yıllar alabilir. Bu yönüyle biz, DYP ve MHP'nin durumunu özellikle önemsiyoruz. Bu iki yapı, dayandığı ideolojik temel ve sahip olduğu taban bakımından çok farklı odaklar olarak görülmemelidir. Bu kesimler, İP, ADD, vb. yapılardan da destek görebilir. Aynı şekilde, M. Ağar'ın DYP'nin başına getirilişinde rol oynadığı bilinen, devlet ve ordu bürokrasisindeki, AKP'den rahatsız kesimlerin desteği de beklenmelidir.

Önümüzdeki süreçte sözünü ettiğimiz kesimlerin CHP'den daha çok sesini yükseltmesi ve muhalefeti meclis dışına taşıması muhtemeldir. Tabii bu, orta ve küçük burjuvaziyi, yoksul köylülüğü; AKP ve politikalarına tepki ile bütünleştirebilmesine bağlıdır. Yoksa salt bağımsızlık, milliyetçilik gibi motiflerle süreci karşılamak mümkün değildir.

28 MART'TAKİ GÜÇBİRLİĞİ, 3 KASIM'DAKİ BLOK'DAN DERS ÇIKARILAMADIĞININ VE YANLIŞTA ISRAR EDİLDİĞİNİN GÖSTERGESİDİR

Güçbirliği'nin oluşumundan, politika yapma araç ve yöntemlerinden, aldığı sonuçlara kadar söylenecek çok şey var. Bunların bir kısmı zaten yıllardır söyleniyor. Ancak, öznellik, politika-

Bu arkadaşlara, "Avrupa solu ve sosyal demokratları" tanımına Blair da giriyor mu diye sormak gerekiyor? Kim neyi başarmış? Birliği stratejik ele alma dediğiniz bu mu? Avrupa'da söz konusu yapılar "iktidar zeminini" yakaladığında, halkın hangi sorununu çözmüş? Avrupa nereye doğru gidiyor? Evet, bizce de akılcı düşünölmeli; ama akılcılıktan kasıt, bilimin ve Marksizm'in verileri olmalı; uyanıklık ve pragmatizm olmamalı.

sızlık ve günü kurtarma hesapları; bu söylenenleri dikkate almayı önlüyor. Ve "benim oğlum bina okur, döner durur yine okur" misali tarih tekerrür ediyor.

Bizler 3 Kasım 2002 seçimleri öncesinde 7. sayımızda uyarı bağlamında şunları söylemiştik:

"İttifaklar, sınıflar arası bir katılımdır ve aynı siyasal duruş ve ideolojik argümanlara sahip olmak, bir zorunluluk değildir. Ne var ki Saadet Partisi'ne kadar uzanmak, Karayalçın gibi halka karşı sabıkalı bir kişinin kaprislerine alet olmak, ittifakın kapsayıcılık niteliğinin ilkesizliğe doğru zorlanması anlamına gelmektedir."

Bu uyarımızdan ve halkın sandığa yansıyan eleştirisinden ders almayan Blok bileşenleri, kof ve ilkesiz birlikte ısrar etmiş ve 28 Mart seçimlerine daha da zaaf bir organizasyonla girmiştir.

Herhangi bir süreçte yaşanan olayları, toplum içerisindeki çelişme ve beklentileri görebilmek, objektiftir. Bunu pek çok kesim benzer biçimde görebilir. Görülen, fotoğrafı çekilen gerçekliğe her yapının farklı önermelerde bulunması da normaldir. Birliktelikler, ortaklaşılabilen noktalar üzerinde kurulur. Ve bunun sonucu olarak farklı siyasal eğilimler, farklı sınıf ve katmanların temsilcisi olan siyasal yapılar; ortaklaşabildikleri noktalar etrafında politikalar üreterek, bunu tek bir ağızdan, tek bir özneymiş gibi sunabilir. Fakat Türkiye'de çeşitli biçimlerde örneklerine tanık olduğumuz Blok olgusu böyle kavranmıyor. Bir araya gelenler, farklılıklarını en uç biçimde koruyarak ve grup çıkarlarını öne çıkararak "birlik" oluşturuyor. Ortak hareket fikrinin içselleşmediği bu tür bloklarda, burjuva örneklerinde olduğu gibi rekabet, didişme, ayak kaydırma ve kendi partisinden olmayan aday için çalışmama gibi pek çok zaaf yaygın biçimde kendini gösteriyor.

28 Mart için oluşturulan

Güçbirliği'nin bileşenlerinden örneğin EMEP, bugüne dek önüne politika yapma araçlarından biri olarak, AB karşıtlığını koymuştu. DEHAP, EMEP'in tersine, varlığını AB ile özdeşleştirmişti. ÖDP ise iki arada bir derede olmayı politika olarak benimsemişti. İşte bu karşıtlıkları koruyarak oluşturulan Blok'la kitlelere nasıl gidilir; nasıl ve ne için oy istenir? Bu kadar ilkesiz (omurgasız) bir birliktelikle, yanlış politika ve mesajlarla halka gidince, sonucunun **yenilgi** olması normaldir. Ancak mesele, "yanlış yaptılar, cezalarını çektiler" diyerek geçiştirilemeyecek denli önemlidir. Bu pratiğin sahipleri, çok kötü bir örnek sergileyerek, bundan sonra yapılabilecek ilkeli birlikteliklerin de önünü kesebilecek olumsuz bir miras bırakmıştır. Bu pratiğin belki, "nasıl yapmamalı"ya dair öğretici yanı olmuş, birlikteliklerin aritmetik toplamdan ibaret olmaması gerektiğini öğretmiştir. Ancak bunu yaparken, farklı siyasal yapıların ilkeli biçimdeki işbirliklerinin de mümkün olmayacağına dair bir imaj oluşturmuş ve geleceği ipotek altına almıştır.

Blok'tan sonra Güçbirliği'nde dışavuran ilkesizlik, kendi doğal tabanlarında bile tepkiye sebep olmuş; hiç sandığa gitmeyerek veya farklı tercihlerde bulunarak tavrı konulmuştur. Eğer geçen seçimlerde tek bir partinin aldığı oy oranına bu kez Güçbirliği'nin bütünü ulaşamamışsa, söz konusu ilkesizliği kendi tabanları bile kabullenememiş demektir. Hatırlanacak olursa, seçim çalışmaları sırasında, sandığa gitmeme tavrı üzerinde fazlasıyla durulmuş, bunun ihanet anlamına geleceği dahi söylenmişti. Görünen o ki bu tavrı, tabanda gelişebilecek muhalefetin/tepkinin sezilmesiyle ilintiliydi. Ancak o uyarılar halkı yumuşatmaya yetmedi. Bir tek SHP-Karayalçın faktörü bile önemli bir kaybın nedeni olmuştur. Çünkü

Karayağın sıradan bir kişi değildir. O, belli siyasal tavrı alışlar içerisinde bulunmuş, devletin en etkili ve yetkili yerlerinde görev almış, en gizli toplantılarına girmiş ve karar almış bir kişidir. Özellikle '93 sürecinde, Kürt halkının unutulması imkansız olan uygulamalarda, doğrudan rolü olmuştur. Bunlar, solun halk nezdindeki imajını zedeleyen önemli gelişmelerdir. Dün yerin dibine batırılan, faşist olarak görülen bir kişi bir çeşit sözcü olarak öne çıkarılıyor, partisinin adı kullanılıyor. Bu ilkesizliğin kaynağında, hedefteki ve ufuktaki daralma yatıyor.

Bir siyasal yapı, politika üretmek ve bunu hayata geçirmek için vardır. Dayandığı sınıf ve katmanlara yönelik somut önermelerde bulunmak, varlık sebebidir. Bunun için başvurulmuş siyasal mücadele, ekonomik-demokratik mücadeleden çok daha zengin araç ve olanaklarla yürütülür. İşte bu kadar kap-

samlı araç ve yöntemler içerisinde seçim dışında hiçbir aracı ciddi anlamda kullanılmayı başaramayanlar için; seçim, her şey haline gelir. Gerçekte güncel politika üretmek, o politikayı hayata geçirebilecek araçları bulmak, geliştirip yetkinleştirmek çok yönlü bir çabayı gerektirir. İşte böyle bir çaba yerine tam da burjuvazinin istediği tarzda, sistemle uzlaşarak, 5 yılda bir seçimlere katılmakla yetinerek varlık gösteren, bunun dışında halkın sorunlarıyla ilgilenmeyen bir yapı için seçimin önemi gereğinden fazla büyür. O noktada da seçimin sonuçlarına abartılı anlamlar yüklenir. Gerçekte bunun sebebi kendi politikalarına güvenisizliktir. Güçbirliği'ni oluşturan yapılar, kendi çöküşünü, politikasızlık ve erimeyi gizleyebilmenin bir aracı olarak yanındakine tutundu. Ve sonuçta birbirini aşağı çeken bir işlev gördüler. Şimdi de belki kazanılan birkaç belediyenin arkasına sığınacaklardır; ama yaşam böylesine daralmayı affetmiyor.

"DEMOKRATİK GÜÇBİRLİĞİ" HALKTAN VE DEVRİMCİLERDEN ÖZÜR DİLEMELİDİR

Seçim olgusuna, alternatif bir düşünsel perspektifle bakılmadığı zaman; seçim öncesinde olduğu gibi seçim sonrasında da gelişmeleri doğru okumak olanaksız hale gelir. Güçbirliği'nin, aldığı sonucun gerçek nedenlerini araştırmak yerine "biz iyi oynadık ama hakem hakkımızı yedi" dercesine sığındığı gerekçeler, meselelerin bir cehaletten ibaret olmadığını ve 3 Kasım'dan sonra olduğu gibi bugün de ders çıkarmaya yanaşmayacağını gösteriyor.

Bizler 3 Kasım'da da 28 Mart'ta da oluşan birliğin ilkesiz ve kof olduğunu söylemiş; solu, gerçek muhalefeti yansıttığı iddialarını ise gerçeklikten uzak öznel değerlendirmeler olarak algılamıştık. Bir arada hareket ettiğini söyleyen, o birliğe abartılı anlamlar yükleyen bileşenlerin hiçbirinin, yansıtıldığı gibi bir bütünleşme yaşadığına inandığını sanmıyoruz. Yücel Sarpdere, 30 Mart tarihli Evrensel'de Güçbirliği'nin halini şöyle tanımlıyor: "Yanlı olan, birliğe, birlik ihtiyacının gerekliliklerinden değil, grupsal, küçük hesapların penceresinden bakmak olmuştur.

Genel olarak, birliğin kazanması, demokrasi ve özgürlük mücadelesinin güçlenmesi fikri yerine, 'benim adamım', 'benim adayım', 'benim seçim bölgem' saplantısı ağır basmıştır."

Peki bu tanımlama, söz konusu birliğin kof ve ilkesiz olduğunu, bir çuvala patates toplar gibi bir araya gelinemeyeceğini göstermiyor mu? Senben kavgalarının, aday çekişmelerinin burjuva tarza denk düştüğünü bizler 3 Kasım sürecinde de söylemiştik.

Burjuva siyaset tarzının bir özelliği de, hedef kitlelerini, nereye yönlendirilirse oraya koşan iradesiz bir kütle olarak görmektir. Bu siyaset tarzında en basit duygular, alışkanlıklar kaşınır, popüler isimler üzerinden oy beklenir. Halkın sorunlarına eğilip onlara gerçek, inandırıcı çözümler sunmak ve onlarla beraber değiştirmek yerine, onlara sadece oy vermek yakışık görülür.

Güçbirliği, siyaset tarzında herhangi bir farklılık sunamamış; dolayısıyla sistem partileriyle, onların en alışkın oldukları mecrada ve aynı argümanlar üzerinden yarışmaya kalkınca yarışı kaybetmiştir.

Kürt halkının karşısına, adeta "kendi katiline oy ver" dercesine SHP'yi çıkarmak, Kürt halkının her türlü ölçeksizliğe kafa sallayacağı varsayımına dayanmaktadır. Kayıpların nedenlerinden biri bu ise, diğeri aşiretlere, dine, gericiliğe dayanarak oy istemektir. Durum bu olunca ve ortaya bir farklılık konmayınca; aşiretçiliği, tarikatçılığı daha iyi yapan parti (AKP) tercih edilmiştir. Seçim bittikten sonra "Kürt emekçilerinin bir bölümü SHP'yle birleşmiş olmasını hoşnutsuzlukla karşılamışlar; herhangi bir örgütlü gücü bulunmayan SHP de, bazı yöneticilerinin 'kişisel etkisi' dışında, Güçbirliği'ne özel bir kitle desteği sağlayamamıştır." (A. Cihan Soylu, 30 Mart, Evrensel) demek fazla bir anlam ifade etmiyor. Hele ki, seçimlerden çıkartılacak sonuç "Güçbirliği'ne devam" olarak algılanmışken; hiç mi hiç anlamlı olmuyor. Aynı Cihan Soylu, Güçbirliği'ni pragmatizm ve "genişlemeyi sosyal demokraside arama" sebebiyle eleştirirken; aynı gazetenin aynı sayfasında Levent Tüzel'in şu açıklaması yer alıyor: "Seçimin tek mağlubu TBMM'de muhalefet görevini yapmadığı gibi halkın beklentilerine sırt çevirerek

Ozellikle Kürt ulusal hareketinin özeleştirisi yapması şarttır. En etkili olduğu alanlarda bile ciddi kayıplara uğramış olmasının nedenini sorgulamalıdır. Bu kaybın nedeni; SHP gibi egemen sınıfların işbirlikçisi bir siyasi partiyle yapılan ittifak mıdır? Kendilerinin Amerikancı politikalara olan yatkınlığı mıdır? Amerikan emperyalizminin Ortadoğu'daki işbirlikçisi konumuna gelmiş olmak mıdır? Din olgusunu bir siyasal araç olarak kullanma biçimindeki eğilimin, onu daha iyi yapan bir başka parti tarafından istismar edilmesi midir? Bunun hesabı çok ciddi biçimde verilmek zorundadır.

Kürt hareketi artık, bir varlık gösterecek ve etkili olacaksa, Kürt halkına "ez kirmanci" demenin ötesinde bir program ve örgütlülükle gitmelidir.

Demokratik Güçbirliği'ne yanaşmayan CHP olmuştur."

Evrensel Gazetesi'nin yazı işleri müdürü Fatih Polat'ın, 3 Kasım seçimleri öncesinde mitinglerde toplanan kitleyi 3'le veya 4'le çarparak yüzde hesabı yaptığını bir mizah örneği olarak hatırlıyoruz. Hatta daha sonra bunun için 1+1=2 etmez demiş; seçimlerde bu tür hesapların yapılamayacağını anlatmaya çalışmıştı.

Newroz'da toplanan halk kalabalığına bakılarak benzer yorumların yapıldığını ne yazık ki bir kez daha gördük. Gerçi 28 Mart sonrasında Cihan Soylu bunu farketmiş görünüyor:

"Amerikan emperyalizminin Kürt burjuvazisi üzerinden Kürt sorununa müdahalede bulunma ve Kürt hareketi saflarında kargaşa yaratarak ondan yararlanma politikası bu seçimler sırasında daha fazla ürün vermeye başlamış, 'iç tartışma' ve güvensizlikler kitleler bakımından güven sarsıcı olmuştur. 'Kütlesel etki'lerle işi götürmenin samıldığı kadar kolay olmadığı, kitlelerle, onların çıkar ve talepleri üzerinden birleşen bir çalışma olmaksızın büyük sermaye ve emperyalizmin taktiklerini boşa çıkarmanın olanaksız olduğu bir kez daha yaşanarak görülmüştür."

Bunun son kez olmasını temenni ediyoruz. Ancak C. Soylu, demokratik hiçbir talebi kalmamış ve önderliğiyle emperyalizmin politikalarına yedeklenmiş bir hareketle beraber büyük sermaye ve emperyalizmin taktiklerini nasıl boşa çıkaracağını, veyahut SHP ve CHP'nin büyük sermaye ile nasıl bir sorunları olduğunu yazmamış. Gerçi aynı gazetede Kamil Tekin Sürek "*CHP sol mudur?*" diye soruyor. Bir günlük gazetede aynı parti çatısı altında bu kadar çelişkiyi anlamak zordur. Yoksa ilkesizlik genel bir tarz halini mi aldı?

Güçbirliği bileşenlerinden birinin dediği diğerini ne kadar bağlıyor bilmiyoruz; ama, 30 Mart tarihli Gündem'de, Güçbirliği'nin "*ANAP ve CHP gibi partilerin de bu yapıya taşınmamış olması, marjinal kalmasına yol açmıştır.*" biçiminde yorumlanması, bu oluşumun geleceği konusunda da bizi kaygılandırıyor.

Seçimlere katıldığı durumlarda dahi devrimciler, burjuva siyaset tarzı ile aralarındaki nitelik farkını her ayrıntıda gözlenebilecek denli yansıtmalıdır.

Aslında bunun için özel bir gayret de gerekmiyor. Devrimci kimlik, gerekleri yerine getirilebildiği oranda, taşıyıcısını farklı kılar. Çıkar hesaplarının, yapaylığın, yalan ve samimiyetsizliğin ağırlıklı nitelik olduğu burjuva siyasetinde örneğin bir il veya ilçede seçime giren bir parti, kendi yöneticileri tarafından dahi oy almayabiliyor. Örneğin 28 Mart seçimlerinde YTP Niğde, ANAP Zonguldak, SHP Çorum, BBP Bingöl ve Kırşehir adayları sıfır oy almıştır. Bu demektir ki ne teşkilat; ne aile, ne de kendileri oy vermiştir. Bunun içinden SHP'yi çekip alalım. Çorum'da Güçbirliği bileşenlerinin örgütlenmesinin olduğu biliniyor, ama müttefiklerine tek oy dahi vermiyorlar. Bu konuda çok özel bir araştırma yapmadık; ama en azından basına yansıyan ve kulağımıza gelen örneklerden gördük ki, 6 parçadan oluşan Blok, yine 6 parça halinde hareket etmiş, kendilerinin de iddia ettiği gibi "herkes kendine çalışmıştır." Kendilerini "solun bütünü", "yegane muhalefet", vb. tanımladıkları için buna değinme ihtiyacı duyuyoruz. Çünkü bu sorumsuzluk, yani açılan her yara, yaratılan her moral aşınma, halkın sola yaklaşımında ne yazık ki Güçbirliği'nin dışına da zarar veriyor.

Kendi içlerinde "bir" olmayı başaramayanlar, söz konusu ittifakı içlerine sindiremeyip afişlerdeki imza konusunda bile anlaşamayıp, gönderilen afişleri asmayanlar, kendi partileri dışındaki adaylar için çalışmadıklarını, mitinglerle veya genel çağrılarla yetindiklerini söyleyenler; bu kof ve ilkesiz birlikteliğin "günah"larını paylaşmayan dostlarına yakışsız iddialarda bulunmayı son güne kadar sürdürmüştür. Örneğin 28 Mart günü Evrensel'deki köşesinde yazan Vedat İlbeyoğlu, ittifaka katılmayan ve bunu çok ciddi nedenlerle gerekçeleyen (Mesela biz bu konuda 48 sayfalık bir kitapçık yayınladık) dostlarını yakışsız üslupla anıyor:

"Güçbirliği ve yarattığı birikimi başlangıç olarak kabul etmekten bahsediyoruz. Bunu önemsiz bulmak, sloganlarla örülü, ezberlerle kapalı kapatılmış 'kendi şahsına münhasır bir dünya'ya mahkum olmuş o çok uçuk 'sol'a yakışır ancak! Paçalarından kızılık akan bu acayıpliğin ise akıp giden hayat karşısında ne denli seyirci ve apolitik kaldığı ortada değil midir?

(...)

Çoğumuz tanık olmuşuzdur. Bir slogan, bir cümle üzerine yapılan uzun pazarlıklar sonucu yazılamayan 'ortak' bildiriler, dağıtılan 'ortak' platformlar; konuşma sırası yüzünden saatlerce süren tartışmalar... Ve yine, mübalağa etmiyoruz, 'Proletarya Diktatörlüğü'nün görevleri' konusunda tam örtüşülemediği için seçimlerde ortak bir tutum geliştiremem halleri... Daha neler neler! İşte 3 Kasım'dan başlamak üzere ve şimdi, aklımız ve ahlakımız bu geri çepere kırmıştır artık. Söz konusu çepere mahkum kalanlar bu akli ve ahlakı, dolayısıyla güçbirliğimizi anlayamadılar, anlayamazlar." diyen İlbeyoğlu; "Güçbirliği adına çıkacak sonuç, ülkedeki gerçek muhalefetin sandığa yansımış ifadesi olacaktır." değerlendirmesini yapıyor.

Böyle bir akıl ve ahlakı nereye sığdırmak gerektiğini, akıllı ve ahlaklı kamuoyuna bırakıyoruz. Güçbirliğine katılmayanları muhalefet bile saymayan, sandığa gitmeyen binlerce insanın tercihi ne saygısız olmayan bu anlayışın belki de kendini "akıl ve ahlak"tan başlayarak eleştirmesi ve eğer samimi ise; halktan özür dilemesi gerekiyor. Özellikle Kürt ulusal hareketinin özeleştiri yapması şarttır. En etkili olduğu alanlarda bile ciddi kayıplara uğramış olmasının nedenini sorgulamalıdır. Bu kaybın nedeni; SHP gibi egemen sınıfların işbirlikçisi bir siyasi partiyle yapılan ittifak mıdır? Kendilerinin Amerikancı politikalara olan yatkınlığı mıdır? Amerikan emperyalizminin Ortadoğu'daki işbirlikçisi konumuna gelmiş olmak mıdır? Din olgusunu bir siyasal araç olarak kullanma biçimindeki eğilimin, onu daha iyi yapan bir başka parti tarafından istismar edilmesi midir? Bunun hesabı çok ciddi biçimde verilmek zorundadır.

Kürt hareketi artık, bir varlık gösterecek ve etkili olacaksa, Kürt halkına "*ez kirmancı*" demenin ötesinde bir program ve örgütlülükle gitmelidir.

**"BÜYÜK SEVİNÇLERE
BÜYÜK ZAHMETLERE
KATLANARAK ULAŞILIR"**

(Goethe)

Devrimcilik zor işti. Tembellerin, kolaya kaçma eğiliminde olanların, sabırsızların, uzun vadeli düşler kuramayanların, plan yapamayanların işi değildir.

Yakın tarihe kadar; güncel olandan uzun vadeli olana kadar hemen her işi devrim hedefiyle ilişkilendirmek; tali olanı temel olanın önüne çıkarmamak, devrim hedefini güncel, dar ve küçük hesaplara kurban etmemek, bu bağlamda tutarlı ve ilkeli olmak; devrimcilik iddiasında olan hemen her yapının ortak özelliği idi. Ne var ki, dünya ölçeğinde sosyalizmin uğradığı yıpranmanın da etkisiyle, son yıllarda ve özellikle son seçimde; ilkesizliğin, günü kurtarmanın, pragmatizm ve küçük hesapların hemen her şeyin önüne geçtiğini ve bu konuda bir çeşit saflaşma yaşandığını gördük. Birbirinin gözünü oyacak kadar "ben" olgusuna hapsolmuş yapılar "biz" olmaya kalktı ve ortaya bir garabet çıktı. Tartıştıkça gizli kalmış yanları daha çok ortaya dökülecek olan Güçbirliği'nin, gerçekte bir birlik olmadığı yine aynı çevrelerin dillerinden dışavuracaktır. Kendi ilkesizliklerini meşru göstermek için çabalarırken, dillerinin en sivri yanını devrimcilere yöneltmeleri boşuna değildi. Devrimciler değerlerinde ısrar ettiği sürece, bu konuda ilkesiz davranışlar karşısında bir turnusol işlevi görür. Sanki bu yapılar vaktinde sandığa gitmemezlik etmemiş veya boykot yapmamış gibi, bu tür bir tutumu, hatta bağımsız aday gösterme tercihini, halka karşı işlenmiş bir suç gibi yansıttılar. Aynı şekilde, "Boşvermeyin" sloganıyla çalışma yapan TKP'lilerin tutumu; devrimci kimliğin içerdiği iddialılıktan, kendine güven ve başarıya inançtan uzak bir tutumdur. Bir devrimci yapı, düşünün ki, insanların ilgisini, tepki ve beklentilerini ehven-i şer çözümler yerine daha devrimci bir doğrultuya kanalize ediyor ve bu nedenle seçime gitmiyor. Böyle bir yapı "boş"mu, "dolu"mu hareket etmiş olur?

Ne yazık ki, seçim olgusuna devrimci bir perspektifle yaklaşamayan, alternatif çözümler üretemeyen ve giderek, sistemin "uysal sol"u haline gelen yapılar, niyetleri ne olursa olsun, düzen partilerinden farksız bir seçim çalışması yürütmüş ve sonuçta çabaları düzen hanesine yazılmıştır. Sosyaldemokratlaşma olarak da tanımlanabilecek bu gidişatın CHP, YTP gibi yapılarla aynı çatı altında bulunma temennisini içeriyor olması, ilerde (ve hatta yakında) o yöne doğru daha cesur (utangaç olmayan) adımların atılabile-

ceğini gösteriyor.

Gündem Gazetesi'nin 4 Nisan sayısında yazan Ragıp Zarakolu, "Ne yazık ki, genel halk kesimlerine bakıldığında 'sol' olarak algılanan, 'devrimci sol' değil. Var olan siyasal arenada sol diye tanımlanan, CHP, DSP ve SHP..." diyor. Ancak mesele, halk kesimlerinin kanaatleri ile açıklanabilecek/geçişirilebilecek denli basit değildir. Çünkü söz konusu anlayış, Güçbirliğini oluşturan siyasal yapıların bizzat kendisinde vardır. Geçmişte ÖDP, "tüm solu toparlamak"tan bahsederken ne denli öznel idiyse; Güçbirliği de, 3 Kasım'daki Blok da o denli öznelidir. Toplumsal muhalefeti sandıktan kendilerine çıkacak oyla ölçecek kadar gerçeklikten kopan bu yapılar, sorunun özüne inmekten ısrarla kaçınmaktadır.

Burjuva çalışma tarzında, satın almak veya kandırmak gibi, kimi aidiyet duygularına hitap etmek, toplumsal kimlikleri ve hatta hemşericiliği işaret eden genel söylemlerle yetinmek sıkça rastlanan bir durumdur. Bu tarzda, popüler kişiler aday yapılır, afişlerde onların gülümseyen pozlarına yer verilir, işin özü her zaman ıskalanarak vıcık vıcık bir makyaj öne çıkarılır. Bu nedenle; tepeden tırnağa alternatif ölçülerle donanı, sistemin karşısına çıkamadığı sürece, sol adına hareket ediyor da olsa, tüm yapı ve adaylar sistemin söz konusu tarzını taklit eder duruma düşmektedir.

Geçmişte halka gitmenin, halkla bütünleşmenin, gönül ve akıl birliği oluşturmamızın en doğru ve kalıcı yöntemlerini geliştirmiş ve hayata geçirerek sonuç almış olan sol, bugün o yöntemleri unutmuş olamaz. Ancak, ev ev, sokak sokak kalıcı örgütlenmeler için çalışma yapmak zor/zahmetli gelmekte; bunun yerine kiminle birleşilirse kaç oy kazanılır diye aritmetik hesaplar yapılmaktadır. **İşçi olanlar, işçi antetli yapıya, Kürt olanlar Kürt antetli yapıya oy verir varsayımı bilimsel değildir ve kolaycılıktır.**

GÜÇBİRLİĞİ, FARKLI BİR DEVİRİM VE ÖRGÜT ANLAYIŞININ DIŞAVURUMUDUR

Bir seçim sonrasında, sandıktan çıkan verilerden hareketle halkı suçlamak/aşağılamak, onursuzlukla itham etmek, akla gelebilecek en cahilce yön-

temdir. Ve bunun solculukla, devrimcilikle hiçbir ilgisi yoktur.

Biliniz ki, sistem partileri (özellikle günümüzde) halkın oyunu çalmak ve sandıktan çıkabilmek için her yöntemi mubah görür; satın almaktan, yanıltmaya, istismardan yalana kadar her yolu dener. Bunun önüne geçmek, sandıktan düzen partilerinin çıkmasını önlemek, sanıldığından çok daha zordur ve hatta salt seçim atraksiyonlarıyla bu olanaksızdır. Böyle bir sürecin, birleşik bir mücadelenin çoklu görevleri dahilinde devrime kadar süreceğini söylemek, hiç de abartılı olmaz. Bu bağlamda, herhangi bir seçim bölgesinde sandıktan çıkan sonuca bakarak halka yapılan sataşmalar/serzenişler hafife alınmaz. Bunlar farklı bir devrim anlayışının, farklı bir örgüt ve çalışma tarzının belirtisidir; düzeniçileşme ve devrim hedefinden uzaklaşmadır.

Hatırlanacak olursa, seçimi önceleyen süreçte, U. Hozatlı, SHP ile DEHAP arasındaki ittifakı desteklemeyen devrimcilere "solcu musunuz, devrimci mi?" diye seslenmiş; biz de o yaklaşımdaki sakatlığı, yayınladığımız broşürde konu etmiştik. Aynı Hozatlı, seçimden sonra 2 Nisan'da yazdığı köşesinde bu kez, Dersim'li halka sataşıyor ve orada 3 ilçede AKP'nin kazanmış olması sebebiyle halka "onursal maktül", "kimliksiz hezimet" gibi yakışıksız sıfatlarda bulunuyor.

Seçim sonuçları belli olduktan sonra, ağzını açan veya eline kalem alan, Güçbirliği'nin her üyesi özeleştiriden bahsediyor. Bu durum, 3 Kasım sonrasında özeleştiriyeye yanaşmayan ve bu nedenle 28 Mart'ta aynı hataların fotokopisini çekercesine sürdüren Güçbirliği'nin "akıllandığı" izlenimini verebilir. Ancak biz bu konuda da pek iyimser değiliz. Çünkü yaşananlar bir gaf değil, yapısal bir özelliktir. Bir yapı sisteme yaklaştıkça; sistem onun sadece siyasal duruşuna değil, tüm niteliklerine bulaşır; ilkeler de etik de değişime uğrar. Bu bağlamda, alınan seçim yenilgisinin vereceği derslerden pek umutlu değilsek de; hiç olmazsa kendilerini "yegane muhalefet" olarak görmekten veya Güçbirliği'ne dahil olmayan sol kesimlere küfretmekten vazgeçmeleri bile olumlu bir gelişme olacaktır. Çünkü ufku, seçim sandığındaki aritmetik hesaplarla sınırlı olanlar, devrimcileri de

devrim hedefinin gerektirdiği ufuk genişliğini de anlayamazlar. Onlar büyük düşünemediği için, en büyük adımları, yani varlık-yokluk ölçüleri seçim olduğu için; devrimcilerin seçime bakışını da anlayamazlar. Böyle bir "basiret bağlanması", düşünce dünyalarını bütünüyle kötürüm kılar. Ve 3 Kasım'da olduğu gibi her türlü uyarıyı kulak arkası ederler. Mesela biz 3 Kasım'ı önceleyen süreçten beri oluşturulan birliklerin ilkesiz ve kof olduğunu defalarca söyledik. Bugün artık, kendi içlerinden bu tür sesler yükseliyor. Mesela, 3 Nisan'da Evrensel'in "İşçi Üniversitesi" köşesinde yazan Yüksel Akkaya, ortada bir Güçbirliği'nin değil, güç ayrılığının olduğunu söylüyor ve kendisinin verdiği kerhen desteği de "günah" olarak değerlendiriyor. Y. Akkaya, Ceyhan mitingine giden iki emekçi gazetecinin ölümü olmasaydı, böyle bir "günah"a girme, yani destek verme olasılığının olmadığını yazıyor. Bilemiyoruz, bu tür yazılar, bundan sonra benzer birliklere destek vermeyen dostlara küfretme alışkanlığının terkedilmesine vesile olur mu?

Ortalığa hakim olan özeleştirici havasına da dikkat edilirse, "özrü kabahatinden büyük" denebilecek açıklamalar yapıldığı görülecektir. Gündem Gazetesi'nin 31 Mart sayısında, HALKIN GÜNDEMİ köşesinde "Birlik, stratejik ele alınmalıdır" başlıklı yazıda, "Sol, ideolojik kalıp ve doğmaları değişen dünya ve toplumsal ihtiyaçların önüne alarak realiteden kopmuş" diyor. Nelerin "doğma" olarak görüldüğü, nelerin terkedilmek istendiği ve "realite"den ne anlaşıldığı bilinmese bu ifade ilk etapta, olumlu bir çağrışım da yapabilir. Ancak biz, bu gidişatı ilk hamlelerinden beri tanıyoruz. Halkların kardeşliği yerine emperyalist denklemler içinde kendine yer arayanlar, sol ve demokratik olan hemen her olgu ve yapıya sırt çevirip sisteme güzelleme yapanlar, değişim ve realiteden bahsediyorsa; o realiteden uzak durmak gerekiyor. Nitekim, arkadaşlarımız, yazının ilerleyen satırlarında niyetlerini ortaya koyuyor:

"Türkiye'deki siyasal süreç ve bu sürecin sorunlarını değerlendirmek; bir ön örnek olarak Avrupa deneyimini irdelemek son derece yararlı olacaktır. Avrupa solu ve sosyal demokratlarının nasıl başardığı ve iktidar zeminini nasıl yakaladıkları özel inceleme konusu

yapılarak bundan akıllıca sonuçlar çıkarılabilir."

Bu arkadaşlara, "Avrupa solu ve sosyal demokratları" tanımına Blair da giriyor mu diye sormak gerekiyor? Kim neyi başarmış? Birliği stratejik ele alma dediğiniz bu mu? Avrupa'da söz konusu yapılar "iktidar zeminini" yakaladığında, halkın hangi sorununu çözmüş? Avrupa nereye doğru gidiyor? Evet, bizce de akılcı düşünülmeli; ama akılcılıktan kasıt, bilimin ve Marksizm'in verileri olmalı; uyanıklık ve pragmatizm olmamalı.

DEMOKRASİYİ KENDİ İÇLERİNE SİNDİREMEYENLERİN BU KONUDAKİ VAATLERİ GERÇEKÇİ DEĞİLDİR

Müttefiklik ortak paydasında bir araya gelmiş de olsa, "Demokratik Güçbirliği" bir örgüttür. Öncülük iddiasında bir oluşumdur. Halktan demokrasi için oy talep etmiştir. Gerçekte ise demokrasiyi kendi örgütsel yapısında bile içselleştirememiştir. Bunun için kendimiz örnek vermek yerine, Evrensel yazarlarından Çetin Diyar'ın 2 Nisan tarihli yazısından bir bölüm aktarmayı daha uygun görüyoruz.

"Halkın, SHP'nin çatı partisi olmasını içine sindiremediği ortaya çıkan sonuçlardan da anlaşılmalıdır.

Diğer yandan SHP'nin 'sol' adına CHP'yi desteklemekten kurtulamayan zafına DEHAP'ın da destek sunması, kafaları hepten karıştıran bir başka unsur oldu. Antep'te, Antakya'da CHP'nin desteklenmesi, İzmir'de Priştina'nın, Eskişehir'de Büyükerşen'in destekleneceği yönlü yapılan propagandalar, Güçbirliği'nin alternatif bir merkez olmasında önemli zaafılar olarak işlev gördü. SHP'nin birçok yerde CHP tabanına 'iyi niyet gösterisi yapma' taktiği Güçbirliği'nin zayıf karnı oldu. Güçbirliği'ni oluşturan partiler 'solculuk' adına kim güçlüyse onu destekleme tutumuna girdikçe Güçbirliği zayıfladı. Çalışma kolektifleştirilemedi. Yerelde güçlerin ortak hareket etme dinamikleri zayıfladı. Güçbirliği kendine güvenmez görüntüsüyle halka da güven vermedi.

Örneğin Malatya'da DEHAP, ÖDP ve SHP il yöneticileri güçbirliği adına seçime giren EMEP'i desteklemek bir yana, seçimlerden çekilmesini talep ettiler. EMEP'in çekilmesi ve CHP'nin desteklenmesinin bu partilerin yetkilileri

tarafından ortak toplantıda açıklandığını öğreniyoruz.

Yine Mersin sadece sonuçlarıyla değil, sonuçlara neden olan olgularla irdelenmelidir. SDP, ÖDP ve EMEP'in temsiliyetine yer vermemenin nedenleri izah edilmelidir. Onlarca belediye ve il meclis üyeleri sıralamasında bu partilerin üyelerinden birinin bile gösterilmemesinin izahı yapılmalıdır. Urfa, Adıyaman, Diyarbakır, Van gibi illerde ve daha birçok merkez, ilçe ve beldede Güçbirliği'ni oluşturan partilerin temsiliyetinin bu arkadaşların önerilerine rağmen sağlanamaması açıkça izah edilmelidir. Esenyurt'ta, Kırşehir'te ve daha onlarca yerde birbirini gözetmeyen, önemli sıkıntılara neden olan ve güven-sizliği körükleyen anlayışlar için özeleştirici yapılmalıdır."

Bu ifadeler ilkin, ders çıkarma bağlamında bir olumluluk çağrışımı yapabilir. Ne var ki mesele yapısaldır ve kuru bir özeleştirici, hiçbir şeyi çözmeyecektir. Ancak yine de, etik gereklilik açısından da olsa, özellikle devrimci yapılardan, vaktinde kullanılan hakaret dolu sözler nedeniyle özür dilenmelidir. Çünkü bugün kendilerinin "kof" olduğunu itiraf ettikleri bu "Güçbirliği" için o hakaretler edilmiştir.

Karayalçın sıradan bir kişi değildir. O, belli siyasal tavır alışlar içerisinde bulunmuş, devletin en etkili ve yetkili yerlerinde görev almış, en gizli toplantılarına girmiş ve karar almış bir kişidir. Özellikle '93 sürecinde, Kürt halkının unutmaması imkansız olan uygulamalarda, doğrudan rolü olmuştur. Bunlar, solun halk nezdindeki imajını zedeleyen önemli gelişmelerdir. Dün yerin dibine batırılan, faşist olarak görülen bir kişi bir çeşit sözcü olarak öne çıkarılıyor, partisinin adı kullanılıyor. Bu ilkesizliğin kaynağında, hedefteki ve ufuktaki daralma yatıyor.

SOLUN İÇİNDE BULUNDUĞU AÇMAZLARI AŞMANIN YOLU GERÇEKLİĞİNİ AŞAN ÖNERİLERDE BULUNMAK DEĞİLDİR

1 Mayıs'ı önceleyen günlerde Taksim tartışmalarının yapılması, bu tartışmalara sendikaların dahil olması (veya dahil edilmesi) yeni değildir. Ancak **Türkiye ve sol gerçekliğini** bilen her insan, "Taksim'de ısrarlıyız" dediği durumlarda dahi sendikaların (Sadece Türk-İş veya Hak-İş'in değil) son anda bir manevra ile vazgeçebileceğini veya "çıkılmak"tan sadece "izin talep etmeyi" kastettiğini bilir. Kaldı ki ilk sözlerine sadık kalsalar dahi, bunu fiilen örgütlenme konusunda, güven vermemek/inandırıcı olmamak için çokça sabıkaya sahip oldukları da bilinmeyen bir olgu değildir. Bu nedenle biz, 2004 1 Mayıs'ı öncesinde yaşanan ve solun halkın nezdinde zaten aşınmış olan itibarını biraz daha aşağı çeken gelişmelerin sorumlusunun **salt sendikalar** olmadığını düşünüyoruz.

Dikkat edilirse, sonuçta bir **alan tartışması** olarak gündemleşen "bu kez Taksim'deyiz" önerisi, solun subjektif konumu açısından ayrıntılarıyla düşünülerek ortaya atılmış bir öneri değildir. Çeşitli kesimlerin birbirini suçladığı bu belirsizlik ortamının dışına çıkıp sürece daha objektif bakılabilirse; görülecektir ki, Taksim'e **kiminle ve nasıl** (örneğin izinli mi, izinsiz mi?) çıkılacağı dahi kafalarda net değildir. Kaldı ki sendikalardan, valilik izni olmadığı koşullarda dahi Taksim'e çıkmalarını istemek; başlı başına bir öngörü sorununa işaret ediyor.

Bilinmek durumundadır ki bu koşullarda, **Taksim'i kazanmanın, alana dövüşe dövüşe girmek dışında bir yolu yoktur**. Ancak biz, yapılan tartışma ve önerilerde böyle bir niteliğe de rastlamadık. Valiliğin kesin tavrının ve tehditlerinin basına yansıdığı son günlerde bile,

"Mecidiyeköy'den Taksim'e bir güzergah talep etmek"ten söz ediliyordu.

Yapılan tartışmaların odağına "NATO zirvesi öncesi işçi sınıfının ve emekçilerin birliğe ve güçlü bir 1 Mayıs'a ihtiyacı var." fikrini oturtmak ise, bırakalım bu yapılanlara haklılık kazandırmayı, "özrü kabahatinden büyük" dedirtecek bir durum yaratıyor. **Salt temennileri ifade etmek, süreci/gelişmeleri öngörememek, kimseyi sorumluluktan muaf kılmıyor**. "Birlik ve dayanışma" ibareleri de kimseyi, yaratılan bu sonuca rağmen, "birlikçi ve dayanışmacı" yapmıyor.

Yoğun katılımlı, görkemli 1 Mayıs'ı örgütlemek; gücü aynı alana toplayabilmek nasıl önemliyse ve bir çeşit sorumluluk ifadesi ise; tersi durumlar, bir sorumsuzluk ifadesidir. Niyet ne olursa olsun, 1 Mayıs'a çeyrek kala, sendikalar dahil, pek çok yapının 1 Mayıs'ta ne yapacağı dahi belirsiz kalmışsa; bırakalım Taksim'i kazanmayı, önceki kutlamaların gerisinde bir sonuç çıkacaksa; ortada bir sorumsuzluk var demektir.

Gelişmelerin bir "**çocukluk hastalığı**"nı tanımladığını gösteren bir yığın veri vardır. Bunlardan biri de sanki asıl amacın, "Abide-i Hürriyet"e gitmemekmiş gibi yansımasıdır. Uyum sağlanması halinde Kazlıçeşme'nin dahi kabul edilebilirliğinin açıkça ifade edilmesi, niyetin ne denli "Taksim" olduğunu ele veren bir açıklamadır. (Bkz. 28 Nisan Evrensel, Süleyman Çelebi'nin açıklaması)

Sol, ilk defa özden kopuk alan tartışması yapmıyor. 1998'de Abide-i Hürriyet'teki tek 1 Mayıs için; turnikeden geçişi ölçü alarak, "Devrimci 1 Mayıs", "Reformist 1 Mayıs" tanımlamalarının yapıldığını; ama, ertesini yıl hep beraber turnikeden geçilip söz konusu "reformistleştirici" ölçünün unutulduğunu biz gün gibi hatırlıyoruz.

Taksim'i kazanmak, yüreği devrimden yana atan herkesin temennisidir. Ancak bunun yolu söz konusu talebi tekrar etmekle yetinmek değil; böyle bir sonuca ulaşabilmek için gerekli niteliği oluşturabilmektir.

Yoğun katılımlı, görkemli 1 Mayıs'ı örgütlemek; gücü aynı alana toplayabilmek nasıl önemliyse ve bir çeşit sorumluluk ifadesi ise; tersi durumlar, bir sorumsuzluk ifadesidir. **Niyet ne olursa olsun, 1 Mayıs'a çeyrek kala, sendikalar dahil, pek çok yapının 1 Mayıs'ta ne yapacağı dahi belirsiz kalmışsa; bırakalım Taksim'i kazanmayı, önceki kutlamaların gerisinde bir sonuç çıkacaksa; ortada bir sorumsuzluk var demektir.**

Devrimcilerin çağrılarına giderek daha az yanıt verir hale gelen kitleler üzerinde en azından cesaret kırıcı ve güven aşındırıcı bir etki yapacağına inandığımız bu tereddütlü ve çelişkili görüntü, bir arada normal koşullarda miting yapabilmek olasılığını yitirmeyi beraberinde getirebilir.

Unutulmamalıdır ki yanlıştan dönmek bir erdemdir. Fiilen böyle bir şans kaldı mı bilemiyoruz; ama, öznelikten bütünüyle uzaklaşıp, mevcut enerji aynı amaca yöneltilebilirse bir çözüm üretilebileceği inancını koruyoruz.

29 Nisan **DEVRİMCİ HAREKET**

BU KADAR ISRAR, İDDİA VE DOLAYISIYLA PARÇALANMA; VALİLİK İZİNİ İÇİN MİYDİ ?

1 Mayıs'ı önceleyen günlerde sendikalardan çeşitli devrimci yapılara kadar uzanan bir yelpaze içinde yaşanan tartışmaların, alınan ve sıkça değişen kararların; süreci yakından takip edebilme şansına sahip olan kesimlerce bile yeterince kavranamadığına inanıyoruz. Özellikle süreci basından izleyip mitinge katılanlar için yanılma olasılığı hiç bu denli yüksek olmamıştı. Ne yazık ki sol potansiyeli oluşturan ve giderek daralan kitle de büyük oranda, verilenle yetinmekte, süreçteki çelişkilere dahi çoğu kez kafa yorma ihtiyacı duymamaktadır.

"Bu kez tek başımıza da olsak Taksim'e çıkacağız" diye başlayan ve çeşitlenerek büyüyen tartışmaların neden Yenikapı'da son bulduğunu sorsak, Süleyman Çelebi gibi kimilerinin bunun da bir **kazanım** olduğunu söyleyeceğini biliyoruz. "Görkemli ve yoğun katılımlı bir 1 Mayıs" iddiasıyla başlayan tartışmaların, son yılların en görkemsiz 1 Mayıs'ını yarattığını, NATO zirvesi öncesinde İstanbul'da, tam da emperyalizmin temenni ettiği biçimde kitlenin fiziken ve ruhen parçalandığını söylersek; söz konusu tartışmanın öznelinin bu sonuçta kendilerinin kabahatinin olmadığını söyleyeceklerini biliyoruz. Gerçekten öyle mi? Gerçekten reformizm veya statükoculuk tartışmaları, ortaya çıkan sonucu açıklamaya yetiyor mu?

Emperyalizmin ne olduğunu bilen herkes, kollarının uzun olduğunu, darbeler yaptığını, meclislerden kararlar çıkardığını, seçimler kazandırdığını, vb. bilir. Fakat emperyalizmin bu müdahaleciliğini an'a indirgemek gerektiğinde bunu pek çok kişi ve yapının başaramadığını; hatta olgularda emperyalizm parmağı aramanın "komplo teorisi" olarak algılandığını biliyoruz. Buna rağmen biz, 1 Mayıs öncesinde yaşanan tartışmalı sürece dair, çeşitli sorular eşliğinde bir "komplo teorisi" geliştirdik. Hiç olmazsa, ezberle veya kulağına fısıldanan sınırlı bilgiyle yetinme alışkanlığı içinde olanları soru sormaya sevk etmiş oluruz.

*Sendikalar dahil hemen hiçbir

yapıda nitel veya nicel açıdan herhangi bir büyüme/gelişme söz konusu değilken, 2004 1 Mayıs'ında neden Taksim meydanı gündemleştirildi?

*Devrimci yapılar, mevcut koşullarda Taksim'e "dövüşerek" girme dışında bir yol olmadığını, yani izin almanın mümkün olmadığını bildiği halde ve söylemi farklı olmasına rağmen; neden izin talebini aşan hiçbir çabada bulunmadı?

*Taksim için yapılacak hazırlıkta götürülecek kitlenin niteliği de farklı

1 Mayıs; 30 Nisan'da tamamlanan süreç için bir özet; 2 Mayıs'ta başlayacak süreç için bir önsözdür. Dünya'da tekrar yükselişe geçen sol dalganın ülkemizde hala devam eden bir düşüşle karşılık bulması, eğer salt "dışsal" nedenlerle açıklanamayacaksa; artık, "içsel" nedenler daha açık ve cesurca seslendirilmelidir. Bilinmelidir ki hastalık kabul edilmiyorsa, tedavisi de söz konusu olmaz; sorunların varlığı ve boyutu kabul edilmeli ki çözüm bulunabilsin.

olmalıdır. Bizler bu konuda da farklı bir hazırlığa tanık olmadık. Bu da her şeyin izin olasılığı üzerine oturtulduğunu göstermiyor mu?

*Başından beri KESK ve DİSK önderliğinin çizgisinin bir nebze dahi aşılmadığını gördük. İradenin onlara teslim edilmesinin; Taksim'e gidememek, parçalanmak ve hatta 1 Mayıs'ı basın açıklamasına kadar indirgemek gibi sonuçları doğurabileceği, onları tanıyanlar için güçlü bir olasılık iken; neden onlara tabi olundu?

*Devrimci yapılarla toplantı yapip

karar almaktan köşe-bucak kaçan KESK, TMMOB, vb. yapılar; ortada hiçbir sorun yokken dahi "onlar olay çıkarır, cam kırar" diyerek devrimcilerle bir araya gelmeye dahi çoğu kez rıza göstermezken; bu kez taş, kavga, cam kırığı ve hatta kan ihtimalini bağrında taşıyan bir tercihin, başından sonuna kadar öznesi olmakta ısrar etmiştir; bu doğal olabilir mi?

*Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu'ndan ayrılan ve BAK içerisinde yer alan eğilimin, "sol" olma özelliği dahi tartışılır hale gelen ve "Küreselleşen emperyalizmin solu" olarak açıklanabilecek bir partinin ideolojik belirlenimi altında hareket ettiği bilinmektedir. Bu partinin TMMOB, KESK, vb. yapılar içerisindeki ağırlığı sebebiyle; artık bu yapıların çoğu kez ya alana çıkmadıklarını, ya da ADD ile beraber çağrı metni hazırlayacak kadar savrulduklarını ve özü boşaltılmış eylemler örgütlediklerini, subjektif nedenlerle gözleri perdelenmemiş herkes görmektedir. İşte çeşitli sendika ve demokratik kuruluşların hareket kabiliyetini akamete uğratan bu anlayışın önderlik ettiği konfederasyon ve birlikler, 1 Mayıs'ta birden bire nitelik değiştirmeyse; ne olmuştur? Süleyman Çelebi, Sami Evren veya TMMOB önderliğinin oynadığı rolün arkasındaki gerçekler nedir ?

*Abide-i Hürriyet'i istemiyor görünüp Taksim'de ısrar eden Süleyman Çelebi'nin arada bir Kazlıçeşme'yi anmasının sebebi nedir? Kazlıçeşme, Abide-i Hürriyet'ten daha uygun ve anlamlı bir alan mıdır? Kazlıçeşme dahi telaffuz edilebildiğine göre Taksim'deki ısrarın bir ciddiyeti veya etkileycilik gücü kalıyor mu?

*Miting sonrasında Süleyman Çelebi'nin "Bugünden itibaren artık Saraçhane de değer kazanmıştır" biçimindeki açıklaması, peşinden sürüklediği kitlenin gözünü boyamak değilse nedir? Daha önce Koordinasyon eylemlerinde izinsiz olduğu ve hatta kurumlar tek tek dolaşarak tehdit edildiği halde Saraçhane'de toplanılmış, Beyazıt'a yürünmüştü. Peşinden bir kez daha

Saraçhane'de toplanılmış hatta polisin saldırısı söz konusu olmuştu. O zaman "değerli alanlar" listesine girmeyi hak etmeyen Saraçhane; neden bu kez, söz konusu onura layık görül müştür? Kadıköy'de şehit verildi; Çağlayan'da insanların kanı döküldü; bunları değil de Saraçhane'yi değer listesine taşımak; farklı gayretin ürünü değil midir? Elbette ki 1 Mayıs için Çağlayan dışında yeni yerler ve hazır olduğunda Taksim zorlanmalı. Önemli olan, bu amaca; ona uygun zamanlamalarla, yöntem ve araçlarla; üstelik **1 Mayıs'ı zayıf düşürerek değil, güçlendirerek ulaştırmaktır.**

*Tartışmalarda gündemin yapaylığı, öznellik ve zorlamalar öylesine yoğundu ki, sonuçta bir daha "*TÜRK-İŞ'le birlik yapılmayacağı*" gibi, ancak 13 yaş çocuklarının ağzından çıkabilecek laflar edildi. Genel Başkan'larının kimliğinden bağımsız olarak TÜRK-İŞ, yüzbinlerce üyesi ile Türkiye'nin en büyük Konfederasyonudur. Bunu yok saymak için insanın aklının çok özel hesaplarla çelmelenmiş olması veya kişinin özel bir rol almış olması gerekiyor. S. Çelebi, TÜRK-İŞ'le bir daha neden birlik yapmama lüksünün olmadığını çok iyi biliyor. Orada devrimci kimlikleriyle anılan şube başkanlarının, mücadele gelenekleri ile

kendilerini kanıtlamış Tuzla Deri-İş gibi örgütlenmelerin olduğunu da çok iyi biliyor. Kendisi bunlardan daha ileri bir duruşa sahip olmadığı halde; bu çıkışı S. Çelebi neden yapmıştır?

*Saraçhane'den sonra yönün Taksim veya Beyazıt olmamasının nedeni nedir? İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah'ın cep telefonu ile yönlendirmesi sonrasında polisin, otobüslerin orada olması sebebiyle Yenikapı'ya yürüyüşe izin verdiği doğru mudur? S. Çelebi'nin "kazanım" dediği bu mudur?

*Sonuçtan hareketle olaya bakarsak; KESK, DİSK ve TMMOB önderliği, adeta aşındıra aşındıra, sürükleye sürükleye "Taksim çağrıları"nın Yenikapı'da son bulmasını sağlamış ve **ortaya çıkan bölünmede iradi bir rol almış** olmuyor mu?

Ayın 29'una kadar bekleyen, bu nedenle de gazetelere ilan verme şansını yitiren ve aynı gün bir uyarı metni de yayınlayan Devrimci Hareket; böylesine şaibeli bir önderliğin peşinden gidip, alet olmamak için; Devrimci Demokrasi, Alınteri, İşçi Köylü, vb. yapıların da varlığını/tercihini dikkate alarak Abide-i Hürriyet'te bulunma kararını almıştır. Yaratılan bulanık ortam sebebiyle kimi dost ve okurlarımızın Saraçhane'ye git-

tiğini ve bu nedenle bizlerle buluşamadığını biliyoruz. Gelişmeler, yukarıdaki sorular eşliğinde masaya yatırılabilirse, neden-sonuç ilişkisi daha objektif olgular üzerinden kurulabilecek ve Devrimci Hareket'in bir kez daha isabetli bir karar aldığı görülecektir.

1 Mayıs; 30 Nisan'da tamamlanan süreç için bir özet; 2 Mayıs'ta başlayacak süreç için bir önsözdür. Dünya'da tekrar yükselişe geçen sol dalganın ülkemizde hala devam eden bir düşüşle karşılık bulması, eğer salt "dışsal" nedenlerle açıklanamayacaksa; artık, "içsel" nedenler daha açık ve cesurca seslendirilmelidir. Bilinmelidir ki hastalık kabul edilmiyorsa, tedavisi de söz konusu olmaz; sorunların varlığı ve boyutu kabul edilmeli ki çözüm bulunabilsin. Tabii ki bunun yolu, örneğin Atılım'ın yaptığı gibi "*EMEP'in Abide-i Hürriyet statükoculuğu*" manşetleri atmak değildir. Bizler, yukarıdaki soruları, süreci ciddiyetle değerlendirmek isteyenler için hazırladık. Böyle bir sorumluluk ve ciddiyete sahip olanların ilgisini çekebileceğine inanıyoruz.

2 Mayıs 2004

DEVRİMCİ HAREKET Dergisi

**NORMSUZLUK
KÖTÜYÜ DEĞİL İYİYİ
TUTARSIZI DEĞİL TUTARLIYI
KARŞIDEVRİMCİYİ DEĞİL DEVRİMCİYİ VURUR**

Devrimciler için program, önceliklerin tespitidir. Programın başarısı ise, çeşitli koşulların bir araya gelmesiyle mümkündür. Bunlardan biri hatta en önemlisi, sahip olunan değerler toplamını hiçbir öznel hesapla eği-p-bükmeme tutarlılığıdır.

Ülkemizde 12 Eylül sonrasında başlayan '90 sonrasında ise çap ve derinlik olarak büyüyen; devrimci zemindeki şekilsizlik, değerlerde erozyon ve **sistemin taşıyıcısı yapılarla uzlaşma eğilimi** kaygı verici boyutlara gelmiştir. Özellikle 28 Şubat'la beraber MGK'nın kerametlerinin keşfedilmesi dahil, sapla samanın karıştığını gösteren pek çok gelişmeye rastlanmıştır.

İşte yukarıda tanımladığımız bu atmosfer; **halka karşı sabıkalı ve şaibeli** olan; hiçbir zaman da sol olmayan İP, ADD gibi yapıların hareket kabiliyetini ve sol suyu bulandırma cesaretini artırmıştır. Bunda konjonktürün rolü var ise de, solda durduğu halde ölçeksizliği ölçek kabul eden kurum ve yapıların da payı vardır. **Bu karşıdevrimci yapılarla, yerelde ittifak yapmak nasıl yanlışsa, beraber miting organize etmek de yanlıştır.** Son olarak, KESK'in 22 Şubat'ta Çağlayanda yapacağı mitingün matbu haldeki çağrı metninde ADD imzasını, yürüyüş listesinde de İP'i görünce; sendika çevresinden dostlarımızı arayıp bilgi almaya çalıştık. Bu arada, bizlerin mitingden haberdar dahi edilmemesi ve valilik başvuru listesinde yer verilmemesi; niyetten bağımsız da olsa, ortada bir tercih olduğunu gösterdi.

Herkes, kiminle beraber miting organizasyonu yapacağını belirleme konusunda tabii ki özgürdür. Ancak bizler biliyoruz ki, **devrime giden yol, çok uzun ve çok büyüktür. Çağlayan'daki miting ise çok küçüktür.** Yarın belki unutulacaktır; ama, ortada bir etkilenme olacaksa; yan yana konduğunda, **çürük olan sağlam olana bulaşır.** Yani hiç kimse, İP'i veya ADD'yi değiştirme hayali kurmasın. Ve korkarız ki, seçim ittifaklarında da görüldüğü gibi ölçeksizlik geçici değil ve bir tarz halini almaktadır.

Bizler bu gerçekliğe, **yüreği karşıdevrime kapalı** tüm kişi ve kurumların dikkatini çekmek ve İP, ADD gibi halka karşı sabıkalı odaklarla aynı soluğu paylaşmamak için **22 Şubat Çağlayan Mitingi'ne katılmayacağız.**

DEVRİMCİ HAREKET Dergisi

(20 Şubat'ta, KESK mitingini öncesinde yaptığımız açıklama)

İZMİR'DEN BİR BAŞLANGIÇ;

Bir süredir Devrimci Hareket okurları olarak daha derli toplu durmaya çalışıyoruz. Anladık ki ülkemizdeki her türlü olumlu gelişme; çalışmamızla ve elimizi taşın altına ne kadar soktuğumuzla ilgilidir. Yani sadece izlemek, doğru söylüyorlar demek yetmeyecek.

İzmir taşın altına elini soktu. 1 Mayıs hazırlık süreci oldukça heyecanlı geçti. İzmir'de gelin gibi Devrimci Hareket pankartını onurla açtık. 1 Mayıs coşkusuna bir katkı da bizler sunduk. Örgütsüz duruşların sergilendiği, kendiliğindenci katılımlar cenneti 1 Mayıs inanıyoruz ki bundan sonra daha coşkulu ve güzel geçecek. Artık İzmir'de bir başlangıç var. İlk adım emeklemenin bitişidir. Adımlar birbirini takip edecek.

Tüm dostları, buldukları yerlerden dik durmaya, adım atmaya başlamaya davet ediyoruz. Birlikte bilinç olup büyüyelim. İnanç önemli, inanacak tek şey de kendimiziz. Biz adım atarak yürüyüşe başladık. Ve devrimciler için devrimci yaşama başlamaktan başka yanaşacak bir liman yok.

İzmir'den Devrimci Hareket okurları

YILDIZLIYUMRUK YILLAR SONRA ALANDA

1 Mayıs mitingi Adana Mimar Sinan Parkı önünden saat 11.00 'de başladı. Mitinge katılım geçen yıllara oranla düşüktü. Dergi kortejlerinin dışında coşkusuz bir eylem yaşandı. Ufak bir olayın dışında olaysız geçti denilebilir. Yaklaşık 5000-6000 kişi civarında bir katılım vardı. Eylem öncesi yıllar sonra alana inen yıldızlı yumruk pankartı oldukça ilgi topladı. Zaman zaman duygusal anlar da yaşandı. Ağlamaklı bazı insanlar gelip kutladılar. Eylemin başlangıcından bitimine kadar; FAŞİZME ÖLÜM TEK YOL DEVRİM, SÖZ YETKİ KARAR İKTİDAR HALKA, KATİLLER BULUNSUN HESAP SORULSUN, ÖNDER BABAT ÖLÜMSÜZDÜR, KURTULUŞ YOK TEK BAŞINA YA HEP BERABER YA HİÇ BİRİMİZ, DEVRİM İÇİN TEK YOL DEVRİMCİ YOL. FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA, ZAM ZULÜM İŞKENCE İŞTE FAŞİZM, IRAK HALKI YALNIZ DEĞİLDİR vb. sloganlarımız haykırıldı. Zaman zaman özellikle Önder'le ilgili sloganlarımıza diğer kortejlerden de destek geldi. Bu sloganlara alanda da devam edildi. Devrim şehitleri andı içildi.

Adana'dan Devrimci Hareket okurları

DEVRİMCİ HAREKET MALATYA'DA

Malatya'da 1 Mayıs bazı sendika ve demokratik kitle örgütlerinin organizasyonu ile Milli Egemenlik Caddesi(diğer ismiyle Turan Emeksiz Meydanı) 'nde kutlandı. Bu sene farklı olarak kitle iki koldan çarşı merkezinden ve Paşaköşkü mahallesinden kortejler oluşturarak alana geldi. Katılımın biaz daha düşük olduğu bu sene kitle yaklaşık 1000 civarındaydı. Bizse 2 gün önceden alanı yoğun bir şekilde pullayarak, alana ellerimizde Önder Babat'ın resimlerinin bulunduğu dövizlerle ÖNDER'İN KATİLİ İŞBİRLİKÇİ AKP-KATİL DEVLET HESAP VERECEK -MAHİR HÜSEYİN ULAŞ KURTULUŞA KADAR SAVAŞ sloganlarını atarak girdik. Bildiri dağıttık. Coşkunun düşük olması kitlenin büyük çoğunluğunun etkinlik bitmeden dağılmasına neden oldu. Bir ara kuşlamalarımızı yaparken, İP'lilerin sataşmalarına sloganlarımızla karşılık verdik. Daha sonra konuşmaların ardından etkinliğin bitirildiği açıklandı.

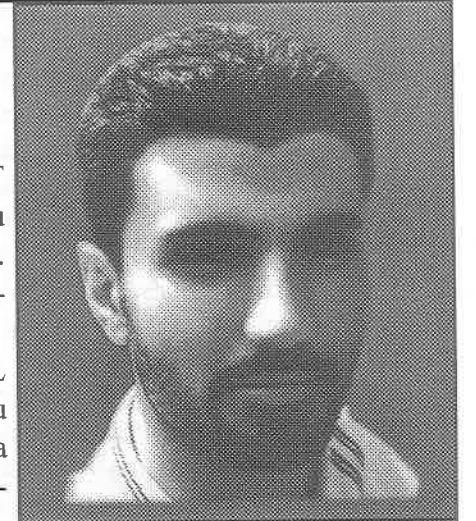
Malatya'dan Devrimci Hareket okurları

YOLDAŞLAR ÖLÜMSÜZDÜR

Merhaba yoldaşlar;

3 Mart akşamı gazetemiz okuru sevgili devrimci yoldaşımız ÖNDER BABAT faşist bir saldırı sonucu ölümsüzleşti. Olayın devrimcilere yönelik bir saldırı olduğu apaçık ortadadır. Devlet, daha önce de olduğu gibi kendi kendini aklamaya çalışmıştır. Gerek yurt dışında gerekse yurt içinde devrimci yoldaşlarımız bu olayın takipçisi olacağı gibi bu konuda duyarlılıklarını göstereceklerdir.

ÖNDER BABAT ölmedi ölmeyecek; anıları yolumuza ışık tutacak. TEK YOL DEVRİM şiarıyla yolumuza devam etmeliyiz yoldaşlar. Faşizmin bu saldırısı sonucu ezilmeyeceğimizi bu katliamı yapanlara göstermeliyiz. Faşizm yine içyüzünü ortaya koymuştur. Bu hain saldırıyı yaparak devrimcileri sindirmek istemiştir; ama biz devrimciler, bu olay karşısında yılmadığımızı, her zaman yolumuza devam ettiğimizi göstermeliyiz. Anıları yolumuzu aydınlatsın. Güzel bir dünya umuduyla...

İSVİÇRE DEVRİMCİ HAREKET

IRAK'TA DİRENMEK BİR YAŞAM BİÇİMİDİR VEYA İNSANLIK ONURU İŞGALCİLERİ YENECEK

"Dün kara dediğine bugün ak diyenlerin değerleri bulanmış demektir. Bu, kaygan ve pragmatik bir duruştur. Kayganlık her an düşmeye, pragmatizm, dostla düşmanı karıştırmaya sebep olabilir." (Devrimci Hareket; Güncel Defterler:2)

1 Mayıs, bizler açısından taşıdığı önemin yanında; 2003'ten itibaren, "Irak'ta savaşın bittiğinin" resmen ilan edildiği gün olarak da hafızalara yerleşti. Geçen senenin 1 Mayıs'ını hatırlıyoruz. Yalan makinelerini işleterek beyinleri fethetmeye çalışan emperyalizmin çığırkanlığına aldırmadan alana Irak gündemini taşımış; "Irak Biziz, Biz Iraklıyız; Bağdat'ta Necef'te Kerbela'dayız", "Yaşasın Irak Halk Savaşı", "Bağdat, Basra, Nasıriye, Durmak Yok İleriye", "Irak Devrimle Özgürleşecek", "Son Sözü Halklar Söyleyecek", vb. sloganları öne çıkarmıştık. O gün çeşitli çevreler tarafından bu nedenle yadırgandığımızı biliyoruz. Aradan 1 yıl geçti; 2003 1 Mayıs'ında taşıdığımız dövizleri, 2004 1 Mayıs'ında da taşıdık. Aynı sloganları bir kez daha haykırdık. Ama bu kez yadırgayan olmadı. 2004 1 Mayıs'ında artık herkesin atabileceği bu sloganları biz geçen sene atarken; veya emperyalizmin saldırısına karşı Irak'ta gelişen direnişi HALK SAVAŞI olarak tanımlarken, sol çevrelerin gündemine nasıl girdiğimizi; bunun neden Halk Savaşı olamayacağına dair dersler aldığımızı hatırlıyoruz.

Yazı boyunca biz, Irak'ın bugününü yine çeşitli sorular eşliğinde incelerken, sürecin ilk günlerine dair hatırlatmalarda da bulunacağız. Örneğin, o gün için emperyalist işgale dair yapılan güzellmeleri hatırlatacağız. Biliyoruz, bu hatırlatmalar birilerini rahatsız edecek;

ama, biz de o laflar edildiğinde çok rahat-sız olmuştuk. Bu duruşun tekrarını önlemek ve verdiği zararların önüne geçmek için, anımsatmalar yapmak durumundayız. Meşru hiçbir güç, hafızasızlıktan medet ummaz; ummamalıdır. Kimse kusura bakmasın, birileri "kısa günün karı" diyerek, en pragmatik hesaplarla ve adeta hafızasız bir duruşla kendine koordinat belirliyor, emperyalizmin en saldırgan yüzüne taraf oluyorsa; biz bunları hatırlatırız. En azından tekrar edilmesin diye hatırlatırız. Bu tutumumuz, "eski defterleri karıştırmak" kolaycılığı ile değerlendirilmemelidir.

Sol, hiçbir şeyden çekmedi, hafızasızlıktan çektiği kadar. Belki eleştirerek rahatsızlık veriyor olabiliriz; üstüne gitmesek; edilen bir yığın laftan ve biz bizeyken gösterilen kararlılıktan sonra, 1 Mayıs'ta Saraçhane'de toplanıp; sonra da "otobüslerin orada olması sebebiyle" izin verilen Yenikapı'ya kadar yürümek bir kazanım sayılacak ve kendi hedef kitesini yanıtarak günü kurtaran ve büyük ihtimalle birilerinin oyununa alet olan yapılar, ders çıkarma ihtiyacı duymadan yoluna devam edecekti. Bu nedenle; yazmaya, eleştirmeye ve soru sormaya devam edeceğiz. **Biz devrimciyiz ve devrim için atan tüm yüreklerle aramızda bir sevgi bağı vardır.** Ama bu sevgiyi kalıcı kılmanın yolu, olumsuz gidişata karşı sessiz durmak değil, uyarıcı olmaktır. Söz konusu çabalarımızın bu çerçevede algılanacağını umuyoruz.

Irak'ta gelişmeleri doğru okuyamayan ve dolayısıyla direnişin bugünkü noktaya gelebileceğini kestiremeyen sol yapılara daha önce de değinmiştik. Ancak, bu bir eksiklikse, söz konusu eksiklik aşılmadan, yarına dair de öngöründe bulunmak mümkün olmayaca-

caktır. Bizler aşağıda gerek söz konusu eksikliğin niteliğini, gerekse Irak'taki son gelişmeleri soru ve yanıtlarla değerlendirmeye çalıştık.

SORU: Türkiye solu, Irak'a yönelik değerlendirmelerde neden bu denli eksik kaldı? Direnişin boyutlanma olasılığı neden öngörülemedi?

YANIT : Aslında bu, salt Irak meselesi ile sınırlı bir sorun değil. Sisteme alternatif, bağımsız bir düşünsel sistematığın oluşmadığı veya eksik kaldığı yerde, o boşluk (bilerek veya bilmeyerek) egemen düşünme kalıplarının etkisinde kalmarak doldurulur. Bu durum, siyasal bir yapının günü okuyabilme ve politika üretebilme kabiliyetini aşağı çeker. Kimilerine belki ilgisiz gibi görünebilir; ama, 1 Mayıs sürecinde Süleyman Çelebi gibi bir insanın veya KESK'in, ÖDP'li olmakla malul önderliğinin; onlardan çok daha onurlu bir duruşa sahip olan devrimci yapıların bir kısmını da olsa peşine takabilmiş, etkisi altına alarak yönlendirebilmiş olmasının da nedeni; aynı kavrayış eksikliğidir. Toplum içerisinde olgulara en geniş pencereden bakabilme ön avantajlarına sahip olan devrimciler, bu avantajı çeşitli nedenlerle kullanamadıklarında, yönlendirilmeye açık hale gelirler. O andan itibaren, söz konusu açıklıktan; Çelebi de, burjuva medya da bir başkası da sızabilir.

Burjuva medyanın etkileycilik gücü hafife alınmamalıdır. Irak'a ve Saddam'a yönelik yapılan pek çok tanımlamanın giderek sol dahil hemen herkesçe genel bir kanaate dönüşmesinde doğrudan rolü vardır.

Irak'ı önceleyen günlerde Türkiye solu, sadece Irak'a değil dünyadaki hemen hiçbir gelişmeye farklı bir bakış açısı sunabilecek durumda

değildi. Suriye'den Filistin'e, Sırbistan'dan K.Kore'ye ve hatta Küba'ya kadar uzanan pek çok gelişmede; emperyalizmin, işbirlikçileri ve liberal aydın çevreler aracılığıyla sunduğu perspektifin dışına çıkamamak, alternatif bir bakış açısı ve duruş sergileyememek; solda, yaygın biçimde dışa vuran bir zaafı. Neredeyse, yeni liberallerin ortaya attığı hemen her fikir (globalleşme tartışmaları dahil), ilerici bir öze sahipmiş gibi kabul görüyor ve önemli bir kesimin hareket noktasını belirliyordu. Böyle olunca, Baas Partisi'ne ve Saddam'a ABD'nin istediği pencereden bakmak; Suriye'yi, K.Kore veya Küba'yı hedef tahtasına koyan yaklaşımı beslemek mümkün hale geliyor. İşte böyle bir konjonktürde ABD, dünya kamuoyunu Irak saldırısı için hazırlarken, harekete geçirilen ideolojik aygıtlardan T.solu da nasibini aldı.

1991'de de rastladığımız ve önemli bir kesimi etkisi altına alan "it dalaşı" tanımı, 2003'e de taşındı. ABD'nin saldırganlığını Saddam'ın despotluğu ile dengelemek anlamına gelen bu yaklaşım, emperyalizmin özünü gizlemeye yarayan bir işlev gördü. Bunun dışında "it dalaşı" dememiş de olsa, solun önemli bir kesiminin, ne Umm el Kasr'da başlayan direnişi ne de sürecin diğer aşamalarını görebilme şansı olmadı. Aslında, Marksizm'in genel ölçüleri içerisinden bakarak, bugünkü fotoğrafı 1 yıl öncesinde çekememek mümkün değildir. Çünkü Irak'ta olanlar; Marksizm'in, "İşgal, emperyalizm, direniş" kavramlarına getirdiği en genel çerçeveye örtüşüyor. Örneğin Biz, "Halk Savaşı" tanımı yaparken; Marksizm'in bilinen ölçülerini kullandık. 20 yıldır söylediklerimizi güne uyarladık. Bu nedenle biz, solda bir zemin kayması olduğunun kanaatindeyiz. Marksizm'in temel teorik tezlerini kavrama, doğru bir tarih yorumuyla, süreklilik içinde bugüne taşıma sürecinde bir kopukluk yaşandığını; bu kopukluğun sebep olduğu sonuçları, inançsızlık ve örgütsüzlüğün daha da büyüttüğünü düşünüyoruz. Irak halkının işgalcilere karşı direneceğini beklememek, gösterilen direnişi küçümsemek biraz da inançsızlıktan kaynaklanıyor. Kendisi, emperyalizmi başedilemez bir güç olarak gören ve gerilla savaşı dahil, hiçbir karşı duruşla sonuca gidilemeyeceğine inanan kişi veya yapılardan, savaşın bugünkü aşamasında da direnişe

Sol, hiçbir şeyden çekmedi, hafızasızlıktan çektiği kadar. Belki eleştirerek rahatsızlık veriyor olabiliriz; üstüne gitmesek; edilen bir yığın laftan ve biz bizleyen gösterilen kararlılıktan sonra, 1 Mayıs'ta Saraçhane'de toplanıp; sonra da "otobüslerin orada olması sebebiyle" izin verilen Yenikapı'ya kadar yürümek bir kazanım sayılacak ve kendi hedef kitlesini yanılarak günü kurtaran ve büyük ihtimalle birilerinin oyununa alet olan yapılar, ders çıkarma ihtiyacı duymadan yoluna devam edecekti. Bu nedenle; yazmaya, eleştirmeye ve soru sormaya devam edeceğiz. Biz devrimciyiz ve devrim için atan tüm yüreklerle aramızda bir sevgi bağı vardır. Ama bu sevgiyi kalıcı kılmanın yolu, olumsuz gidişata karşı sessiz durmak değil, uyarıcı olmaktır.

hakkını teslim etmesi beklenmemelidir.

SORU: Söz konusu yaklaşımlarda, ideolojik etkenler dışında, askeri bir savaşa ve onun gerekliliklerine yeterince vakıf olamamanın rolü olduğunu düşünüyor musunuz?

YANIT: Evet, aslında nedenlerden birinin bu olduğu kanaatindeyiz. Anımsanacak olursa, Irak önderliği, uzun süreli bir gerilla savaşı için hazırlık yapıldığını çeşitli biçimlerde ifade etmiş ve bu konuda önemli adımlar atmıştı. Irak'tan sık sık, bazı askeri birliklerin tasfiye edildiği, bazılarının yer değiştirdiği, Cumhuriyet Muhafızları'nın çeşitli bölgelere kaydırıldığı, kimilerinin yerinden kaybolduğu haberleri geliyordu. Böyle bir hazırlığın ciddiye alınmamasında, ABD'nin yönlendirmelerinin rolü var ise de, bir diğer nedenin askeri olguları değerlendirebilme kabiliyetinin sınırlılığı ile ilintili olduğunu düşünüyoruz. Askeri mücadeleyi yeterince kavrayamamış olanlar, onun ihtiyaçlarının ne olduğunu da bilmezler. Biçim olarak bugün solda gerilla savaşını savunan yapıların sayısı azalırken; bunu savunduğu halde yerinde sayanlar, bu alanla ilgili gelişme sağlayamayanlar da vardır.

Irak'taki mücadele, daha önceki örneklerinde rastlanmayan boyutlar taşıyor. Örneğin, gerilla mücadelesi ile ayaklanmanın zamandaş olması, bir gerilla mücadelesinin ancak son evresinde karşılaşılabilecek bir durumdur. Vietnam'da bu, ancak 10 yılda sağlanabildi. Irak'ta da bu noktaya 1 yıl içinde gelmiş durumda. Gerilla savaşının evrelerine ilişkin genel bilgisi olanlar, böyle bir kültürden/gelenekten gelen insanlar bu durumu kolaylıkla farkedebilir. Tabii aynı

kolaylık, dışarıdan bakanlar için söz konusu değil.

Devlet imkanlarıyla, yukarıdan aşağıya bir gerilla savaşını geliştirme işi, bilinen/denenmiş bir olgu değildi. Bunun ne tür farklılıklar arzedeceğini kestirmek ve bilinen strateji ile benzerlikler/izdüşümler kurmak; askeri bilgi ve tarih bilgisi kadar, diyalektik yönetime vakıf olabilmeyi de gerektiriyordu. Gerilla savaşının evrelerini, taktiklerini, sorun ve ihtiyaçlarını bilen kişiler, bu çözümlemeyi daha kolay yapabilir. İşte sorun, biraz da bundan kaynaklanıyor.

"Irak'ta Halk Savaşı" tespitimize karşı çıkan yapılardan biri de **Sınıf Teorisi** oldu. Bu dostlarımızın, en çok yer verdiği konular arasında gerilla savaşı ve halk savaşı olduğunu biliyoruz. Nitekim "Haziran/Temmuz 2003" sayısında Irak'a yer verirken, özellikle, Irak'taki direnişin neden halk savaşı olarak tanımlanamayacağını altını çiziyordu: "*bir savaşa halk katılıyor ve savaşan güçlerin esas bileşimini halk oluşturuyorsa, söz konusu savaşı da Halk Savaşı olarak tanımlamanın kesinlikle doğru bir anlayış olmadığını belirtelim. Dahası, bu tür teorilerin Mao'nun Halk Savaşı teorisiyle uzaktan ilişkisi yoktur.*" (age, s:35-36)

Biz, Irak'taki direnişe neden Halk Savaşı dediğimizi, uzun uzun anlatmıştık. Bir devrim stratejisi olarak Halk Savaşı'nı Marksizm'e kazandıran Mao Zedung'dur. Ve o günden itibaren Halk Savaşı, tüm Marksistlere ait bir kavram haline gelmiştir. Bizler, söz konusu tespitimizi gerekçelerken Stalin'den de alıntı yapmıştık. Ancak, Stalin'in veya

Mao'nun ayrı ayrı Halk Savaşı tespitleri yoktur. Bu bağlamda biz, yaptığımız tespitin "Mao'nun Halk Savaşı teorisi"nin bizzat kendisi olduğunu iddia ediyoruz.

Aynı sayıda "Umr Kasr halkının şanlı ve görkemli ulusal direnişi tarihe geçti." diyen dostlarımız, oradaki yanlışlığı, eksikliği kırsal bölgelerde örgütlenmemek olarak tespit etti: "Gerilla vuruşları bir de kırsal bölgelerde örgütlenerek ülke sathına yayılmış olsaydı o zaman ABD vb. işgal orduları daha güçlü ve nitelikli bozgunlarla tanışmış olacaktı.

(...)

Dolayısıyla kent merkezindeki gerilla taktiklerinin askeri bakımdan üstün olan emperyalist ordular karşısında başarı şansız uzun süreli olamaz.

Kısacası, savaş bu merkezlerde odaklanınca, yani kır gerilla savaşıyla desteklenmeyen anti-işgalci bir ulusal savaşın, kendisinden teknik bakımdan üstün olan emperyalist ordular karşısında fazla bir direnç göstermesi düşünülemez." (agy, s:35)

Yazının ilerleyen bölümünde "hangi güç sırtını dağlara dayamamışsa, o güç çok kısa süre içerisinde yenilgi almıştır." diyen dostlarımızın verdiği ana fikir: Şehir gerillacılığı ile bu iş olmaz.

Aslında bu konuda söyleyecek çok şey var; ama, biz konu bağlamında, solun nerede hata yaptığına dikkat çekmek açısından bu soruna değindik. Bilindiği gibi Irak, coğrafya olarak, Kuzey'i saymazsak, arkadaşlarımızın önerdiği türden bir gerilla savaşı için zaten uygun değil. Çünkü, orada sözü edilen türde bir dağ yok. Dicle ile Fırat'ın suladığı alanlar da çöl bölgeleri de buna uygun değil. İşte aslında bizim işaret etmek istediğimiz sorunlardan biri de budur. Yani, hayatı kitaptakine uydurmaya çalıştığımızda, bu bazen tüm gayretlerimize rağmen uymaz. Kaldı ki, Marksist yöntemin gerekleri bunlar değildir. Söz konusu teoriye göre Irak'ta Halk Savaşı olmaz; çünkü orada kır yok. Gerçekte ise Marksizm, Halk Savaşı teorisini Irak'ta da, dağsız bir başka coğrafyada da uygulayabilmek için

yeterli bir yaratıcılık vaadeder. Yeter ki, onu kavrama işini hafife almayalım.

SORU: Alternatif bir düşünce üretmediğinde sol, özellikle televizyon ve gazetelerin etkisinde kalır. Irak olayında da böyle bir etkilenmeden bahsedilebilir mi?

YANIT: Bizler dahil, ülkemiz devrimcilerinin haber kaynakları büyük oranda burjuva medyadır. Bu mevcut koşullar içinde anlaşılabilir bir durumdur. Önemli olan, o haberleri süzebilmek ve doğru bir perspektif eşliğinde olguları okumada yanılgıya düşmemektir. Örneğin; 16 Nisan tarihli Hürriyet, "Felluce Cehennemi" diye başlık atmış fakat o başlığın altını sözde canını zor kurtaran Sebati Karakurt'un, sulu ifade ve yorumlarıyla doldurmuş, öldürüleceğini sandığı bir anda Karakurt "Keşke zamanında rejim yapsaydım şimdi cesedim göbekli göbekli iğrenç bir görüntü oluşturacak. Keşke arabamı satıp bol bol istakoz yeseydim" diye aklından geçirmiş. Ne yazık ki devrimciler bazen bu soytarlıkların içinden doğru kareleri bulup, gerçeği o karelerin sunduğu sınırlı veriler üzerinden değerlendirmek durumunda kalmaktadır. Ancak tüm olanak-

direnişe bir halk hareketi yakıştırmaması yapmamış, ondan kaçınmış, sürekli olarak direnişi ya bir kişinin veya marjinal bir grubun işi olarak yansıtmaya ihtiyacı duymuştur. Her eylem sonrasında El Kaide isminin anılması gibi, "Saddamcılar" yakıştırmaması ve son eylemleri salt Mukteda el Sadr'ın işi olarak göstermek veya Sadr'ın yaşına, tecrübesiz olduğuna, vs. vurgu yapmak aynı anlayışın ve ihtiyacın ürünüdür.

ABD hala Irak'ın "diktatörlükten özgürlüğe ilerlediğini" iddia ediyor. Irak'ın ikinci Vietnam'a dönüştüğüne ilişkin yorumları reddediyor. Ancak sol adına konuşan devrimci olan kişi ve yapılar, bu yaklaşımlardan etkilenmeden kendi bağımsız düşüncesini geliştirebilmeli; olguları, geleceği de okuyabilen bir öngörü ile değerlendirebilmelidir.

Madem, burjuva medyadan başka haber kaynağımız yok; o halde, satır aralarında da olsa, gizlenmiş olan gerçeği bulup çıkarmak zorundayız. Örneğin, Mete Çubukçu'nun Robert Fisk ile yaptığı ve basında yer alan röportajı genişti ve çok şey anlatıyordu. Ama o röportajdan bizim çıkardığımız en önemli olgu, oradaki direnişin hangi olanaklara sahip olduğudur. Bunu birkaç paragrafta bulmak mümkündür. İşte önemli olan o röportajdaki söz konusu paragrafları, yani neyi almak gerektiğini bulup çıkarmaktı.

Devrimcilerin farklı bir kurgusu varsa; birbiriyle çelişiyor da olsa, çeşitli haber ve kaynaklardan o kurguyu besleyen verileri bulup çıkarmak mümkündür. Aksi taktirde o haber denizinin dalgaları arasında gidip gelen kararsız ve edilgen bir konumda kalır.

Burjuva medyada aktarılan olaylar, sanki içinde yer alınıyormuş gibi canlandırılıp değerlendirilebiliyorsa; bugüne kadarki birikim ve veriler, önünü görmeyi kolaylaştırır;

parçalardan bütüne ulaşmak mümkün hale gelir. Bu, geleceği görebilmeyi de sağlar. Örneğin, biz bugün Felluce'de Stalingrad'ı görüyoruz. Felluce'de de Stalingrad'ı anımsatacak biçimde direnişçiler kuşatılmış durumda. Üzerle-

ABD'İN ÖZGÜRLÜKTEN ANLADIĞI BUDUR

sızlıklara rağmen, emperyalizmin yönlendirme amaçlı olarak ortaya attığı fikirlerin etki çemberini kırıp dışına çıkarmak anlaşılır bir durum değildir.

Irak'ta, emperyalizm ve işbirlikçileri; direnişin hiçbir aşamasında o

rine durmadan bomba yağıyor; onlar ise ne çekiliyor ne teslim oluyor; aynı kararlılıkta direniyor. İşte mesele, bu direnişi doğru yorumlayabilmektir. Bu da siyasal bilinç düzeyinden, olayları kavrama ve yorumlama kabiliyetinden geçiyor. Olayın dışsal görüntüsü, çoğu kez yanıltıcıdır. Nedenleri ve sonuçlarıyla incelendiğinde hiçbir olayın arkasının görüldüğü gibi olmadığı farkedilir. Olayların içinde, pek çok farklılık, çelişme bir arada bulunur. Olayları görmek, incelemek, bilimin sunduğu verilerle yeniden kurgulamak; yanılma olasılığını zayıflatırken isabet oranını güçlendirir. Bunun sağladığı güven, aykırı bir düşünceyi, egemen olana karşı cesaretle savunmayı sağlar. Devrimcilerin böyle bir güvene bugün özellikle ihtiyacı var. Çünkü dayatılan düşünce kalıpları, normlar öylesine hegemonik bir ağırlık sağladı ki insanlar bir fikri ifade etmekten çekinir hale geldiler. Biz, Irak'la ilgili değerlendirmelerde solun, burjuva medyanın etkisinde kalış nedenlerinden birinin bu olduğunu düşünüyoruz.

SORU: Peki Irak'ın özgünlüğünde yaşanan; ama, medyanın yönlendirmesi sonucu görülmeyen olgulardan, özellikle hangisine dikkat çekmek istersiniz?

YANIT: ABD, son 20-30 yıldır; emperyalizmin gücünü, uzay güdümlü teknolojinin baş edilemezliğini hafızalara yerleştirmeye özel bir önem verdi. Toplumsal mücadelelerin çıkışsız olduğu, kapitalizmin alternatifsiz olduğu, teknoloji karşısında insanın bir hiç olduğu biçimindeki yönlendirmeler; adeta beyinlerin içine yazılıp çizildi. Herhangi bir coğrafyada şu veya bu örgütlenmenin yaşadığı başarısızlık söz konusu iddiaların kanıtı sayıldı. İşte giderek yaygınlaşan, içine solun bir kesimini de alarak büyüyen bu yaklaşımın; inançsızlığı, teslimiyet ve uzlaşmayı önemli oranda büyüttüğü bir tarihsel kesitte; Irak direnişi bir zafer işareti gibi yetişti. Direnen insanın hala çok şey ifade ettiğini, teknolojinin yok edemeyeceği nitelikler taşıdığını; bir halk istemezse, hiçbir ülkenin işgalinin başarılı olamayacağını gösterdi. İnsanları geçmişte güçlü kılan ve giderek ellerinden alınan bu niteliği; Irak direnişi adeta geri verdi.

Irak'ın bilinmesinde yarar gördüğümüz bir niteliği de, sanıldığı aksine, aşiret ilişkilerinin esiri bir toplum

olmamasıdır. Evet Irak'ta aşiretler de var, aşiret ilişkileri de. Ne var ki bu, ne Arabistan'a ne de Afganistan'a benzer nitelikte ve orandadır. Kimi durumlarda, özellikle aşiret olgusu öne çıkarılmış da olsa, Irak hiçbir zaman aşiret ilişkilerinin egemen olduğu bir toplum olmadı. Aslında sürecin ters dönmesiyle beraber şimdi; "ABD'nin Ortadoğu'da kurmak istediği batılı-laik değerleri yaşatabilecek tek ülkenin Irak olduğu" fikri Avrupa tarafından dillendirilir oldu. Diğer bir ifadeyle; ABD, söz konusu amaç için en uygun ülkeyi yok etti. Etrafındaki tarikat toplumlarının ortasında, eğitilmiş işgücüyle, laik geleneğiyle, "Batılı" yaşam biçimine daha yatkın bir Irak vardı. Bu nedenle ABD'nin, tarihsel bir hata yaptığı ve başına bela aldığı kanaati giderek yaygınlaşıyor.

SORU: Devrimci Hareket'in bir özelliği de şablonlarla hareket etmemesi, egemen jargon dahil, solun duruşunu/alışkanlıklarını zorlaması ve benzerlikler kurarken dahi, benzemezlikleri de anımsatmasıdır. Örneğin, Irak'taki direniş için Halk Savaşı tanımını yapmakla kalmamış; Vietnam ve Stalingrad'la da benzerlikler kurmuş; ama o pratiklerle Irak'ın farkına da vurgu yapmıştınız. Çeşitli çevrelerce reddedilen, hatta yadırganan bu yaklaşımınız, o sıralarda sol basına da konu olmuştu. Bu aşamada tekrar soruyoruz; Irak, neden Vietnam'dır; Irak neden Vietnam değildir?

YANIT: Evet, Irak bir Vietnam'dır. İnsanın, kişinin; yeteneğini, gücünü, olanağını; halkın güç ve imkanlarını, ilişkisini ön plana çıkartan bir dayanışma, özverili bir mücadele biçimi olarak gerilla savaşının, çok güçlü ordulara karşı başarılı olabileceğini gösteren bir deneyim olarak Vietnam, bir model; bu anlamda Irak bir Vietnam'dır. İşte kurduğumuz benzerliğin özü budur. Yoksa; savaşın başlangıcının örgütlenişi, gelişim biçimi, Vietnam ile Irak arasındaki tarihsel gelişim farkı, toplumsal farklılık, ABD açısından taşınan önem, Ortadoğu'nun jeopolitik konumu, petrolün önemi gibi pek çok benzemezlikler de söz konusudur.

Bir gerçeklik anlatılırken, anlatımı güçlendirmek ve daha iyi kavranmasını sağlamak için, bilinen kimi olgularla benzerlikler kurulur. Buradaki benzerlik; denklik veya özdeşleştirme değildir; iki olgu arasındaki benzemezlikleri de yok saymaz. Bu bağlamda

anımsatmalar yapmak gerekirse; Vietnam, uzun yıllar gelen çelişkilerle yoğrulmuş, Amerikan işbirlikçilerinin oluşturduğu siyasal bir yapıda, sömürge statüsünde bir toplumdur, yani Vietnam halkının, sömürgecilere karşı direnişi söz konusudur. Bu, çok zayıf ilişki ve güçlerle başlayan; kapitalizmin, klasik sömürgecilik döneminde bir direniştir. Ama, Irak'ta söz konusu olan; sosyalizmin kimi nimetlerinden de yararlanmış, demokratik değerleri kendi yaşam biçiminde şekillendirememiş de olsa en azından ne olduğunu büyük oranda bilen; yetişmiş bir işgücüne, entelektüel aydın çevresine sahip bir toplumdur. Bu nedenle Irak'ta halkın kaybedecek çok şeyi vardı. Ücretsiz eğitim ve sağlık hizmeti; devletin olanaklarından, petrol gelirlerinden doğrudan, maaş tarzında yararlanma gibi avantajlar; emperyalizmin Irak'ı tanıtırken özellikle gizlediği yanlardı. Yani Irak halkının, ABD saldırısında kaybettiği ve şimdi yeniden kazanmak istediği çok şey vardır. Halk, salt bu nedenle bile olsa savaşır. Bu yanı sıra Irak; Afganistan'dan da Vietnam'dan da farklıdır.

Irak, gerilla savaşı için sahip olunan hazırlık ve imkanlar açısından da Vietnam değildir. Irak halkı, Vietnam'dan farklı olarak, gerilla savaşı için 10 yıllık bir hazırlık sürecinden geçmiştir. Özellikle 91'deki savaştan sonra Irak önderliği, ABD ile nerede nasıl savaşılacağına gördü. O süreçte yenilgiye uğrayan ve geri çekilirken imha edilen Irak birliklerinin bu hezimetinin sonrasında, hemen herkes, ABD'nin Basra'ya girmesini bekliyordu. Ama ABD, kara hareketini başlatmak yerine Saddam'la anlaşmayı seçti. Gerçekte emperyalizmin saldırganlığında sınır yoktur; ABD, başaracağına emin olsa, Basra'ya da Bağdat'a da girerdi. Ama bunu yapmadı. Çünkü, havadan bir askeri birliği yok etmekle kentlere girmenin aynı şey olmadığını ABD çok iyi biliyordu. İşte Irak yönetimi orada bu gerçeği gördü, mesajı aldı ve o günden sonra, hazırlığını buna göre yaptı. Daha önce de belirttiğimiz gibi, devlet imkanlarıyla hazırlanmış bir gerilla savaşına tanık oluyoruz. Ve görünen o ki, Irak'ın özgürlüğü bağlamında daha çok şeye tanık olacağız. Robert Fisk'in gözlemleri buna işaret ediyor:

"Geçen Ağustos ayında yapılan bir bombalı saldırıyı hatırlıyorum. Bombayı taşın altına yerleştirmişlerdi.

Ancak şimdi içine patlayıcı konan plastik taşlar yapıyorlar. Artık sadece teller kullanılmıyorlar, dijital telefonlar ve analog bilgisayar sistemleri kullanarak bombaları patlatıyorlar. Birileri bu direnişçilere bunu nasıl yapacaklarını öğretiyor. Irak'ın genelinde birileri bunun nasıl yapıldığını anlatıyor. Musul'dan Bakuba'ya, Samara'ya, Felluce'ye, Basra'ya gidiyor. Artık bağlantıyı sağlayan bir beyin var."

Görünen o ki daha ABD'nin ve işbirlikçilerinin başına gelecek çok şey var. Irak yönetiminin, uzun süreli bir gerilla savaşı için halkı silahlandırmaya, eğitmeye fazlasıyla zamanı oldu. Bu hazırlık, savaşmak isteyen her insanın ihtiyaç duyduğu her şeye ulaşabileceği anlamına geliyor. Bu, bir gerilla savaşında muazzam bir olanaktır.

Irak'ı Vietnam'dan ayıran bir özellik de ABD saldırganlığının hızla teşhir olmasıdır. ABD'nin Irak'taki saldırganlığı çok kısa sürede bütün dünyanın nefretini üzerine topladı. Vietnam'da ise ancak savaşın son evrelerinde dünyada savaş karşıtı eylemler yükseldi ve Amerikan karşıtlığı bir politika haline geldi. Hatta sosyalizmin güçlü çaba ve desteğine rağmen Vietnam bu gecikmeyi yaşadı.

Anketlerin de gösterdiği gibi bugün ABD, dünyanın dört bir yanında, halkların nezdinde "en büyük tehdit, en büyük düşman" olarak kabul ediliyor. Bu da Irak halkının daha başlangıçta savaşı kazandığı anlamına geliyor. Bu boyutta bir uluslararası destek, bir gerilla savaşı için muazzam bir avantajdır.

Irak'taki direnişin Vietnam'a oranla en büyük zaafı/dezavantajı, etnik ve dinsel açıdan barındırdığı çelişmelerdi. 10 yıllara yayılan çelişmeler ve düşmanlıkları büyüten çatışma potansiyelleri, aynı zamanda işgal güçlerinin denklemlerine de konu oldu ve ABD ilk etapta bu durumdan fazlasıyla umutluydu. Ne var ki, başından itibaren yürütülen isabetli politikalar, normal şartlarda 10 yılda zor eriyebilecek husumet ve engeller üzerinde de etkili oldu. Ve örneğin Sünni ile Şii ayrımı, ABD'nin tüm kaşıma çabalarına rağmen direnişi bölen bir faktöre dönüştürülemedi. Direniş, onur için verilen savaş, tarafları kardeşleştirmede en uygun araçtır. Nitekim, kuşatılmış olan Felluce'ye yürüten ve zorla giren "kardeşlik konvoyu" bunun ifadesi oldu. Ve sonuçta taraflar, farklılıklarına rağmen hızla aynı cephenin unsuru olmaya

doğru gidiyor; örneğin, Arap milliyetçiliği, antiemperyalizmle özdeşleşmiş durumda.

Irak, mevcut petrol rezervleri sebebiyle de Vietnam değildir. Bilindiği gibi, 21. yüzyılda emperyalizmi ayakta tutabilecek petrol kaynaklarının odağı, Ortadoğu ve Irak'tır. Bu nedenle de ABD'nin Irak'ı bırakabilme şansı yoktur. Irak'tan çekilmek, Ortadoğu'dan çekilmektir. Çünkü ABD, Ortadoğu'daki gerici rejimleri ancak desteklerle ayakta tutabilmiştir. Ve çekilmesi halinde ortada İsrail dahi kalmaz. Yani Vietnam'dan çekilebilen ABD'nin Irak'tan çekilebilme şansı yoktur. Süreç daha global hesapların dahil olmasıyla sürecektir. Bu, ABD için bir karadeliğe dönüşme ihtimalini güçlendiriyor.

SORU: Sözüünü ettiğiniz röportajda Robert Fisk, Amerika'nın sık sık El Kaide'den söz etmesini anımsatıyor ve "Nerede, bir tane El Kaide üyesi bulunmadı?" diye soruyor. Anımsadığımız kadarıyla sizler daha önce, özellikle bu konuya değinmiş, emperyalizmin özellikle El Kaide'yi adres olarak gösterdiğine vurgu yapmıştınız. Nedir bu El Kaide; kısaca bir anımsatma yapar mısınız?

YANIT: Kore Haber Ajansı (KCNA)'nın bizlerle yaptığı röportajda da bu konuya değinmiştik orada verdiğimiz yanıtı tekrar edersek:

"ABD'nin, El Kaide'nin ismi üzerinden yaptığı yönlendirme; yukarıdan aşağıya çeşitli kurum ve imkanlar eşliğinde, gelişmelere bir kılıf uydurma gayretinden başka bir şey değildir. ABD, Irak'taki direnişi El Kaide'nin yaptığına inandırmak, kamuoyunu bu şekilde biçimlendirmek gibi bir politikayı tercih ediyor. Çünkü El Kaide, ideolojik kimliği ile kendi içinde bütünlüklü, tutarlı; yeşerdiği toplumlara gerçekten demokratik açılım vaadeden bir siyasal model değildir. Bu nedenle çok geniş kitleleri kucaklaması, bütünlüşmesi; halklar için insani anlamdaki bazı değerleri de yücelterek bir toplum modeli önermesi beklenmemelidir. Kitlelerin desteğinden çok tepkisini toplayan bu tip örgütlenmeler, kimi sansasyonel eylemlerle bazı kesimlerde sempati toplasa bile, bunu uzun süreli bir mücadeleye dönüştüremeyecek yapılanmalardır."

Irak'taki direniş hareketi El Kaide'den çok farklı bir çizgide yürüyor. Birincisi, direnişi sürekli olarak halka maletme, halkın mücadelesine

dönüştürme gayreti gözleniyor. Bir askeri eylemin başarısı, kitlelerle kurulan rezonansla doğrudan ilintilidir. Gerilla savaşıyla şu veya bu oranda ilişkilendirilmiş olanlar, bu iki olgunun karşılıklı etkisinin önemini kendi pratiklerinden bilirler. Bu bağlamda, yapılan askeri eylemin kitlesel desteğinin sağlanması, bunun için gerekli propagandanın yapılması bir El Kaide tarzı değildir.

İkincisi, El Kaide tipi dar örgütlenmeler, birbirini tanımamaya dayalı bir hiyerarşik zincir sebebiyle, bir eylemin farklı kademelerinde farklı kişilerin görev alması esasına dayanır. Bu biçimlenme, askeri eylemlerin örgütlenmesinin zamana yayılmasını beraberinde getirir. Hazırlığın, istihbaratın ayrı birimler tarafından yapılmış olması, oradaki bilginin çok farklı kanallarla bir diğerine aktarılması gibi olgular; karar alma sürecinin, eylemin alt yapısının oluşturulmasının ve gerçekleşmesinin oldukça uzun bir zamana yayılmasına yol açar. Örneğin, 11 Eylül gibi çok üst düzeydeki bir saldırı, yıllarca sürececek bir alt yapıyla mümkün olabilir ama Irak'ta örneğin Wolfowitz; 'in kaldığı otele yapılan saldırı, çok daha farklı niteliklerle donanmış bir örgütlenme gerektirir. Hızlı bir istihbarat, anında karar alıp uygulayabilme yeteneği, geniş ama dışarıya bilgi sızdırmayacak kadar da disiplinli bir örgütlenmenin işi olan bu tür eylemler, ancak niteliğine gölge düşürmek üzere El Kaide ile ilişkilendirilebilir. Çünkü Irak'ta çok meşru bir vatan savunması var. Ve dünya ölçeğinde ilericilerin, aydınların, demokratların yanında halkların da desteğini almış, emperyalizme karşı teslimiyeti reddetmenin en sıcak/güncel sembolü haline gelmiştir. Bu nedenle ABD ve işbirlikçileri, bu meşru hareketi halklar nazarında yıpratmak için ellerindeki tüm imkanları zorlamaktadır. El Kaide yakıştırmaları, bu çabanın çok küçük bir parçasıdır." (bkz. Sayfa 14- 15)

SORU: Irak'taki dinamikler içerisinde Kürt önderliğinin, saldırı dahil, sürecin her aşamasında emperyalizmle işbirliği içinde olduğu, işgalcileri memnun ettiği görüldü. Bu, tüm dünyanın desteğini arkasına almış olan direnişi dahi karalayacak, "orada direniş yok" diyecek noktaya vardı. Bu tutum, sadece Irak'ta değil, Türkiye Kürdistan'ında da karşılık buldu. Fakat son günlerde, ABD'nin mesafe koyan tavrı sebebiyle olsa gerek, Kürt kesimlerde yer yer direnişe olumlu atıflar ve

ABD karşıtlığı gözlenir oldu. Bunu nasıl değerlendire-yorsunuz? Kürt önderliği, antiemperya-list bir tercihe doğru mu yöneliyor?

YANIT: Aslında Türkiye ve Irak coğrafyasında Kürt önderliğinin tutumu başlı başına bir yazı konusudur. Bizlerde hep güzel ve sıcak çağrışimler yapan, özgürlüğü için hiçbir bedelden kaçınmayan Kürt halkı, bunu hakketmemiştir. Kardeşlik, onların karakterinde vardır. Ancak, yanlış bir yönlendirme, zaaf ve işbirlikçi önderlik sebebiyle; direnen Irak halklarıyla arası açılmıştır. Bunun sorumlusu, pragmatizmi politika olarak benimseyen önderliktir.

Bugün tüm dünyayı ayağa kaldıran, ezilen halkların düşlerine misafir olan, acılı halkların gönlüne tercüman olan; yaşlanmış beklentileri gençleştiren; emperyalizmin gücünü abartarak biat etmeyi yöntem olarak seçenleri teşhir eden; yani gelecek umudunun yelkenlerini şişiren Irak'taki direniş; Kürt ulusal önderliğinin, siyaset yapıcı kişi ve çevrelerinin de ilgisine mazhar olmuş görünüyor. Gündem Gazetesi'ne şöyle bir göz atıldığında, direnişin olumlandığı ve hatta anti-ABD'ci bir söylem kullanıldığı görülür. Tabii bunlar ne yazık ki "taktiksel"dir. Ve başka bir "taktiksel" hesap gereği ters -yüz olmaya açık ifadelerdir.

Geriye giderek anımsayalım, çok değil, 1 yıl önce 2003 1 Mayıs'ında ABD, savaşın bittiğini açıkladığında, buna inanmayan, hele ki direniş beklentisinde olan hemen hiç kimse kalmamıştı. Hatta, sorunu Arapların ulusal karakterleriyle ilişkilendirme noktasına vardırırlar olmuştu. Tabii bu, bölgede direnişin sembolü olan Filistinlilerin de Arap olduğu veya 1917-1920 arasında İngiliz işgalcileri Irak halkının (Şiiler ve Sünniler birleşerek) yenilgiye uğrattığı gerçeğini değiştirmiyor.

Aslında sorun, yeterli ve doğru bir tarih bilgisine sahip olmamaktan çok daha boyutlu görünüyor. Örneğin, Irak Kürtlerinin işgal sonrası yakalamış olduğu devletleşme fırsatını abartan ve her türlü direniş eğilimini bu fırsatın antitezi olarak gören yapı ve önderlikler; işi, orada bir direnişten değil, ipleri rantçıların elinde bir terörden bahsetme noktasına kadar vardırırlar. (bkz. Ö. Gündem 28 Aralık 2003) Aslında bu anlayış, bugün direnişi yok sayamaz hale

geldiği şu aşamada da önemli bir değişime uğramış değildir. Ve bölgedeki gerici rejimlerin provakatif tutumları ile direnişçilerin meşru mücadelesi aynı kefiye konabilmektedir. Örneğin "Kürdistan Demokratik Çözüm Partisi (PÇDK), Kürdistan Yurtseverler Birliği (YNK) ile Kürdistan Emekçiler Partisi (PZK), Irak'ta Sünni ve Şiilerin ayaklanmasını endişeyle izlediklerini belirterek, çatışmalara Kürtlerin de sürüklenmek istendiğini belirttiler." (Gündem, 18 Nisan 2004) ifadesi de bu çerçevededir. Halkın işgale karşı ayaklanması PÇDK'yı neden endişelendiriyor? İşgale karşı edilgenlik daha endişe verici bir tutum değil midir? Aksine, halkın Şii-Sünni ayrımına düşmeden işgalcilere karşı kenetlenmiş olmasının gerçekten demokratik çözüm peşinde olanları sevindirmesi gerekmiyor mu? Sorular çoğaltılabilir. Ancak meseledeki çarpıklık salt Kürt önderliklerde değil.

Emperyalizmin ve işbirlikçi rejimlerin hemen her direnişi, kimi kişi veya yapılar üzerinden gölgeleme çabasına girdiği, çokça bilinen bir olgudur. Buna rağmen direnişin Saddam'la örtüştürülmesi, Saddam'ın yakalanması halinde direnişin bitebileceği beklentisinin yayılması, direniş üzerine El-Kaide gölgesinin düşürülmesi önlenememiş; bu manipülasyonlar, çeşitli devrimci yapıları dahi etkilemiştir. Bunda, süreci doğru okuyamamak ve burjuva medyanın etkisinden çıkamamak etkili olmuş ise de "direnişle işgale son vermek isteyenler işgalin daha uzun süreli olmasına katkı sunar." (C. Uçar, Gündem 4 Ocak 2004) ifadesinde de görüldüğü gibi, mücadeleye ve halkın gücüne olan inançsızlığın da etkisi vardır.

SORU: Sürecin bu aşamasında ABD'nin hesapları nedir? ABD ne yapmak istiyor?

YANIT: Hatırlanacak olursa biz, daha önce ABD'nin kapitalizmi geliştirebilmesi halinde başarılı olabileceğini söylemiştik. Ama direnişin önderliği bunun bilincinde ve ihale alan şirketlere yönelik saldırılarla bunu önlemeye çalışıyor. Bu, savaşın belki de en önemli aşamasıdır. Şirketler çekilme kararı almaya başladı. Diğer konularda olduğu gibi bu da direnişçilerin en isabetli kararlarından biri olmuştur. Daha önce de değinmiştik, ABD'nin yönelim ve tercihlerine anında yanıt verebilen, işbirliğini anında cezalandıran bir

yetkinlik söz konusu.

Sürecin bir yerinde ABD, işgale BM şapkası giydirme eğilimindeydi; bu eğilim devam ediyor. AB'den de destek alıp BM'den böyle bir karar çıkarttırabilir. Türkiye, Mısır, Pakistan, Hindistan gibi ülkelerden asker getirebilir. Ancak bunlar da şu an sadece bir olasılık düzeyindedir.

Anımsanacak olursa ABD, Vietnam'da sıkışınca çözümü, savaşı Kamboçya, Laos, vb. ülkelere yaymakta bulmuştu. Irak için böyle bir çözüm de düşünülebilir. Ancak, Şiiler sebebiyle İran'a ihtiyacı var. Geriye Suriye ve Lübnan gibi ülkeler kalıyor.

Bir diğer olasılık da iç savaşı tetikleyip, sonra da kurtarıcı olarak rol almak olabilirdi. Ancak, Şii ve Sünni yaklaşması bu olasılığı da zayıflatmış görünüyor.

Aslında bizler ABD'nin şu an için ne yapmak istediğini bildiğini sanmıyoruz; açmazdadır ve direnişin politik üstünlüğü hareket kabiliyetini ve üretkenliğini sınırlamaktadır.

Yazımızı Robert Fisk'in bu konudaki yanıtıyla bitirelim:

"En iyi çözüm Birleşmiş Milletler yönetimi olurdu ancak Birleşmiş Milletler bile bombalandı. Cezayir-Fransa savaşından sonra Fransızlar hep bir "aracı" arayışında oldu. Ne yazık ki Fransa bunların çoğunu öldürmüştü. Amerikalılarınsa hiç aracı yok. Geçici Hükümet Konseyi saklanıyor ya da istifa ediyor. Birleşmiş Milletler saldırıya uğradı ve ülkeden ayrıldı. Kızılhaç da gitti.

Ve burada, siyasi anlamdaki korkunç güzellikte şu ki, Amerika da gitmeli ve gidecek de. Çünkü siyasi olarak Bush yönetiminin sonu geldi. Tabii cumhuriyetçilerin de. Şu an tanık olduğumuz şiddetli çatışma da zaten bu. Tabii ki Amerikalı askerler orada bulunmak istemiyor. Oradan ayrılacaklar. İşgal güçleri için durum hep böyle olmuştur. Fransızlar Birinci Dünya Savaşından sonra Adana'dan ayrılmak zorunda kalmıştı, çünkü siz onları kovdunuz. Atatürk yönetiminde dağlık bölgelerdeki savaşlarda bunu yaptınız. Amerikalılar için de geçerli bu ama Amerikalılar şimdi bunu yapamıyor, çünkü eğer projelerinin başarısızlığı görülürse ne olacak?"

EMPERYALİZMİN HİÇBİR ÇÖZÜMÜ KIBRIS HALKLARININ YARARINA DEĞİLDİR

Annan Planı olarak bilinen, emperyalist proje ile beraber sıcak bir gündem haline gelen Kıbrıs Sorunu; Kıbrıs halklarının dışında, bu süreçle çıkar ilişkilenmesi içerisinde bulunan çeşitli kesimleri de harekete geçirmiştir. Türkiye egemenleri, Yunanistan egemenleri ve bunların Kıbrıs'taki uzantıları, söz konusu sorunun 30 yıllık öznelere olarak harekete geçerken, aldıkları rolün hiçbir ayrıntısında dahi halkları gözetken konumda olmamış, çözümünden çok çözümsüzlük için uğraşmış ve tek kaygıları, Kıbrıs Sorunu'nun kangrenleşmiş halinden sağladıkları çıkarın, avuçlarından kayma ihtimali olmuştur.

1974'ten bugüne uzanan statüko-da da emperyalizmin doğrudan rolü ve yerli egemenlerle çıkar örtüşmesi vardı. Buna rağmen, bugün dayatmacı ve aceleci bir tutumla sonuca gitmek istemesi, yeni bir duruma işaretler. Farklı sorunlarda olduğu gibi Kıbrıs Sorunu'nda da gelişmeleri doğru okuyabilmek ve buna uygun tutum alabilmek, öncelikle mevcut yalan bombardımanının ve ideolojik anaforun dışına çıkabilmekten geçiyor.

Annan Planı'na dair "evet" ve "hayır"ın çeşitli versiyonları etrafında koparılan fırtınaların etkisinden girmeden, **iki halkın özgür birlikteliğini** gözetken çözümler üretilebilmek ve bu çözümleri, arayış halinde olan halkın gündemine sokmak, devrimciler için bir görevdir. Yapılacak en büyük hata, Annan Planı'na dair ortaya atılan **evet-hayır ikilemine** dahil olup, bu seçeneklerden birine taraf olmaktır. Ehven-i şer, devrimcilerin değil, edilgen ve iradesiz kesimlerin tercihidir. Bu nedenle, **Annan Planı'nda kimi görelî olumluluklar** aramak da doğru değildir. Bu tür yaklaşımlar, devrimcilere yakışmaz. Devrimcilerin farkı, gösterilenle yetinmemek ve buzdağının kendisini deşifre etmektir.

KIBRIS SORUNU NEDİR?

Kıbrıs Sorunu'nun anlaşılması; 1974'ün, dolayısıyla da Grivas Darbesi'nin ve bu gelişmelerin arka planının anlaşılmasından geçiyor. Bunun için de Kıbrıs'ta bir darbeyi ihtiyaç haline getiren koşulların incelenmesi gerekiyor. (Denktaş'ın bir motorla Kıbrıs'a götürülerek orada özel bir görevle işlevlendirilmesi veya 1957'de Mustafa Kemal'in Selanik'teki evinin kontrgerilla tarafından bombalanması gibi milliyetçiliği kaşıyan ve politikalarını bunun üzerine oturtan egemenlerin aldığı rol sebebiyle Kıbrıs'ta her zaman sorun vardı. Ancak biz burada 1974'teki bölünmeyi ölçü olarak yazımızı hazırladık.)

Darbeyi önceleyen yıllarda AKEL (Komünist Parti), yaklaşık yüzde altmış oy oranına sahipti; bu, dünyada ulaşılması güç bir orandı. Aynı zamanda, AKEL; dayanmış olduğu teorik tezler itibarıyla da Avrupa Solu'ndan farklı bir duruşa, radikal bir çizgiye sahipti. Sınıfsal temelde örgütlenmiş olması, ona sadece Rum kesiminde değil, tüm Kıbrıs'ta destek sağlamıştı. Aynı

zamanda Sovyetler'le de yakın ilişki içerisinde bulunan AKEL, stratejik öneme sahip olan Kıbrıs'ta, ABD için bir engel, bir rahatsızlık ögesi idi.

O günün koşullarında Sovyetler'in etki alanında bulunan Mısır, Irak ve Suriye'nin ortasında yer alan Kıbrıs'ın bu önemi; İngiliz ve Amerikan üsleri sebebiyle daha özel bir boyut kazanıyordu. İşte stratejik açıdan bu denli önemli olan Kıbrıs Adası'nda, her türlü emperyalist araçtan yararlanma olanaklarının yitirilmesi ve adanın Sovyetler'in denetimine girmesi söz konusuydu. Emperyalizm (ABD) için amaç, bu olasılığın önüne geçmekti. Bunun, içerden yani AKEL'e alternatif olabilecek güçlü bir siyasal odak oluşturarak aşılması mümkün değildi. Bu nedenle; Kuzey'de Denktaş ve çevresi, Güney'de ise Grivas ve çevresi üzerinden milliyetçilik körüklendi. İşte Grivas Darbesi, böyle bir adımın devamı olarak gerçekleşti. Aynı süreçte, NATO üyesi olan ve ABD'nin Ortadoğu'daki çıkarlarının doğrudan aracı haline gelmiş bulunan Yunanistan'da Albaylar Cuntası vardı. Birbirini tamamlayan bu faktörler; Kıbrıs'taki darbenin, ABD'nin iradesi dışında gerçekleşmeyeceğini; aksine, organize edilmesinden sonuçlanmasına dek, her aşamadan bire bir haberdar olduğunu gösteriyor. Aynı şekilde, böyle bir darbenin yol açabileceği sonuçlardan ve dolayısıyla Türkiye'nin müdahalesinden de ABD'nin habersiz olma olasılığı yoktur. (Bkz. Kissinger'in Anıları)

Hatırlanacak olursa, Türkiye'nin 1974'te Kıbrıs'a yaptığı müdahale sırasında ABD'nin; Türkiye'nin savaş araçlarına fiili müdahalede bulunduğu, yakıt vermediği, vb. biçiminde haberler yapıldı. O gün için, bir çıkartma anında Türkiye'ye çokça gerekli olan NATO araçlarının (mesela çıkartma gemilerinin) kullanılmadığı ve bu nedenle Türkiye'nin askeri harekatta daha ilkel araçlar kullanmak zorunda

Önümüzdeki süreçte tahribatın, dağılma ve saflaşmanın daha kısa sürelerle sığdırıldığı, adeta hızlandırılmış gelişmelere tanık olabiliriz. Böyle bir saflaşmadan, olumlu bir takım sonuçların çıkması ve ÖDP'nin yerine farklı versiyonlarının ikame edilmemesi için, öncelikle, yıllardır bir çeşit "tıkaç" rolü oynayan kişiler mutlaka devre dışı bırakılmalı, onların ürünü olan normlar çöp sepetine atılarak; yüzler, devrimcilikte ısrara çevrilmelidir.

bırakıldığı doğrudur. Türkiye'nin askeri araçları, NATO'nun ihtiyaçlarına göre biçimlendiği için örneğin Türkiye'de, düzlük arazilere, plajlara, vb. çıkartma yapabilecek gemiler yoktu. Bu nedenle tanklar, şehir hatlarındaki araba vapurları ile taşındı. Ve limanlara yanaşmak zorunda kalındı. Bu durum belki kayıpları da arttırdı. Ancak, yine de sebep olunan bu güçlükler, ABD'nin örneğin 1964'te Kıbrıs için İnönü'ye gönderdiği Johnson mektubunun yanında, tutum olarak hafif kalıyor. Süreci tetikleyen, organize edip, belirli bir amaç dahilinde yönlendiren ABD için darbe de Türkiye'nin müdahalesi de istenen sonuca giden yolda, beklenen ve bilinen aşamalardı. Elbette bu süreçte, müdahaleci devletlerin kimi adımlarını kontrol altında tutma ihtiyacı duyacak, engel veya tahdit koyacak; sürecin hedeflenen sonucu bozacak biçimde gelişmesini engelleyecekti. İşte ABD'nin Türkiye'ye müdahalesi bu çerçevede düşünülmeli ve abartılmamalıdır.

Kısacası, darbe de Kıbrıs'ın bugün barındırdığı sorunlar da ABD politikalarının bir sonucudur. Sol değerlerin ağırlıkta olduğu ve emperyalist politikalarından görece bağımsız olan Kıbrıs, sonuçta NATO üyesi iki ülke tarafından paylaştırıldı. Ve gerek Güney'de gerekse Kuzey'de emperyalizmin egemenliği tesis edildi. Kıbrıs'ta bugün sorun olarak tanımlanan bölünmenin kaynağı budur.

Kıbrıs'taki bölünme ve iki kesim arasındaki çekişmeler, sanıldığı aksine ABD için hiçbir zaman sorun olmadı. Sorunun çözümlenmiş veya çözümlenmemiş olması, ciddiye dahi alınmadı. Çünkü ABD, Türkiye ve Yunanistan üzerinden Kıbrıs'ı istediği politikaların aracı olarak kullanabiliyordu. Ancak, gelinen aşamada ABD, denetimin dolaylı biçimine dahi tahammül etmemekte; **tam ve kesin egemenlik** istemektedir.

ABD'İN KIBRIS'A ARTIK DOĞRUDAN İHTİYACI VAR

Eğer AB ve ABD, bir süredir, işini gücünü bırakıp, Kıbrıs halklarının vatanlarının bölünmüşlüğüne adeta dert eder hale gelmişse; bu çırpınma ve koşturmalar için ortada **farklı bir neden** var demektir.

"Yanlıştan dönmek bir erdemdir" demek için de geç kalındığını biliyoruz. Ama yine de, zaman aşımına uğramayacak denli derin işlemiş değerlerin taşıyıcısı olarak bugün bu gidişata "dur" denecekse, hala umudunu yitirmemiş olanlara yeni bir umut olunacaksa; hani bir çeşit "tarihsel hesaplaşma"nın öngününde isek; bunun da gerekleri ve sorumlulukları vardır. Bunlar yerine getirildiği, duygusallıktan ve bir çeşit "aile" görüntüsü vermekten çıkıp, ihtiyaca uygun adımlar kararlı biçimde atılabildiği sürece; **"yapacak bir şey kalmadı"** kanaatinin aksine, **yapacak çok şey olduğu görülecektir.**

Devrimcilik, "boyunu aşan sorumluluklar" yüklenebilmektir. Devrimci Hareket, "boyunu aşan" sorumlulukları paylaşmaya yeni yükler almaya hazırdır; yeter ki uzanan ellerde sıcaklık, yüreklerde samimiyet bulunsun.

Emperyalizmin (sadece ABD'nin değil, AB'nin de) bundan sonraki süreçte artık, çok daha farklı düzeydeki politikalar için; Kıbrıs'a, Türkiye ve Yunanistan'ın da dışında **doğrudan bir araç olarak kullanılması noktasında** ihtiyacı var.

Hatırlanacak olursa, Irak işgalinin ilk etabında, emperyalist odaklar arasındaki çelişmeler öne çıkmış, çıkar çatışmaları ile süreç gerilmişti. Ancak, işgalin ilerleyen aşamalarında, Ortadoğu (ve Irak) üzerindeki hesap ortaklaşmaları, çelişmeleri ikincil plana itmiş; emperyalizmin (Japonya dahil) iç içe geçen çıkarları, ortak projelerde buluşmayı beraberinde getirmiştir. Irak direnişine karşı almış oldukları tavır noktasında geldikleri yer itibarıyla aralarında hemen hiçbir farklılık kalmamıştır. Bu bağlamda, ABD'nin gerek Büyük Ortadoğu Projesi'ne gerek onun araçlarından birisi olan ve ilk evresi gibi görünen Kıbrıs müdahalesine bakış, bu çerçeveden farklı olmamalıdır. Emperyalizm, Kıbrıs'a, uzun vadeli çıkarları açısından müdahale ediyor ve artık, aracısız/engelsiz biçimde **doğrudan** egemen olmak istiyor. İşte **Annan Planı**, bu amaç için bir ön adımdır.

Annan Planı, BM tarihi boyunca rastlanmamış düzeyde bir dayatma ve hukuksuzluk örneğidir.

Annan Planı konusuna, iki boyutuyla bakmak gerekiyor. Birincisi, Annan Planı'nın genel anlamıyla, emperyalizmin Kıbrıs'ı işgali için ortaya atılmış bir plan olduğunu söylemek mümkündür. İkincisi; BM, kabileler arası ilişkiler dahil,

dünyanın hiçbir bölgesinde, bugüne dek bir kurum olarak böylesine müdahaleci/dayatmacı olmamış; emperyalizmin örtülü-örtüsüz çıkarları bu kadar açık net bir şekilde bir ülkeye (toplumlara) dayatılmamıştır. Annan Planı'nın bu yönüyle bir örneği yoktur. Milletler hukukunun, eğilim ve geleneklerin böylesine açık biçimde ihlal edildiği görülmemiştir. BM'nin uluslararası hukukta yaptırım gücü vardır. Kore'de olduğu gibi gerektiği zaman, silahlı kuvvetleri getirip savaştırmıştır. Ancak, Kıbrıs'a dayatılanlar, bu yetki ile de açıklanabilecek olgular değildir.

Türkiye'de TBMM'nin Kıbrıs'ta da yasama organının almış olduğu kararlar var. Bu kararlar, onları yok sayan ikinci bir karar alınmadığı sürece geçerlidir. Bu burjuva hukukunun en bilinen normlarından biridir. Gerek bu kararlar, gerekse anayasa ve hatta varolan devlet yapısı yok sayılmış; bir çeşit korsanlık örneği sergilenmiştir. Plan, içerdiği harita itibarıyla de tam bir ucubedir. Kimi çıkar çatışmalarını bağrında taşıyacağı ilk bakışta görülebilmektedir. İlerde ihtilafli durumların, AİHM'e veya bir başka hukuksal zemine taşınması halinde ortaya çıkacak çözümsüzlükleri kestirmek bile zordur. **Kıbrıs'a ihtiyacı olan ABD, her şeyi aceleyle getirmektedir.** Atılan adımlar, bağrında taşıdığı çelişmeler sebebiyle **kalıcı** değildir ve ileride, pek çok sancıyla, Kıbrıs Sorunu'nu yeniden gündeme taşımaya adaydır.

Eğer amaç gerçekten **çözüm** olsaydı; bu, Kıbrıs'ta halkların kendi

isteği ile gerçekleştirilebilirdi. Bugüne dek bunun önündeki en büyük engel Türk ve Rum milliyetçiliği olmuştur. Bunlar ve dolayısıyla bu durumdan çıkarı olan egemen güçler devre dışı bırakıldığında, halklar kendi geleceklerini tayin edebilirler. Annan Planı, böyle bir çözümün önünü tıkamış ve sorunu daha da karmaşık hale getirmiş olmaktadır.

Annan Planı'na "evet" denmesi halinde bunun halkların birliği anlamına geleceğini vurgulayan veya planın vaat ettiği ortama dair güzelleme yapan kimi değerlendirmelere, sol olarak bilinen gazetelerde de rastlanmıştır. Bu, kesinlikle gerçeği yansıtmamaktadır. Çözüm olarak yansıtılan bu adımla, mevcut çelişmelerin üzerinden atlanmakta ve Kıbrıs'ın ortak bir ülke olarak emperyalizm için bir üs haline gelmesi amaçlanmaktadır. Buna göre, Kıbrıs'ta ABD ile işbirliği yapan tek bir otorite olacaktır. Bildiğimiz kadarıyla adada belirli oranda Türk ve Yunan askeri bulunacak, bunların komutası ise ABD'lilere verilecek bu da ABD'ye "barış"ın hamisi olarak Kıbrıs'a çöreklenme hak ve fırsatını verecektir.

Planın tartışılmasına, referandumun kısa süreli de olsa ertelenmesine dahi tahammül etmeyen, bu konudaki önerileri reddeden ABD'nin yakın dönemdeki ihtiyaçlarına cevap verebilecek, halklara ise hiçbir yararı olmayan ve **mutlaka reddedilmesi gereken bir çözümdür.**

KIBRIS'TA EMPERYALİST ÇÖZÜME KARŞI DURMANIN, İRKÇİ-MİLLİYETÇİ ODAĞIN SÖZCÜSÜ DENKTAŞ'IN İTİRAZLARI İLE BENZER HİÇBİR YANI YOKTUR

Annan Planı'na "hayır" diyen ve Türkiye'de bu amaçla "çok bileşenli ama az katılımlı" mitingler örgütleyen milliyetçi duruş için K.Kıbrıs, **Türkiye'nin uzantısı bir toprak olarak görülmüş; itirazların özünü, son bağımsız Türk devletlerinden bir tanesinin yok olmasını önlemek** oluşturmuştur. Gerçekte ise, Kıbrıs Adası Kıbrıs halklarını ve Kuzey Kıbrıs hiçbir zaman Türkiye'nin toprağı olmadı. Bunu anlamayan, kabul etmeyen Denktaş, Kıbrıs halkının değil; Türk

milliyetçiliğinin ve Kıbrıs'a sonradan yerleştirilmiş ve hiçbir zaman Kıbrıslı olamamış, Kıbrıs halkıyla bütünleşememiş kesimlerin temsilcisiydi.

Temsil ettiği çıkar ilişkileri ve almış olduğu destekle, gerçek çözümün önünde her zaman bir tıkaç işlevi gören Denktaş, halkların birliğini ve daha ileri haklar içeren bir çözümü hiçbir zaman vaatmemiş, varolan statünün ve siyasal iktidarın devamı, temel hareket noktası olmuştur. Türkiye'den akan yoğun destek, turizm gelirleri dahil Kıbrıs'taki verimli alanların oluşturduğu zenginlikler yeterli görülmüş ve tankların gölgesinde bu statünün güvencesi sağlanmıştı. Denktaş, ne adaya çöreklenecek olan emperyalizmin varlığından, ne de ithal faşistlerin cirit atmasından rahatsızdır. O'nun çırpınışı, mevcut statükonun ve çıkar ağının devamı içindir.

Türkiye'deki tekellerin, Kıbrıs konusundaki tercihi, işbirlikçi karakterleri sebebiyle, emperyalist çözümlerle örtüşmektedir.

Planın gerçekleşmesi halinde uygulama için düşünülen milyarlarca dolarlık maddi destek, Türkiye için döviz girdisi demektir. Bu, tekeller için bir olumluluk gerekçesidir. Fakat bunun da ötesinde, Türkiye'deki işbirlikçi burjuvazi, Annan Planı'nın Kıbrıs'ta kabul edilmesi halinde, Türkiye'nin ABD ile geri dönüşü olmayan bir yola gireceğinin bilincindedir. Türkiye, Ortadoğu'da BOP için stratejik bir ortak olarak düşünülmekte ve Kıbrıs, böyle bir yakınlaşmayı perçinleyen bir adım olarak görülmektedir.

Kıbrıs sürecinin Türkiye cephesinde yürütme gücü olan AKP de aldığı rol itibarıyla gemileri yakmış, ABD ile işbirliğinde geri dönüşü olmayan bir yönelimin figüranlarından biri olmuştur. Seçim değerlendirmesinde de belirttiğimiz gibi AKP'nin 28 Mart'ta aldığı oy, yükseliş eğrisinin tepe noktasıdır, bundan sonra düşüş başlayacaktır. Kıbrıs, AB süreci, Irak veya Haziran ayındaki NATO toplantısı gibi pek çok konu AKP için puan kaybedilen duraklar olma potansiyeli taşımaktadır. Milliyetçilik ekseninde gelişecek tavrı alışlar, tabanı üzerinde aşındırıcı etkide bulunacak ise de AKP'nin manevra kabiliyeti sınırlıdır.

Denktaş'ın Türkiye'de yaptığı cılız katılımlı mitinglere dahi T.Erdoğan'ın ta Japonya'dan müdahale etme ihtiyacı duyması, karşı karşıya olduğu açmazın da bir göstergesidir.

Türkiye egemenlerinin durumu, sanıldığından da kötüdür. Eğer Türkiye'ye Amerikan pazarında ayrıcalıklı ülke statüsü tanınmaz, dışarıdan büyük bir sermaye girişi olmazsa, ekonominin ayakta kalma şansı yoktur. Karşılaşılacak sorunların 2 yıl önceki krizden çok daha derin bir krize sebep olabileceği, böyle bir krizin, ABD'nin açık desteği olmadan aşılmasının mümkün olmayacağı, belli ki kamuoyundan gizlenebiliyor; ama, teknelci burjuvazi bunu çok iyi biliyor. Bu sürecin aşılmasında ABD'nin tam ve kesin desteğine, teknelci burjuvazinin çokça ihtiyacı olacaktır. Bunun için teknelci burjuvazi, Kıbrıs'ı da verir, Irak'a asker gönderilmesini de sağlar; yeter ki sorunu çözülsün. Çünkü ekonomik anlamda durum gerçekten kötü. Sadece iç piyasa değil, ihracat olanakları da tıkanmıştır. ABD sermayesinin Türkiye'ye yoğunlukla girebilmesi için bazı

Uzun süreli örgütsüzlüğün ne tür kopuş ve tahribatlara sebep olacağını en iyi bilenler devrimcilerdir. Genelde devrimi önleyen ve kuşak kopmasına sebep olan örgütsüzlük için; içerden (hapishaneden), özel bir çaba gösterilmiş, telkin ve dayatmalarla, her türlü toparlanma çabasının önüne geçilmiş olması; iddia ve kaygılarımızı besleyen verilerden sadece biridir. Aynı öznelerin, tutsaklık süreci sonrasında yaptıkları iradi müdahalede, var olan tüm örgütlü birimlerin dağıtılmasını mutlak koşul olarak dayatmaları ve yerine, emperyalizmin çeşitli ülkelerde devrimci geleneğin tasfiyesi için deneyip sonuç aldığı bir form olan ODP'yi geçirmeleri bugün daha net verilerle görüldüğü gibi bir tesadüf değildir.

yasal çerçevelerden söz ediliyor. Bu yasalar önümüzdeki süreçte AKP'ye alelacele çıkarttırılacaktır.

AB İLE ABD'NİN ÇIKARLARI KIBRIS SORUNUNDA ÖRTÜŞMÜŞTÜR

AB'nin özellikle ABD'ye karşı oluşmuş ekonomik temelde bir örgütlenme olduğu bilinir. Buna göre, Kıbrıs veya Türkiye'nin AB üyeliği için bırakalım ABD'nin çaba göstermesini, bundan rahatsızlık duyması ve hatta engellemeye çalışması gerekiyor. Bugüne kadar da genellikle böyle olmuştur. Örneğin önceki yıllarda Türkiye'nin Kafkaslar'a, eski Sovyet Cumhuriyetleri'ne AB üyesi ülkelerin desteğiyle girmesini ABD istemiyordu. O gün Türkiye'nin AB'ye yakınlaşma olasılığından tedirginlik duyan ABD, bugün Kıbrıs'ın AB'ye girmesini özellikle istiyor. Aynı şekilde AB de, Kıbrıs'ta Yunan ve Türk askerlerinden oluşacak gücün komutanlığının ABD'li generale verilmesini onaylıyor. Bu, çıkar örtüşmesinin boyutunu göstermek açısından önemlidir. **Peki bu çıkar örtüşmesini sağlayan ve Kıbrıs'ı bu denli önemli kılan nedir?**

Kıbrıs, ekonomik bir alan olmanın ötesinde, jeopolitik ve jeostratejik konumu itibarıyla önemlidir. Eğer BOP'la gerçekte "Arap ülkelerinin demokratikleştirilmesi" değil de Ortadoğu ve Kafkas petrolü üzerinde tam ve kesin egemenlik sağlanması ve buradan petrolün emperyalist pazara düzenli ve güvenli akışı amaçlanıyorsa; yani BOP gerçekte buysa; Kıbrıs, bunun tam ortasında yer almaktadır. İşte BM'nin rolü, o ucube plandaki ısrarı ve AB ile ABD arasındaki çıkar örtüşmesi Kıbrıs'ın söz konusu önemi sebebiyledir. Aynı konsensüs BOP için de geçerlidir. Bu, Haziran'daki NATO toplantısında daha net biçimde ortaya çıkacaktır. Çünkü o toplantı da aynı sürecin bir parçasıdır. Burada bu konsensüs, sağlanabiliyorsa; bunun uzantısı olan daha kapsamlı adımlarda da aynı uyum beklenmelidir.

KIBRIS'TAKİ GELİŞMELERİN, TÜRKİYE'NİN AB ÜYELİĞİ İLE SANILDIĞI DENLİ BİR İLİNTİSİ YOKTUR

Türkiye'nin AB'ye üyeliği ile

Kıbrıs Sorunu, birbirinden farklı süreçlerdir. Bu iki olgu arasında yakın bağlar kuranların olduğunu, hatta bazı beklentilerin özellikle kaşındığını biliyoruz. Ancak bunlar, büyük oranda soyut kalmaktadır. Emperyalizmin, Türkiye'yi AB süreci içine alarak, BOP içinde temel bir özne haline getirmek gibi bir manevraya başvurma ihtiyacı yoktur. Türkiye, bugüne kadarki politikaları ve sürdürdüğü ilişkilerle; özellikle de ABD ile girdiği bağımlılık ilişkisiyle zaten BOP'un tam da ortasında bulunacaktır. Yani salt bu projede yer almak için, Türkiye'ye önemli tavizler verip onu AB sürecine dahil edeceklerini veya bu süreçteki konumuna hızlandırıcı bir müdahalede bulunacaklarını zannetmiyoruz. Kaldı ki geçtiğimiz günlerde Fransa dışişleri bakanı, Türkiye'yi AB'ye almak gibi bir eğilimlerinin olmadığını açıkça ifade etmiştir. Sonradan "yanlış anlaşıldı" dendi ise de peşinden benzer bir açıklamayı Alman dışişleri bakanı yaptı.

1 Mayıs'tan sonra AB'de yeni katılımlarla beraber, Türkiye'yle ekonomik, siyasi, vb. açıdan rakip olabilecek ülke sayısı da artacaktır. Örneğin Polonya'nın, yeni girmiş ve çeşitli ayrıcalıklardan yararlanma konumundayken, bu ayrıcalıklarının Türkiye'nin gelip ortadan kaldırmasına izin verebileceği, oldukça tartış-

malıdır. Yukarıda da belirttiğimiz gibi ABD'nin Türkiye'ye elma şekeri uzatmasına veya birtakım tavizler vermesine gerek yok. Çünkü Türkiye, bugüne kadar girdiği ilişkilerle bağımlı hale gelmiş; siyasi iktidarıyla, egemen sınıflarıyla, medyasıyla zaten BOP'un bir öznesi haline gelmiş, bunu kendisi kabul etmiş, kendini bağlamış ve pazarlık gücünü yitirmiştir. Kıbrıs'taki referandum öncesinde belki "hayır"ı örgütlememesi için Türkiye'nin ağzına bir parmak bal çalınmıştır; ama, bu önemli taviz veya vaatler içermemiştir.

ANNAN PLANI KARŞISINDA DEVRİMCİLERİN TAVRI NE OLMALIDIR?

Öncelikle devrimciler, bu tür olguların tartışılmasında; iki yanlıştan birini seçmek, çözümsüzlüklerden çözümsüzlük beğenmek durumuna düşmeden; emperyalist çözümlere itibar etmeden, bağımsız düşünce üretebilmeyi ve alternatif sunmayı başarmalıdır. Bu yapılmadığı sürece; yönlendirilme ve emperyalist çözümlere yedeklenme ihtimali her zaman olacaktır.

Sol, Kıbrıs Sorunu'nda AB olgusuna yaklaşımındaki kavrayış sorunu sebebiyle de yanılgıya düşmektedir. En üst düzeyde emperyalist bir örgütlenme olan AB'nin sanki ABD'den farklı bir nitelik taşıdığı; demokrasi, insan hakları, halkların yararı, vb. adına olumluluklar içerdiği varsayılır ve emperyalistlik kefesine konulmak istenmez. Bu durum, solun önemli bir kesiminin, AB ile ilintili gelişmelerde doğru tavır almasını da önüyor. Gerçekte ise BOP konusunda AB ile ABD tam bir uyum içindedir. İkisi de aynı emperyalist ilkelerle, hedef ve politikalarla sürece müdahale etmektedir. Ve biri diğerinden daha az masum değildir. Bu bağlamda "AB, şu oranda demokratiktir; ABD falanca oranda gericedir." ikilemine düşmek; birincisi, emperyalizmi tanımamaktır. İkincisi, kapitalizmi ve sınıfsal ilişkileri kavrayamamaktır.

AB'nin ve ABD'nin emperyalist niteliği anlaşılmadan ve örneğin Bahreyn'deki beşinci filonun, Akdeniz'deki altıncı filonun veya Diego Garcia Adası'ndaki üssün ne işe yaradığı, halklara karşı nasıl kul-

Yunanistan'da daha önce denenmiş olan ODP'vari projenin 6 yıllık uygulaması sonrasında devrimcilerin kahvehanelerde tavla oynar hale geldiği söyleniyor. Aynı proje Türkiye'de de beklenen sonucu vermiştir. ODP'lileşme süreci tamamlanmış, örneğin Devrimci Yol'un biçimlendirdiği devrimci kimlik yerine; ODP kimliği, ODP'lileşme ideolojisi egemen kılınmıştır. ODP içerisinde bulunduğu halde tahribata direnip, hala devrimci niteliklerini koruyabilmiş özneler var ise de bunlar sınırlıdır ve genelleme yapmaya engel değildir.

lanıldığı bilinmeden, emperyalist projeler de anlaşılabilir ve Annan Planı'na "evet" demenin kerametleri keşfedilir. Gerçekte ise emperyalizm Kıbrıs'ı, Akdeniz'de bir uçak gemisi gibi görmektedir. Annan Planı da böyle bir yaklaşımın devamıdır. Ve halkların yararına savunulabilecek hiçbir yanı yoktur. Hele bu solcu/devrimci kimliklere hiç mi hiç yakışmaz.

KIBRIS HALKLARININ ANNAN PLANI'NDAN ÇOK DAHA DEMOKRATİK BİR ÇÖZÜM ÜRETME KOŞULU BUGÜN DAHA FAZLA MÜMKÜNDÜR

Son bir yılda Kıbrıs halkları adeta hızlandırılmış bir süreçten geçti. Bu süreç, emperyalist çözüm için tasarlanmış olsa da beraberinde teşhir olgusunu da getirdi. Ve iki kesim için de çeşitli kamuflej malzemelerini etkisiz kıldı. Bu durum, halkların, kendi siyasal temsilcileri aracılığıyla çözüme ulaşmaları için her dönemkinden daha uygun koşullar yarattı. Çünkü artık her iki tarafta da milliyetçi eğilimler deşifre olmuştur.

Annan Planı'na "evet" veya "hayır" demenin Kıbrıs için hiçbir demokratik içerik ifade etmediğini, bu planın hiçbir ilerici yanı olmadığını yukarıda da söylemiştik. Tersine, bu plan eşliğinde tasarlanan çözüm, adanın emperyalizm tarafından fiili işgaline zemin ve resmiyet kazandırmaktadır.

Bilinmek durumundadır ki, bir ülkede emperyalizm var olduğu sürece, halkların çıkarına olan bir çözümden bahsedilemez. Diğer bir ifadeyle, emperyalizmin varlığına son vermeyen hiçbir çözüm, halkların çıkarına değildir. Emperyalizmle olan ilişkiler/bağlar bir biçimde koparılmadan, gerçekten demokratik bir işleyişe sahip, halkların birliğini/kardeşliğini gözetilen bir çözüm ve siyasal yapılanmadan bahsedilemez. Ancak, ada halkları, emperyalizmin tüm dayatmalarının dışında, kendi örgüt ve imkanlarıyla, yaratıcılıklarını kullanarak Annan Planı'ndan çok daha demokratik "ara çözüm"ler geliştirebilir. Bu, "soluklanma" veya "ehven-i şer" bağlamında emperyalist çözümü tercih etmekten çok daha yararlı sonuçlar verir. Emperyalist kurumlar dışta tutulabildiği sürece,

her iki halkın çıkarlarını gözeterek çözüm aramak, çok daha mümkün hale gelir. Belki bugünden yarına, özlenen düzeyde demokratik bir çözüm geliştirmek zordur; ama, emperyalizmin varlığı bu zorluğu daha da büyütülmektedir. Bu nedenle, emperyalist müdahaleleri dışta tutabilmek bile başlı başına bir olumluluktur ve daha köklü çözümlere giden yolda önemli bir basamaktır.

Bu bağlamda "*Ey, benim sevinçlerimi ikiye bölen 'hayır' markalı hızarlar...*" diyen Sezai Sarioğlu (15 Nisan, Gündem) veya "*evet diyerek, onlarca yıldır yaptıkları savaş provalarıyla toprağımızı zehirlemekten men edecektik artık askerleri*" diyen Tijen Zeybek (15 Nisan Evrensel); en hafif deyimle emperyalizmi tanımamaktadır.

AVRUPA BİRLİĞİ'NİN EMPERYALİST NİTELİĞİNİN KİMİ SOL YAPILARCA KAVRANAMADIĞI ANNAN PLANI KARŞISINDAKİ TUTUM İTİBARIYLA BİR KEZ DAHA ORTAYA ÇIKMIŞTIR

Dergimizin daha önceki sayılarında da AB'nin, solun kimi kesimleri tarafından anlaşılmadığına değinmiştik. Bunun bir göstergesi de, Annan Planı'nın olumlanması, çözüm olarak görülmesi olmuştur. Bu, öylesine önemli bir konudur ki, önümüzdeki süreçte AB'nin solda temel ayırım noktalarından biri olacağını düşünüyoruz.

AB'nin önceki yapılanmalarının ortaya çıktığı 70'li yıllarda, Ortak Pazar tartışmaları yürütülmüş, "*Onlar Ortak bir pazar oluşturup Türkiye'yi sömürecekler*" denmiş; bir karşı duruş geliştirilmişti. O süreçte bu, en önemli anti-emperyalist tavır alışlardan biri olarak vurgulanmıştı. Yani Ortak Pazar'ın o günkü biçimlenişiyle, bünyesinde yer alan halkların demokratikleşme, vb. taleplerinin önünü açmak için değil, tam tersine emperyalizmin en önemli sorunlarından biri olan pazar sorununun çözülmesinde ABD ve Japon emperyalizmine karşı ortak hareket edebilmek ve bir güç oluşturabilmek ihtiyacından doğduğu söyleniyordu. Bu sorun, o günün yazılı ürünlerinde açıkça ortaya konmuştu. O süreçte sol çevrelerde AB'yi tartışmamak, ona karşı olmamak; işbirlikçilikle,

aşağılanmakla denkti.

1980 sonrasında ise sol, çözüldüğü oranda, AB'yi keşfetti ve geleneksel tezler terkedilirken; bunun yerine, AB sürecinin bir parçası olmak, bir değer olarak benimsendi. AB'nin ihtiyaçları, demokrasi modeli, demokratikleşme söylemi bir ayrışma noktası haline geldi. AB olgusu, sınıfsal özünden koparıldığı oranda, sınıflar üstü ve ulvi demokratik değerlerin beşiği olarak lanse edildi. Bir devlet biçimi olarak faşizmin, devrimle ortadan kaldırılması ve gerçek demokrasinin mümkün kılınması gibi "zor ve zahmetli" yollar yerine, AB sürecinin bir parçası olmak ve onun getireceği varsayılan demokratikleşme ile yetinmek, daha akılcı bir çözüm olarak görüldü. Ve bizlerin demokrasi beklentilerinin üzerine AB, adeta bir şapka gibi giydirildi. Özellikle bizim geleneğimizde bu, yukarıdan aşağıya iradi biçimde gerçekleştirildi. Başlangıçta Türkiye solunda buna karşı bazı cılız sesler çıktıysa da özellikle 90'lı yıllarla beraber bu zemin, solun önemli bir kısmını etkisine alarak büyüdü. Burada asıl sorgulanması gereken boyut, **AB'nin sınıfsal niteliğidir**. Bu, sorgulanabildiği ölçüde, AB'nin **bir demokrasi modeli mi**, yoksa Avrupa'lı emperyalist tekellerin dünya pazarının ve hammaddelerin paylaşılmasında, ulaşım yollarının kontrol ve denetiminde, ABD ve Japon emperyalizminin dengini sağlayabilecek bir güç olabilir; kendi iç pazarını ekonomik krizlerden daha az etkilenecek tarzda genişletmek; farklı standartları aşarak iç pazarda daha geniş üretim yapabilmek; askeri alanda ortak bir güç oluşturabilmek gibi ihtiyaçlardan kaynaklanan **üst düzeyde bir emperyalist ortaklaşma mı** olduğu daha kolay ve net biçimde görülecektir.

Emperyalizm ve burjuva iktidarlar hiçbir zaman kendi sınırsız egemenliğini bir diktatörlük olarak sunmaz. Aksine, her diktatörlük, bir demokrasi modeli olarak sunulur. Hitler de Mussolini de iktidarlarını benzer söylemlerle gizleme ihtiyacı duymuştur. Aynı şekilde bugün AB şemsiyesinin bazı entellektüel aydın kesimler dahil, çeşitli çevreler tarafından bir demokrasi modeli olarak sunulmasının mantıklı, bilim-

sel hiçbir dayanağı yoktur. Bu modelin üzeri kazındığında veya AB'nin nasıl bir demokrasi modeli olduğu biraz tartışıldığında görülecektir ki; AB sürecinde, emekçi halk kesimlerine insanca yaşam koşullarının nasıl sağlanacağına, bunun hangi ilkeler etrafında nasıl oluşturulacağına dair, inandırıcı tek bir cümle dahi yoktur.

Ama tersine; emekçilerin, işçi ve köylülerin hangi haklarının nasıl zapt-u rapt altına alınacağı; yani herhangi bir bölgedeki haklarının başka bir ülkedeki mahkeme tarafından nasıl reddedilebileceği; örneğin Türkiye'deki bir işçi örgütlenmesinin, Brüksel'de alınan mahkeme kararıyla nasıl yok sayılabileceği, açıkça vurgulanmış, sözleşmelerle kayıt altına alınmıştır. Mesela Annan Planı'nca dayatılan 9 bin sayfalık metnin hemen hiç kimse tarafından okunmamış olmasından söz ediliyor. Bu, doğrudur; bizler aynı şekilde, AB'ye alelacele girmeyi savunan Türkiyeli sol kesimler içerisinde AB'nin çerçevesini, yasal içeriğini tanıyan, okuyup araştıran herhangi bir kişinin olduğunu da sanmıyoruz.

Avrupa'da yaşayan ve çok iyi yabancı dil bilen, ama durumunu samimi biçimde itiraf eden çeşitli kişi ve çevreler; bırakalım koskoca bir AB hukukunun yeni katılacak bir ülke için ne ifade ettiğini ayrıntılarıyla incelemeyi, her yaz döneminde çıkarılan yasalara dahi yeterince vakıf olamadıklarını söylemektedir.

SOKAKLARA TAŞAN ÖFKE AB'NİN NİTELİĞİNİ ELEVERİYOR

Mart ayında Brüksel'de toplanan AB İlkbahar Zirvesi'nin önemli gündemlerinden birisi "sosyal standartların ve çalışma koşulları"nın uyumlaştırılmasıydı. Avrupa sermayesi el ele vermiş, kazanılmış hakları geri almak için, konjonktürün sağladığı avantajlardan da güç alarak her yolu deniyor. Hakları kısıtlama yolunda, geri olan ölçü almıyor. Berlusconi, emeklilik yaşını 57'den 60'a çıkarmayı planlarken, emeklilik yaşınının 65 olduğu Almanya'yı örnek gösteriyor. Almanya ise işsizlik parasını keserken; her işsiz gösterilen işi yapma zorunda olduğu, aksi halde yardımın kesildiği İsveç'i örnek gösteriyor.

Almanya'da SDP-Yeşiller koa-

Bir taraftan yetişmiş kadroları fiziken veya ruhen öldürüp kuşak kopması yaratmayı diğer taraftan sözünü ettiğimiz aydın ve bilim çevreleriyle karşılıklı beslenme ilişkisini koparmayı amaçlayan karşı devrim güçleri; bunu tüm sol için tasarlayıp uygulamış ise de, Devrimci Yol'un tasfiyesine, genel içinde özel bir önem vermiştir. Ve sonuçta Devrimci Yol, dışsal ve içsel saldırıların birbirini tamamlayan etkisi altında çözülmüştür. Bu nasıl olmuştur, hangi ilişki ve araçlar üzerinden yürümüştür, bilemiyoruz; ama, öneminin de nasıl çözüleceğinin de ancak devrimciler tarafından bilinebileceğini düşündüğümüz değer ve kazanımlarımız; özel bir çaba ile yok edilmiştir.

lisyonu tarafından hayata geçirilmeye çalışılan Ajanda 2010, İkinci Yeniden Paylaşım Savaşı'ndan bu yana görülen en kapsamlı saldırı paketidir. Bu sürecin ardında sendikaların işbirlikçilik ve mücadeleyi frenleyici tutumundan alınan cesaret veya sınıf örgütlülüklerinin zayıflığı kadar sermaye dayanışmasında katedilebilen mesafenin de rolü vardır.

Sermayenin dizginsiz saldırısı karşısında Avrupa Sendikalar Birliği'nin (ETUC) çağrısı ve "Sosyal Güvenlikli Avrupa için Ayağa Kalkalım" sloganıyla; Amsterdam, Berlin, Stuttgart, Köln, Brüksel, Londra, Madrid, Paris, Roma, Varşova, Prag, Oslo, Kopenhag gibi merkezlerde harekete geçen emekçi kitleler; işsizliğe, yoksulluğa vurgu yapar, insanca yaşam ve adil paylaşım ihtiyacını öne çıkarırken; aynı zamanda Avrupa'nın emekçiler için ne demokrasi, ne de refah anlamına geldiğinin ve model olarak örnek alınmayacağına altını çiziyordu.

DEVİRİMCİ DEĞERLERİN ÇÖZÜLMESİ İLE KİMİ SOL YAPILARIN AB'YE YAKINLAŞMASI AYNI SÜRECİN BİLEŞENLERİDİR

1980 öncesi Türkiye'de sol ideoloji; toplumda tepeden tırnağa etkili olmuş, gerçek anlamda bir sistem alternatifi olabilmeyi başarmıştır. Dünya'da en etkili siyasal yapılardan da öte, kendine has niteliği ve etekleme bünyesinde varlığı ile kendini dostta da düşmana da tanıtabilmiştir. Emperyalist-kapitalist sistemin ülkemizdeki varlığına ve her türlü uygulamasına karşı durulurken, barındırdığı çelişmeler, sınıfsal kökeniyle beraber teşhir edilmiştir. Bu süreçte devrimci hareketler, sadece işçi, köylü ve emekçilerin

değil, entelektüel-aydın kesimlerin de ilgi odağı oldu. Devrimci-demokratik değerlerin bütünüyle sol ile özdeşleşmiş olması sebebiyle o günün Türkiye'sinde solcu olmamak adeta bir çeşit "ayıp"tı. Devrimcilerin, feodal değerlerle bağlarını kesip, onun yerine devrimci değerlerin boy vermesini sağlayabilmiş olması; ilerici, çağdaş, aydın gibi kavramların da aynı kaynaktan beslenmesini beraberinde getirdi. Bir aydın için devrimci olmak övünç sebebiydi. Hatta sol düşünceye sahip olmayanlar aydın olarak kabul edilmiyordu. İşte 12 Eylül, bu ideolojik ağırlığa, yaşamda kök salmış değerlere müdahale etti. Yüzbinlerce insan gözaltına alınıp, bir mevsim süren işkencelerden geçirilirken; hapishaneler de bir işkence ve "terbiye etme" kamplarına çevrilirken; buna, idamlar ve katliamlarla fiziki yok etme de eşlik etti.

Halk içinde kök salmış devrimci değerlerin, salt karşı-devrimci şiddetle, sindirme politikalarıyla sökülüp alınmayacağına bilincinde olan egemen güçler; bu operasyonlar eşliğinde, burjuva liberal değerleri pompaladı; din olgusunun yaygınlaşması için, eğitim kurumları dahil çeşitli araçlar devreye sokuldu. 1985'lere gelindiğinde, yani 12 Eylül'ün şoku belirli oranlarda atıldığında; karşı-devrimin her iki cephe de önemli mesafeler katetmiş olduğu görüldü. Sola yönelik bu fiziki, ruhsal ve ideolojik operasyon için açık-kapalı pek çok araç denendi. Öyle ki, genel başkanlığını Turgut Özal'ın yaptığı ve cunta tarafından uygulanan programı devam ettirmek üzere teşkilatlanan ANAP içerisinde, devrimci kimliği sebebiyle yargılanmış pek çok insana yer verildiği dikkat çekti. Bu, saldırının yanında

satın ve teslim almanın da bir araç olarak kullanıldığına işaretir. Bu tür ilişkilerin gerektirdiği bağı oluşturmak bile, özel bir çaba gerektirir. Bu durum, bizlerin sahip olduğu düşünce ve değerlerin erozyona uğratarak burjuva liberal görüşlerle özdeşleştirilmesinde rol aldı. O güne dek, Marksizm'le yoğrulmuş biçimde çağdaş, aydın, ilerici, demokrat olmak bir bütünlük arz ediyordu. Ama bunun içinden Marksist gelenek çekilip çıkarıldığında tek başına aydın, çağdaş, vb. olmak; içeriksiz kof bir olguya dönüşüyordu. İşte insanlar, boşalan içerik ve sulanan bağlarla bu şekilde atomize edildi. Buna, **hapis-hanelerden gelen "örgütsüzlük" telkinleri** de eklenince, emperyalist-kapitalist sistemin yukarıdan aşağıya süren saldırısına karşı oluşabilecek direnme eğilimlerine ket vuruldu. Burada sadece örgütsel veya askeri direnmeyi değil, ideolojik direnmeyi de kastediyoruz. Çünkü böyle süreçlerde kazanımların korunması ve değerlerin yaşatılmasında ısrar, büyük önem taşır. Bu direncin önü; gerek egemenler, gerekse **hapishanelerde bulunan ama düşünce ve tavsiyelerine hala önem verilen etkili kimi özneler** tarafından kesildi. Özellikle '90' sonrasında "Tartışma Süreci"nde tüm ilişkilerin dağıtılması, sıfırlanması için gösterilen bilinçli/iradi çaba, emperyalizmin dünya ölçeğinde yaratmaya çalıştığı kuşak kopmasının, ülkemizdeki finali olmuştur. **Bunun için kimseye ödül verildi mi bilemiyoruz; ama, Devrimci Yol gibi bir yapıyı böylesine başarılı biçimde tasfiye edebilen bu irade, karşı-devrimin ödülünü gerçekten hakketmiştir.** Bizler, komplo teorilerine pek yatkın değiliz; ama, Türkiye'deki tasfiyeci sürecin büyük oranda 1991'deki infaz yasası ile dışarı çıkmış olan kadrolarca gerçekleştirilmiş olması sebebiyle, bazı soru işaretleri aklımıza takılıyor ve özel bazı yorumlar yapmaktan kendimizi alamıyoruz. Bu arada, anımsatmakta yarar görüyoruz; **DEVRİMCİ HAREKET**, işte bu sözünü ettiğimiz ve yok edilmesi için **elbirliği** yapıldığına inandığımız direncin bugünkü adıdır. **Bugün de üzerimize gelmekte, bu direncin son kalesi düşürülmek istenmektedir. ÖNDER BABAT bu nedenle katledilmiştir ve ÖNDER BABAT**

bu nedenle Devrimci Yol şehididir.

Sovyetlerin çözülmesi ve bunu izleyen küresel çaptaki emperyalist saldırganlık, dünyada sol adına çok şey kaybettirdi. Bir çözülme, bir gerileme yaşandı. Ancak bu sürecin Türkiye'dekinden farkı, söz konusu örgütlenmelerin kendilerini birden bire feshetmeye, yok etmeye yönelmemeleriydi. Özellikle 2000'li yıllara doğru, Sovyetlerin çözülmesiyle ortaya çıkan sorunların ve emperyalist saldırganlığın (içerde emekçi sınıflara, dışarda halklara yönelik olarak) tırmanarak süreceği netleşti. Hatta söz konusu saldırganlığın salt ABD'ye ait olmadığı, bugünkü konjonktürde fiilen harekete geçmiş olmasa da AB ve Japon emperyalizminin de farklı olmadığı ve saldırganlıkta işbirliğine doğru gidildiği görüldü. Bu gerçeklik dünya ölçeğinde pek çok yapıyı, ilerici-aydın kişi ve çevreyi arayışa yöneltirken; kimi ülkelerde sonuç alınmaya da başladı. Sol söylemlerle işbaşına gelen adayların sayısında artış gözleniyor. Belki bunların (Lula, vb.) ideolojik kimliği tartışmalıdır; ancak, toplumdaki sol potansiyele dayandığı biliniyor. Diğer bir ifadeyle, kendisinin sol niteliği tartışılabilir; ama, ona oy veren insanların sol eğilimli olduğu, sol kimliği benimsedikleri tartışılmaz. Aynı şey Arjantin, Venezuela, vb. için de geçerlidir. Dünya'da emekçiler, ezilen halklar ve dolayısıyla sol, toparlanmaya ve farklı bir ilgi odağı olmaya başladı.

TÜRKİYE'DE SOLUN GELİŞİM EĞRİSİ HALA DÜŞÜŞÜ GÖSTERİYOR

Dünya'da solun gelişim trendi, bir toparlanmaya işaret ederken, Türkiye'de bunun tersi bir gelişme yaşanıyor. 12 Eylül sonrasında önemli oranda dağılmış olan sol ilişkiler, 1995'lere kadar şu veya bu oranda potansiyel olarak taşınabilmiştir. Ama ondan sonra sanki istikrar kaybetmeyen bir erozyon süreci başladı. Sol geleneğin, sol değerlerin toplumda, aydın kesimde ve sol siyasal partilerde giderek azaldığı/eridiği gözlemlendi. Bu süreç, hem kitlelerin, diğer ülkelerden farklı olarak, sol değerlere bağlılığının ve desteğinin ortadan kalkması anlamında devam ediyor; hem de belki ondan daha da

tehlikeli olarak, kimi sol siyasal önderlerin, onlara bu kimliği kazandıran değerlere yönelik aşındırıcı çabası artarak sürüyor. Bu, Marksizm'i yorumlayış biçimine kadar yansıyor. **Bugün artık, Marksizm'in temel tezlerini veri olarak kabul eden devrimci yapıların sayısı öylesine azaldı ki; bu, dinazorlukla özdeş görülür oldu.** AB olgusuna yaklaşım konusunda ise tersine bir gelişme var. Mutlak bir demokratikleşme modeli olarak görülen AB ve dolayısıyla, bu çerçevede şekillenen sol, giderek daha çok benimsenmekte ve onun Türkiye versiyonu olma konusunda adeta bir yarış gözlenmektedir. Solda yenilenme olarak da sunulan bu gelişme; İspanya'daki yeni hükümeti, Fransa'daki sosyalistleri işaret ediyor. Aslında utangaçlık aşılabılırse; Blair'den de söz edilmesini bekliyoruz. Türkiye'deki bu ters grafiğin nedenlerine dair çok şey söylenebilir; ama galiba öncelikle bunun kabul edilmesi gerekiyor. Çünkü Türkiye solunda öznellik, öylesine ağır basıyor ki, kendi gerçekliğini kabul ettirebilmek çok güç oluyor.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi Türkiye'de 12 Eylül, sol için bir çeşit şok etkisi yaptı. Bu "dışsal" etki atlatılmadan yukarıdan aşağıya geliştirilen "içsel" saldırı başladı. Bunlar, yer yer kesişerek, tahribatın hızını ve miktarını arttırdı. Ancak, dünyayı da ilgilendiren 90'daki sosyalist çözülme, Türkiye için ikinci bir darbeydi ve özellikle, tasfiyeciliğin elini güçlendirdi. Bu gelişmeyi, kendi duruş ve çabalarının doğrulanması olarak yansıtmayı başardılar. "Bakın işte Sovyetler de çöktü" diyerek, bunu meşruluklarına zemin yaptılar. O güne dek, ideolojik kimlik değişimini yarım ağızla, utangaç biçimde ve hatta gerekirse, asıl amaçlarını gizleyerek gündeme getirenler; çünkü kimliği anımsatıldığında hala bir nebze utanıp sıkılanlar; iddiaları kanıtlanmışçasına çok daha cesur adımlar atmaya başladı. Bu süreç Türkiye'de ne yazık ki devam ediyor. Düşüş tamamlanmadığı için en son nerede duracağını bilmiyoruz; ama, en derin çukurlara saplanmadan sahneden çekilmeyecek öznelerin olduğunu biliyoruz. Bunlar, sol değerlerin kitlelerle buluşup, yeniden umut olmasının önünde bir engel, bir tıkaç, bir karşı direnç işlevi

görüyor. Bu da Türkiye'nin özgünlüğü.

Bugün Türkiye solunun içinde bulunduğu sorunları aşmamasının nedenlerinden biri de gerçekliğini kabul etme ve sorunun kaynağını doğru yerde arama aşamasına gelememiş olmasıdır. Yapılan tarih yorumları, günü ifade etmek üzere yapılan değerlendirmeler kendini bir diğerinden ayıran niteliklerin, "fark" diye ifade edilen ayrıntıların, **1 Mayıs sürecinde görüldüğü gibi** öze inemeyen bir sıklıkta kalması; solun henüz düşüş eğrisini frenleyebilmekten bile uzak olduğunu gösteriyor.

Dün, Devrimci Yol geleneğinin tasfiyesi için yapılan örgütlü ve çok yönlü operasyonlar, sonuç verdiği ölçüde, etkisi daha büyük çapta hissedilir oldu. Tabii ki mesele tek başına Devrimci Yol değildir; ama, Devrimci Yol'un bu süreçte bir özgünlüğü vardı. Bu özgünlük dost çevreler gibi düşman tarafından da bilinmekteydi. Örneğin sol hareketin çeşitli toplum kesimleriyle; aydın, entelektüel çevrelerle bağının önemi fiilen kurulan ilişkilerle somut olarak görülebiliyordu. Demokrat araştırmacılara, bilim adamlarına, onların birikimlerine solun her zaman ihtiyacı olmuştu. Özellikle 1980 öncesinde sol, bu çevreleri yönlendirebilen, imkan ve üretkenliklerini ihtiyaca göre şekillendirebilen ve aldığı verileri politika zeminine taşıyabilen bir konumdaydı. İşte, emperyalizmin solu tasfiye sürecinde koparılan bağlardan biri de buydu. Bir taraftan yetişmiş kadroları fiziken veya ruhen öldürüp kuşak kopması yaratmayı diğer taraftan sözünü ettiğimiz aydın ve bilim çevreleriyle karşılıklı beslenme ilişkisini koparmayı amaçlayan karşı devrim güçleri; bunu tüm sol için tasarlayıp uygulamış ise de, Devrimci Yol'un tasfiyesine, genel içinde özel bir önem vermiştir. Ve sonuçta Devrimci Yol, dışsal ve içsel saldırıların birbirini tamamlayan etkisi altında çözülmüştür. Bu nasıl olmuştur, hangi ilişki ve araçlar üzerinden yürümüştür, bilemiyoruz; ama, **öneminin de nasıl çözüleceğinin de ancak devrimciler tarafından**

bilinebileceğini düşündüğümüz değer ve kazanımlarımız; özel bir çaba ile yok edilmiştir. Devletin ideolojik, askeri ve örgütsel saldırıları, yalnızlaştırma politikaları; içerden (hapishaneden) ilişkilerin, ideolojik dayanakların tasfiyesi, geleceğin yok edilmesi ve değerlerin yeni nesillere taşınmasının önüne geçilmesiyle aynı saldırının birbirini tamamlayan bileşenleri olarak işlev görmüştür.

Uzun süreli örgütsüzlüğün ne tür kopuş ve tahribatlara sebep olacağını en iyi bilenler devrimcilerdir. Genelde devrimi önleyen ve kuşak kopmasına sebep olan örgütsüzlük için; içerden (hapishaneden), özel bir çaba gösterilmiş, telkin ve dayatmalarla, her türlü toparlanma çabasının önüne geçilmiş olması; iddia ve kaygılarımızı besleyen veri-lerden sadece biridir. Aynı öznelerin, tutsaklık süreci sonrasında yaptıkları iradi müdahalede, var olan tüm örgütlü birimlerin dağıtılmasını mutlak koşul olarak dayatmaları ve ye-rine, emperyalizmin çeşitli ülkelerde devrimci geleneğin tasfiyesi için deneyip sonuç aldığı bir form olan ÖDP'yi geçirmeleri bugün daha net verilerle görüldüğü gibi bir tesadüf değildir. Yunanistan'da daha önce denenmiş olan ÖDP'vari projenin 6 yıllık uygulaması sonrasında devrimcilerin kahvehanelerde tavla oynar hale geldiği söyleniyor. Aynı proje Türkiye'de de beklenen sonucu vermiştir. ÖDP'lileşme süreci tamamlanmış, örneğin Devrimci Yol'un biçimlendirdiği devrimci kimlik yerine; ÖDP kimliği, ÖDP'lileşme ideolojisi egemen kılınmıştır. ÖDP içerisinde bulunduğu halde tahribata direnip, hala devrimci niteliklerini koruyabilmiş özneler var ise de bunlar sınırlıdır ve genelleme yapmaya engel değildir. Bugün, seçim sonuçlarının yarattığı soru işaretleri veya Partinin kendi içsel sorunları sebebiyle ÖDP'de bir çözümlenme yaşansa dahi, orada uzun süre rol almış kadrolardan devrimci toparlanma beklenmemelidir. Aynı şekilde, ÖDP içinde yer almamış da olsa, örgütsüz ve dolayısıyla sistemin hemen tüm silahlarına karşı savunmasız kalmış kesimler de, eğer özel bir çaba ile kendilerini korumamışlarsa, yeni bir sürecin

dinamik ögesi olmakta güçlük çekecek; en azından, adım attığında, neleri yitirmiş olduğunun ve edindiği ayak bağlarının ağırlığının ayırına varacaktır.

Önümüzdeki süreçte tahribatın, dağılma ve saflaşmanın daha kısa sürelerle sığdırıldığı, adeta hızlandırılmış gelişmelere tanık olabiliriz. Böyle bir saflaşmadan, olumlu bir takım sonuçların çıkması ve ÖDP'nin yerine farklı versiyonlarının ikame edilmemesi için, öncelikle, yıllardır bir çeşit "tıkaç" rolü oynayan kişiler mutlaka devre dışı bırakılmalı, onların ürünü olan normlar çöp sepetine atılarak; yüzler, devrimcilikte ısrara çevrilmelidir.

Öyle bir noktaya gelindi ki, dün Devrimci Yol'un reddettiği, alternatifini geliştirdiği ilişki ve normların düzeyine düşülmüş ve hatta esiri olunmuştur. **Devrimci Yol geleneği, ardında bıraktığı zengin üretimi ile, ödenen bedellerle, örnek alınacak tarihiyle bunları hakketmemiştir.** Karayalçın gibi hemen hiçbir toplum kesimince ciddiye alınmayacak bir kişinin dahi yönlendiriciliğini kabul eder hale gelmek, belki genç kuşaklar için değil; ama, dünü bilenler/görenler için iç acıtıcı bir sonuçtur.

"Yanlıştan dönmek bir erdemdir" demek için de geç kalındığını biliyoruz. Ama yine de, zaman aşımına uğramayacak denli derin işlemiş değerlerin taşıyıcısı olarak bugün bu gidişata "dur" denecekse, hala umudunu yitirmemiş olanlara yeni bir umut olunacaksa; yani **bir çeşit "tarihsel hesaplama"nın öngününde isek; bunun da gerekleri ve sorumlulukları vardır.** Bunlar yerine getirildiği, duygusalıktan ve bir çeşit "aile" görüntüsü vermekten çıkıp, ihtiyaca uygun adımlar kararlı biçimde atılabildiği sürece; "yapacak bir şey kalmadı" kanaatinin aksine, yapacak çok şeyin olduğu görülecektir.

Devrimcilik, "boyunu aşan sorumluluklar" yüklenebilmektir. Devrimci Hareket, "boyunu aşan" sorumlulukları paylaşmaya yeni yükler almaya hazırdır; yeter ki uzanan ellerde sıcaklık, yüreklerde samimiyet bulunsun.

SÖZ UÇAR YAZI KALIR

Sosyal bir olguyu kişiselleştirmek; arkasında örgütlü bir yapının, bir kitle gücünün veya çeşitli sınıf ve tabakaların olduğu bir olguyu bir kişi ile anmak; bütünü ona indirgemek; **burjuva bir tarzdır** ve eğer bir yanılgıdan kaynaklanmıyorsa; genellikle özü gizlemeye yöneliktir. Irak'ta işgale karşı gelişen direnişi Saddam'la anmak, dünyanın çeşitli coğrafyalarında gerçekleşen eylemleri Bin Laden ve El Kaide ile ilişkilendirmek; Irak'a yönelik saldırı hamlesini ABD'li silah ve petrol tekelleri yerine "Rumsfeld doktrini" ile ilişkilendirmek; saldırı ve işgaldeki ısrarı Bush ve etrafındaki ekibin kişisel nitelikleri ile açıklamak; ABD'nin Ortadoğu'daki infaz ekibi rolünü üstlenmiş olan İsrail'i, Şaron'a indirgemek; bu konuda akla ilk gelen örneklerdir. Hatta **önderlerin fetişleştirilmesi** de aynı duruşum bir başka versiyonu olarak görülebilir.

Karşımıza bir gün ansızın çıkan ve oluşumunu demokratik ve etik ölçüler açısından eleştirdiğimiz "NATO ve Bush Karşıtı Birlik" de Bush'u öne çıkararak yaptığı çalışmalar da, niyetten bağımsız olarak emperyalizmi; yani NATO olgusunun da, Bush'un da, Büyük Ortadoğu Projesi ve halklara yönelik saldırı ve işgallerin de arkasındaki temel nedeni gizlemekte, hedef şaşırtmış olmaktadır.

Daha önce yaptığımız çeşitli açıklamalarda da belirttiğimiz gibi; ABD için "imparatorluk", Türkiye'deki rejim için "polis devleti", devletin saldırganlığı için "derin devlet" tanımını kullanmak; sınıfsal özün, olguları daha isabetli değerlendirebilmeye imkan veren niteliğinin üzerinden atlamak anlamına gelmektedir.

Marksistler, olguları salt görünen yüzüyle, biçimle açıklamaz; özüne inerler. Bu, diyalektik yöntemin zorunlu gereklerindedir. NATO toplantısı öncesinde "**Gelme Bush**" sloganının yaygınlaştırıldığı görüyoruz. Bir an için Bush'un gelmediğini ama NATO toplantısının tasarlanan program eşliğinde gerçekleştiğini ve gerek bölge, gerekse dünya halklarının geleceği üzerinde karartıcı kararların alındığını varsayalım.

Böyle bir durumda "Gelme Bush"un nasıl bir rolü olmuş oluyor? Veya yanlış yere ateş edilmiş olmuyor mu?

NATO karşıtı ittifakın isminin dahi Bush ile anılması, bizleri rahatsız etmektedir. Bu ismin değiştirilmesi karşısındaki itirazlar veya edilgenlikler ise, solun gidişatı açısından kaygı vericidir.

Halka önderlik etme sorumluluğu taşıyan sol, bu sorumluluğun altında eziliyor. Halk; örgütsüzlüğün, öndersizliğin, güven ve gelecek sarsılmasının ağırlığı altında eziliyor. Devrimci yapılar, ya içine kapanmış ya da gerçekliğini kabul etmeyen bir öznel-halini taşıyor. Birlik, dayanışma, "biz" olma kültürü öylesine aşımış ki; çok bileşenli etkinliklerde sayı, tek bileşenli etkinliklerdekine ulaşmıyor. Irak işgaline karşı direnişe destek için toplandığımızda sayımız 150'yi aşmıyor. Yani sol içi birlik ve ittifaklarda hala 1+1=2 etmiyor.

Biliniz ki, uzun vadeli politika yapabilme yeteneğini yitirenler, günü kurtarma manevraları arasında bir kısır döngü yaşarken, hemen her ciddi gelişme karşısında sarsılır, ezberi bozulur ve sürecin "sürüklenen edilgen ögesi" olmaktan kurtulamaz. Bugün sol adına hareket eden kesimlerin oluşturduğu yelpazede örgütlü veya yarı-örgütlü kesimlerin büyük bir kısmı böyle bir handikapla karşı karşıyadır. İddialı görünmek, iyi niyetli olmak, sol söylem kullanmak veya varolandan rahatsızlık duymak yetmez. Doğru bir program ve bu programa denk düşen bir örgütlülük olmadığı sürece, niyetler veya duygusal reflekslerin koşulladığı söylemler tek başına bir şey ifade etmez.

Bugün emperyalizmin ve işbirlikçilerinin sınır tanımaz saldırganlıklarının, solun önemli bir kesimini etkisi altına alan ölçeksizliğin ve giderek bir çeşit kadercilik halini alan iradesizliğin; sınıf karşıtlarına öykünecek denli büyüyen üretimsizliğin; yüreği ve beyni teslim alınmamış herkesi şu veya bu oranda rahatsız ettiğine inanıyoruz. Rahatsızlık duyanlar örgütsüz iseler öfkelenmekle ve hatta kahrolmakla

yetineceklerdir. Örgütlü veya örgütlülüğe eğimli kesimlerin ise; siyasal önderliğin yanlış yönlendirmesi altında olanları niyetten bağımsız olarak, süreçte etken özne olamayacaktır. Veya en azından bu şansları zayıf olacaktır. Bu nedenle, **örgütlülük tercihi kadar, örgütlülüğün fikri dokusu da önemlidir.**

İsmi veya bileşenleri büyük; ama, işlevi küçük oluşumlarla seçim kazanılmadığı gibi emperyalizmin saldırıları da durdurulamaz. Irak'ta işgalden hemen sonra savaşın bittiğini, bu nedenle de "Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu"nun işlevini tamamladığını iddia ederek çekilen yapıların Irak basiretsizliği, oluşturdukları kendilerinden menkul koalisyonda ve özneliği aşmayan duruşlarında dışavurmuştur. Benzer bir durum, "NATO ve Bush Karşıtı Birlik" ismiyle yapılan çağrı için de geçerlidir. Birincisi, bu çağrıcıların bir kısmının "Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu"nun bileşeni olması, bu adıma etik açıdan gölge düşürmüştür. İkincisi, var olan ve içinde devrimci yapıların büyük çoğunluğunu barındıran bir oluşumu güçlendirip güne uygun işlevlerle donatmak yerine, yanına SHP'yi alarak kapalı kapılar ardında farklı bir oluşumun adımlarını atmak kavgayı güçlendirme niyeti açısından sorgulanması gereken bir tutumdur.

Korkarız ki yanlışlıkta ısrar, mevcut enerjinin toplanarak emperyalizm karşısında bir barikata dönüşmesi yerine içe dönük bir işlevle frenleyici ve aşındırıcı etkide bulunmasına sebep olacaktır.

Ashında biz, yaptığımız bu uyarı ve açıklamalar sonucunda, **Bush** isminin geri çekilip **emperyalizm** vurgusunun öne çıkarılacağını beklemiyoruz. **Einstein**, "*problemleri yaratan beyinle problemi çözmek mümkün olmaz.*" diyor. Ama yine de yazalım dedik. Çünkü söz uçuyor yazı kalıyor.

28 Nisan 2004

DEVRİMCİ HAREKET

11 MART 2004

İSPANYA'NIN 11 EYLÜL'Ü MÜ ?

İspanya'nın başkenti Madrid'de 11 Mart tarihinde yaşanan ve yaklaşık 200 kişinin hayatını kaybetmesine sebep olan saldırılar üzerine çok şey söylenip yazıldı. Her eylem gibi 11 Mart eylemlerine de tarafların genellikle durduğu yerden bakması, beklenen/anlaşılır bir durumdur. Ne var ki bu, değerlendirmelerde öznellik boyutunu artırmaktadır. Örneğin İstanbul'da İngiliz hedeflere yönelik yapılan bombalı saldırılar sonrasında, bir yapının, Türkiye'nin Oligarşisi'ne, bu eylemlerin niteliğini işaret ederek, ilerde "kendi teröristini mumla arar hale geleceği" uyarısında bulunduğu görüldü. Benzer bir değerlendirme, İspanya'daki bombalamalar sonrasında, bu kez bir başka çevreden geldi. Gündem Gazetesi'nde yazan Bahattin Karakütük, 15 Mart tarihli köşesinde, "Mumla aramak" başlıklı yazısında, eylemi El Kaide'nin yaptığını varsayarak "New York ve Washington'dan sonra kılıçlarını doğu istikametinden tekrar sallamaya başladılar. Bali'den Riyad'a, Kazablanka'dan Moskova'ya yavaş yavaş uygar dünyayı kuşatmaya başladılar" değerlendirmesini yaptı. "Uygar dünya"ya yaptığı bu uyarıdan sonra, yazısını, bundan sonra kimlerin mumla aranacağını sıralayarak bitirmiş.

"Yıllarca ulusal kurtuluş hareketlerini terörist olarak lanse edenlerin, Madrid bombalamasını yine ETA ve bağlaşıklarına maletmeye çalışması son nafile çabaydı. Zapatistler, PKK'liler, Tamil Kaplanları, vb. şekilde yok edilmeye çalışılan halkların haklarını savunanlar, hep terörist olarak ilan edilmişti.

Ama artık El Kaide Batı Avrupa'da. Herkes bir zaman terörist olarak adlandırdıklarımızı mumla arayacak." (agy)

Emperyalistler ve uzantılarının, "teröristlerini" mumla araması fikrinin bilimsellikten ve sınıf bilincinden yoksunluğu bir yana, yukarıda yapılan değerlendirme; eylemci öznelere iki sınıfa ayırmış ise de toptancılıktan kurtulamamış, neden-sonuç ilişkisi kuramadan sapla samanı karıştırmıştır. Ayrıca bilinir ki bazı eylemler, aynı yapının diğer eylemlerinden bile çok farklı nitelikler taşıyarak, özel değerlendirme ihtiyacını

doğurabilir. İşte Madrid eylemi, zamanlaması ve sonuçları itibarıyla böyle bir özgünlüktedir.

11 Mart eyleminin en hızlı ve somut etkisi seçimlerde görüldü. Jose Maria Aznar'ı, hiçbir yalan ve atraksiyon kurtaramadı. Çünkü eylemin dili, yalanlarla başedebilecek kadar açık ve netti. Eylemin ETA'ya ait olmadığını zaten ETA'nın kendisi söylüyordu. "Amaçsız kör bir terör" iddiası ise, halk tarafından ciddi bulunmadı. O günlerde Şili televizyonuna demeç veren Castro, "İspanyol halkım aldatıyorlar. Seçimlerdeki en

Yukarıdaki değerlendirmelerden, eylemlerde insani boyutun düşünülmemesi gerektiği sonucu çıkarılmamalıdır. Elbette ki düşünülmemelidir. Devrimciler yaratıcıdır; bu biçimde sivil kayıplara sebep olmadan aynı siyasal etkiyi yaratmanın yollarını bulmak/üretmek durumundadır.

önemli unsur bu, çünkü İspanyolların bir çoğu Irak'taki savaşa karşı" diyordu. Yani eylem, amaçsız değildi; Irak'la ilintisi vardı; halk da bunu gördü ve Aznar'ı sandığa gömdü. Bu, eylemin eşine az rastlanır bir hızla ve doğrudan sonuç verdiğinin göstergesiydi. Bu, silahlı propagandanın isabetli bir politika eşliğinde, nasıl sonuç verebildiğinin de en anlaşılır dille anlatımıydı.

11 MART MADRİD BOMBALAMALARI BİR SİLAHLI PROPAGANDA EYLEMİDİR

Bir teorinin oluşumu sürecinde, bir araya gelen ve yapı taşları olarak iş gören küçük veriler, toplanarak güçlü bir teoriyi var eder. Her teori bir soyutla-

madır; bu nedenle somutla birebir örtüşmez. Bir devrim stratejisi olarak politikleşmiş askeri savaş stratejisi ve bir mücadele biçimi olarak silahlı propaganda; III. Bunalım Dönemi'ndeki savaş ve mücadele biçimlerinden birisi ise; büyüklüğü veya küçüklüğünden öte, ne tür siyasal sonuçlara sebep olacağı açısından buna bir örnek vermek gerekiyorsa; 11 Mart Madrid çok öğretici bir örnektir.

Dikkat edilirse, insani öğeleri öne çıkarmakla ünlü, yani özden çok insani boyutu öne çıkardığı bilinen Avrupa kamuoyu bile Madrid'deki olayda kaç sivilin öldüğünden çok, bu eylemin hangi politikanın aracı/devamı olduğunu tartıştı. Eylem, hazırlanış biçimi ve zamanlamasıyla o kadar mükemmel özellikler taşıyordu ki, gerçekleşir gerçekleşmez hangi politikanın aracı olduğu kolaylıkla görülebildi. Aznar'ın medya aracılığıyla, iktidar olanaklarıyla yukarıdan aşağıya yaptığı yalan bombardımanı, eylemin gücü karşısında etkisiz kalmış; dünya kamuoyunun görüşünü/bilincini gölgeleyememiştir. Bu yönüyle eylemin mesajı yerine ulaşmıştır. Hatta, politikanın güçlü bir düşmana karşı hangi araç ve yöntemlerle sürdürülebileceğine dair verilmiş bir ders olarak bile kabul edilebilir.

Eylem sonrasında "Neden İspanya?" sorusu çokça tartışıldı. Bilindiği gibi İspanya, ABD'nin Ortadoğu savaşında, üç temel müttefikinden biriydi; ama, en zayıf halkasıydı. İspanya'nın seçilme nedeni budur. Yani İspanya'nın tercih edilme nedenlerinin başında Irak politikası geliyor. Eğer ABD'nin Ortadoğu'ya yönelik kapsamlı saldırısı Irak'la sınırlı değilse, bunu görebilen ve ABD'nin Ortadoğu'daki global saldırısının hedefi olan herkes, İspanya'daki eylemi yapmış olabilir. Yani eylem, ABD'nin Ortadoğu'ya yönelik kapsamlı saldırısı sebebiyle bir mesajdı.

Anımsanacak olursa, Irak'la yönelik saldırı başlamadan önce, yaz aylarında Saddam "dünyanın her yerinde ABD'ye, onun anlayacağı dilden cevaplar verebilecek örgütlenmeler yarattık" anlamına gelecek açıklamalar yapıyordu. Daha önce de söylediğimiz gibi bu hazır-

lık, Saddam'ın kişilik özelliklerini/yeteneklerini aşan boyutlara sahip. Bir ülke eğer yukarıdan aşağıya kendisini gerilla savaşına göre hazırlamış ve bunu, ülkenin dışına taşıyabilme hesapları eşliğinde yapmışsa; sonuçlarının, alışıldandan da öte olması beklenmelidir. Irak (Baas Partisi) kendi rejimine ve doğal kaynaklarına karşı uzun süredir kapsamlı bir saldırı bekliyordu. Özellikle '91 savaşında edindiği dersler sonrasında, hazırlık için çokça zamanı oldu. Nitekim ortada çok kapsamlı bir hazırlığın olduğu artık herkesçe kabul görüyor. Bu bağlamda, İspanya'daki eylemin; kaynağını, politik desteğini büyük oranda Irak direnişinden alan, ya da kendisini o direnişin bir parçasıymış gibi hisseden kesimlerce yapılmış olabileceğini düşünüyoruz.

Eylemin üzerinde durulması gereken niteliklerinden biri de yüzlerce sivilin ölümüne sebep olmasına rağmen,

bu yanın değil, **siyasal sonuçlarının** öne çıkmış olmasıdır. Üstelik, yukarıda da belirttiğimiz gibi Avrupa'da "sivil" olgusunun öne çıkmasına çok daha uygun bir zemin varken bu böyle olmadı. Tepki eylemcilere değil, Aznar'a yöneldi. Emperyalizmin Irak'taki varlığı, Aznar'ın politikaları tartışıldı; Aznar düşürüldü ve "Irak'tan askerleri çekeceğini" söyleyen **Jose Luis Rodriguez Zapatero** tercih edildi.

Yukarıdaki değerlendirmelerden, eylemlerde insani boyutun düşünülmemesi gerektiği sonucu çıkarılmamalıdır. Elbette ki düşünülmemelidir. Devrimciler yaratıcıdır; bu biçimde sivil kayıplara sebep olmadan aynı siyasal etkiyi yaratmanın yollarını bulmak/üretmek durumundadır.

Aslında İspanya olayı bir başka gerçekliğe işaret ediyor. Dikkat edilirse, son zamanlarda eylemlerin etkileycilik gücü, sivil kayıplar oranında artıyor.

Kitleler, ancak sivil kaybı yoğun eylemlerle ilgileniyor. Bunda, emperyalizmin insanların duyarlılık eşliğini yükselten bilinçli çabalarının rolü vardır. Kendilerinden uzakta (Irak'ta) parçalanmış ruh ve bedenler, insanları etkilememekte; ama görsel bir efektle sunulan bir karabatak, daha fazla acı vermekte, tepkiye sebep olmaktadır. Duyarlılık dünyası, tetiklenmesi güç bir hale getirildi ve ne yazık ki ancak, İstanbul'daki, Madrid'deki sonuçlar oluşmadan insanların ilgisi o yöne kaydırılmaz olmuş; en azından daha zor kaydırılır hale gelmiştir. **Bu da emperyalizmin suçudur** ve ölçeksiz eylemler için bir gerekçe olarak görülmemelidir. Ancak, böyle bir gerçeklik olduğu bilirse ve İspanya eyleminden doğru ders ve mesajlar alınabilirse; daha ileri sonuçlar kazanmak mümkün hale gelir.

DEĞERLİ BASIN EMEKÇİLERİ, DOSTLAR, YOLDAŞLAR;

ÖNDER BABAT, tam 65 gün önce burada, İmam Adnan Sokak'ta başından kurşunlanarak katledildi. Son olarak, Adli Tıp kesin raporu ile olayın bir cinayet olduğu kesinleşti. Aslında başından beri olayın niteliği de faileri de bizler açısından meçhul değildi. Bu konudaki düşüncelerimizi çeşitli yer ve zamanlarda kamuoyu ile de paylaştık.

Fakat, her şeye rağmen Adli Tıp kesin raporunu bekleyen kesimlerin olduğunu biliyoruz. Ancak bilinmelidir ki, bugüne dek örtbas gayreti içinde olanlar, en çok suskunluktan veya çarpıtmalara kulak asan kesimlerden güç almıştır. Bu nedenle biz, **teşhir eden ve sorgulayan** yöntemimizde ısrar ediyoruz:

1. Olaydan hemen sonra "başına taş düştü" güne dair tutanak tutan ve cesedin biran önce gömülmesi için baskı yapan polisin amacı; olayı örtbas etmek değilse, nedir?

2. Eğer polis, bu iddiayı reddediyorsa; bugüne dek çeşitli kişi ve kurumlarca da dillendirilen bu iddiayı neden yanıt-sız bırakmıştır?

3. Olayın olduğu gece baskıya giren sayısında Sabah Gazetesi "Yorgun Kurşun- Maganda Kurşunu" başlığı atarak haber yaptı. Yoksa o gece "taş"tan söz eden polis, Sabah Gazetesi'ne ölüm nedeninin kurşun olduğuna dair bilgi mi verdi? Eğer öyle ise, neden kurşunun "yorgun" olduğuna dair haber yaptırma ihtiyacı duydu?

4. Sabah Gazetesi o haberi yaparak, gerçeği çarpıtmış ve cinayetin örtbas edilmesi amacına doğrudan hizmet etmiş olmuyor mu?

5. Şu ana dek susan İstanbul Emniyet Müdürü'ne ve dolayısıyla İç İşleri Bakanı'na soruyoruz: Polisin olaydan sonraki tutumu sizlere olağan ve yerinde bir tutum olarak göründü de onun için mi susuyorsunuz?

6. Bu süreçte ÖNDER BABAT konusunu haber yapmaktan veya bir basın açıklamasına katkı sunmaktan kaçınmış olan aydınlara soruyoruz: Sokak ortasında insan kurşunlayan bu katilleri cesaretlendirmiş olmuyor musunuz ?

7. Kesin rapor çıkmadan bir şey söylemem diyenlere sesleniyoruz: Kesin rapor çıktı; hala susacak mısınız?

8. "Bunun siyasal bir cinayet olduğuna inanmıyoruz" diyen ve kaza kurşunu fikrine nedense fazlasıyla yatkın görülen çevrelere soruyoruz: Bu duruşunuzla nerede ve kimlerin yanında yer almış olduğunuzun farkında mısınız?

Ve son olarak; "Devrimci Hareket, ÖNDER BABAT olayını abarttı" diyenlere soruyoruz: Yoldaşınız-canınız katledildiğinde siz; edilgen kalmayı mı düşünüyorsunuz?

Bizler buradayız. Önder'i yolumuzun her basamağında var etmeye, katillerin karşısına dikilmeye ve hesap sorma fikrini büyütme devam edeceğiz.

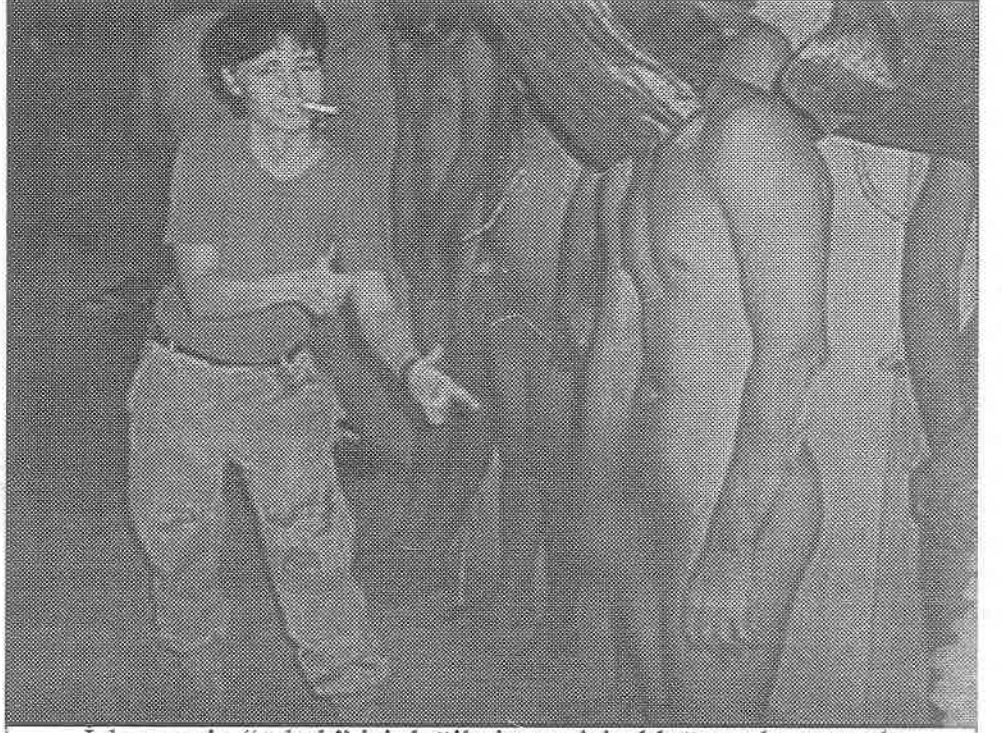
7 MAYIS 2004

DEVRİMCİ HAREKET Dergisi

(7 Mayıs'ta, Önder'in katledildiği yerde yapılan anmada okunan metin)

İŞKENCE EMPERYALİZM İÇİN BİR VAROLMA YÖNTEMİDİR

"Eğer kalbinizde, ruhunuzda bir zerre insanlık, haysiyet, onur ve şeref varsa, birleşin ve bu hapishaneye saldırın. Gelin ve kurtarın bizi! Elinize geçen bütün silahlarla bu hapishaneye saldırın! Hem onları hem de bizleri öldürün!!! Biz çoktan ölüme razıyız. Burayı yerle bir edin."(Ebu Garib Hapishanesi'nde işkence altında olan Nur adlı tutsağın mektubundan, Nisan 2004)

İşkencenin "erkek" işi değil sistem işi olduğunu kavramak istemeyenler için bu resmin öğretici olmasını umut ediyoruz.

Amerikan askerlerinin Bağdat'taki Ebu Garib Hapishanesi'nde esirlere yaptıkları işkenceler fotoğraflarla belgelenince; işkenceyi yapanlar da uygulatanlar da dahil herkes bir şeyler söyledi. Gerçekte bunlar, emperyalizmi ve faşizmi bilenler için hiçbir yanıyla sürpriz değildir. Tankların üzerine "Fuck Iraq" yazan askerlerin, bir ülkeyi halkıyla, maddi ve manevi varlıklarıyla, yok etmek üzere bombalayan, yakıp yıkan işgalci güçlerin her hareketinde işkence beklenmelidir. Guantanamo'da bilimin imkanları kullanılarak insanların ruhsal yapılarını bozacak ve intihara yönlenecek uygulamaları olduğu, hatta kampın bütünüyle bir işkence merkezi olarak işlev gördüğü biliniyor.

Bizler bu konuya özellikle, ABD'nin Irak'taki varlığına olumluluk atfeden kesimlerin yaklaşımı açısından değinme ihtiyacı duyuyoruz. Bu olayların basına yansıdığı süreçte açıklama yapan Talabani, ABD'nin Saddam'ı devirerek Irak'ta özgürlük için bir zemin yarattığını, benzer işkencelerin her ordu da olduğunu, bu nedenle abartılmaması gerektiğini söyledi. **Bu yaklaşım, yakasını emperyalizme teslim etmiş, işbirliğinden medet uman bir duruşun; değersizliği değer olarak**

benimseyen onursuzluğun nerelere varabileceğini görebilmek açısından çarpıcıdır.

Biz işkenceyi de işkencecileri de "abartmaya" devam edeceğiz. Ve kendi onurları için işgalci güçlere karşı savaşan halk kesimleri dururken, emperyalizme el uzatanları bir utanç örneği olarak anmakta ısrarcı olacağız.

Devrimciler yıllardır kapitalizmin nasıl kötülükler ürettiğini; emperyalizmin, insanlık karşısında ne büyük bir tehdit oluşturduğunu söyler ve bunu çeşitli kanıtlar eşliğinde kavratmaya çalışır. Çünkü bu kavranmadığı sürece, karşılaşılan en uç "sarsıcı" çelişmeler dahi; bireysel, geçici veya bir grup kötü insanın işi olarak algılanacaktır. Hatta sistem bunu beslemek için, kimi durumlarda bir "günah keçisi" bulur, onu cezalandırır ve işin içinden yara almadan sıyrılır. Bu durum, aynı zamanda, olaylar arasındaki bağı/benzerliği görmeyi de önler. Mesela İzmit depreminde müteahhit Veli Göçer ortaya çıkarılıp, adeta taşlattırılınca, öfkenin boşalması sağlandı ve sisteme yönelmesi büyük oranda önlendi.

Son olarak basına çıkan işkence

fotoğrafları da, benzer bir duruma işaret ediyor. Yıllardır, işkence konusunda eğitim görmek için bile, çeşitli ülkelerden (ve ülkemizden) polislerin Amerika'ya gittiği/gönderildiği bilinir. Çünkü Amerika bu konuda uzmanlaşmıştır. Çünkü Amerika, ülkelere zorla girer, darbeler yapar, maddi varlıklarını talan eder; itiraz edenleri de ya öldürür ya da işkence ve tecavüzlerle cezalandırır. Uyuşturucu ticareti yapmak, kimyasal silah kullanmak, atom bombası atmak dahil; ABD'nin kendine koyduğu hiçbir yasak/sınırlama yoktur. Bu nedenle, ABD'yi tanıyanlar, Irak'a girdiğinde neler yapabileceğini biliyordu. **Kimileri hafızasızlıktan medet umuyor olabilir; ama insanlık, ABD'nin 12 yıl süreyle işgal altında tuttuğu Vietnam'da tecavüz sonucu doğan çocuk sayısının 38 bin, bunaltıma giren ve uzun yıllar tedavi gören kadın sayısının ise 58 bin olduğunu unutmadı.**

Bugün Irak'ta mazlum halka yapılanlar, Ebu Garib Hapishanesi'nde yaşananlardan ibaret değildir. Irak'ın maddi, manevi her türlü değerine tecavüz edilmiştir. Bu, emperyalizmin

ve işbirlikçi rejimlerin (faşizmin) bilinen karakteridir. Rejimlerini koruyacakları, zorbalık dışında bir yol yoktur. Çünkü o rejimler; insanlığın ürettiği tüm güzelliklerle çatışma halindedir. Aynı işkencelerin ülkemizde yıllardır yapıldığını, devrimciler defalarca söylemiş, yazmış ve kanıtlar sunmuştur. Bu ülkede tecavüz üzerine kitaplar yazılmıştır. Bunun, Doğan Holding'in yularlı gazetecileri tarafından görülüp yazılmasını beklemiyoruz. **İşkence resimlerinin abartılmaması gerektiğini söyleyen Talabani** gibi, uşaklıkta sınır tanımaz şahsiyet (siz)lerin de kabullenmesini beklemiyoruz. Talabani ABD'nin ve uşaklarının Kürtler'e yaptığı zulmü bilmiyor değildir. Zaten onun derdi Kürtlerin sağlığı veya özgürlüğü de değildir. Bu durum, ona kıymet verene, hiç olmazsa şu aşamadan sonra görülebilse... veya ABD'nin Irak'a girişine olumluluk atfetmenin, niyetten bağımsız olarak, bu işkencelere de vize vermek anlamına geldiği kavranabilse...

İngiliz asker Iraklı tutsağın üzerine idrarını yapıyor. Bunun da AB'den demokrasi bekleyenleri düşündürmesini ümit ediyoruz.

DEVİRİMCİ HAREKET'TEN (devam)

Arkadaşlar bu konuda samimi olabilirler. Onlar başarıya bu denli susamış, küçük sevinçler arıyor olabilir. Ama lütfen ellerindeki o tartı aletini, bizim sevinç ve mutluluk kaynaklarımızdan uzak tutsunlar. Çünkü biz, akıllarından geçiremeyecekleri denli mutlu ve huzurluyuz.

Biz duruşumuzu, miting öncesinde de sonrasında da ayrıntıları ile gerekçelendirdik. Bu konuda değerlendirme ihtiyacı duyuluyorsa okuma tembelliği edilmeden, yazdıklarımız incelenmelidir. Saraçhane'ye uzanan yol, tüm ayrıntıları ile ele alınmalıdır. Mesele, öyle bir noktaya getirildi ki örneğin HÖC, "tüm devrimci, demokratik yapılara demokratik halk cephesi tarzında bir birlikteliği oluşturmayı" önerirken, "Bu önerimiz, 2004 1 Mayıs'ında yanlış değerlendirmeler sonucunda Abide-i Hürriyet'te yer alan devrimci, demokratik yapıları da kapsamaktadır" diyebiliyor. Lütfetmiş!... Bizi bir cephe bileşeni olarak muhatap almaya karar verdiği için ona şükran borçluyuz!....

Şu tartıştığımız konulara bakın; soldan hala çözüm, yol göstericilik gibi beklentileri olan halka sabır diliyor ve okurlarımızın hoşgörüsüne sığınarak, bir de **Devrimci Mücadele** dergisinden söz etmek istiyoruz. Özellikle belirtelim ki bu derginin durumu, **Devrimci Duruş** dahil, tüm "Saraçhaneçiler"den farklı olarak ele alınmalıdır.

Ahlak çökmesinin, devrimci dostluğa yabancılaşmanın, megalomanlığın, tekbencilüğün, kendini dünyanın merkezinde görmenin en çarpıcı örneğiyle karşı karşıya olduğumuzu düşünüyor ve bu nedenle; **Devrimci Mücadele**'nin 1 Mayıs yazısını (yer darlığına rağmen) ayrıntılı biçimde irdelemeyi gerekli görüyoruz. Bunun, devrimci ismiyle her anılanın, diğer devrimci yapılarla aynı seviyede olmayabileceğini göstermek açısından yararı olacaktır.

Yazıya, eski 1 Mayıs'lardan örneklerle başlayan **DM (Devrimci Mücadele)**, 1992 1 Mayıs'ını değerlendirirken, kendisi dışındaki "tüm sol gruplar"ı "CIA sosyalizminin kuyruğuna takılmak"la itham etmiş.

Kendine devrimciyim diyen bir yapı, devrimci olarak gördüğü dost yapılara karşı böyle bir dil kullanmaz. Eğer kullanıyorsa, en azından o ilişkide samimi değildir. Yazının ilerleyen bölümünde de görülecek olan bu dil bizde, biçim açısından **Beklenen Nizam** dergisini çağırıştırır. **O küfürlü dil, bize her zaman itici gelmiştir.** Tabii mesele sadece dilde değil. Yaptığı yorumlarda objektif olma, doğruyu söyleme kaygısı da gütmeyen, **DM muhtemelen, kavgalı olduğu EMEP'in Abide-i Hürriyet'de olmasının da kamçılayıcı etkisiyle dilindeki kontrolü bütünüyle kaybetmiştir:**

"Fakat gelinen aşama artık yeni bir atılımı gerekli kılıyordu. Bunu kavramaya akılları ermeyen, ya da yürekleri yetmeyenler, Türk-İş'in kuyruğuna takılarak, 'legalite her şeydir' ya da 'bizim yer alabilmemiz için her şey legal olmalıdır' oportünizmine saparak çukurdaki yerlerini aldılar. Onlar için 'devletten izinli olmak' her şeye bedeldi. Meşruiyetin bile hiçbir kıymeti harbiyesi yoktu..."

Devrimle, devrimcilikle barışık ve bu kimliğin niteliklerine vakıf olan her insan bilir ki; korku, yüreksizlik gibi olgular, hiçbir devrimci yapıda olmaz. Bunun sınırdığı, hapishaneler gibi pek çok alan vardır. Ve bu tür yakıştırmalar, devrimci zemine genellikle, karşıdevrim cephesinden yapılır. DM buna neden ihtiyaç duyuyor acaba? Gerçekten güçlü, meşru ve atılım gerçekleştirme aşamasında olan bir yapı buna ihtiyaç duyar mı? Devrimci zemini adeta güreş meydanı gibi, devrimci yapıları da rakip olarak görmek, mücadelenin hangi gerekleri ile örtüşüyor?

Devrimci yapılara "figüran" yakıştırmaları yapan DM şöyle devam ediyor:

"Fakat figüranların ortak paydası da bu İP'tir. Çünkü hepsinin Kart Babası odur. Maoculuktan, milliyetçiliğe kadar, her yolu mübah gören, ya da siyasi kariyer için bürünemeyeceği kisve bulunmayan İP, yavrularına da yürünecek yolu gösteren kılavuz kargadır."

Yukarıda kastedilen yapılar **Devrimci Demokrasi, EMEP ve İşçi-Köylü'dür.** Bunların İP'e ne kadar mesafeli olduğunu, soldan haberdar bir ilkokul çocuğu dahi bilir. Buna rağmen, bu yapıları, karşıdevrimci İP'le benzeştirmek ne denli ahlaklı bir duruştur? **DM yaşamın hangi alanında hangi engellerin aşılmasında başat rol oynamış, ülkemiz mücadele birikimine hangi katkıyı sağlamıştır ki, özellikle Devrimci Demokrasi ve İşçi-Köylü gibi köklü yapılara bu yakıştırma yapma hakkını kendinde buluyor?**

Çok iddialı olan DM, satır aralarında kendini ele veriyor:

"KESK ve DİSK'in bu yıl 1 Mayıs'ta Taksim'de olacaklarını belirtmelerine, geçmiş yıllarda eksik olan sendikal destek; sağlanmış oluyordu. Yıllardır, devrimcilerin dile getirdiği bu öneri, özellikle DİSK'in sahip çıkması halinde hayata geçebilirdi.

Yani zinciri sürükleyecek halka, DİSK'in takınacağı kararlı tutum olacaktı."

Yani DİSK (ve gerçekte Süleyman Çelebi) kararlı tutum göstermese, tüm bu kararlılık ve zafer nidaları boşa çıkacaktı. Hani atılım aşamasındaydınız?

"Artık bu yıldan başlayarak 1 Mayıslar, 1 Mayıs Alanı'nda kutlanmalıydı. Bu haklı, meşru talebe hiçbir güç dayanamazdı. Yeter ki bizler tutarlı ve ısrarlı bir biçimde bu talebimizin arkasında duralım" diyen DM, bir sonraki paragrafta, söz konusu talebin arkasında "tutarlı ve ısrarlı" biçimde durmadığını itiraf etmiş olduğunun acaba farkında mı?

"Devlet, bu yıl işi inada bindirip esnemeyebilirdi. Fakat bu haklı talebimiz karşısında da gerilemek zorunda kaldı. Bu yıl Taksim talebimizi gerçekleştiresek bile, hem bu yıl Çağlayan Meydanı'ndan daha iyi bir alanda 1 Mayıs'ı kutlayabilir, hem de gelecek 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamanın yolunu açmış olurduk. Eğer tutarsız, çok şıklı; orası olmazsa burası da olur biçiminde, küçükburjuva yarı uçkun, yarı kaçkın

tutumlarla parababaları devletinin ve hükümetinin karşısına çıkılırsa, bir kazanımın elde edilemeyeceği besbellidir. Fakat küçükburjuvalarımız için tutarlı olmak en zor zenaatti." diyor. Ama ne gariptir ki, Saraçhane'ye uzanan sürecin önceli tam da sözünü ettiği türde zikzaklı bir grafik (biz "uçkun, kaçkın" demiyoruz) izlemiştir.

Megalomanlık düzeyinde duruşunu abartan DM, DİSK'in de devrimci yapıların da kararlılıklarının kaynağında doğrudan kendini görüyor:

"DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, Başkanlar Kurulu Toplantısı'nda, Nakliyat-İş Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu'nun açık, net tutumu sayesinde Taksim tezini benimsemiş ve sonuna kadar bu tutumunda direnmiştir. Süleyman Çelebi'yi bu konuma getiren; hem Nakliyat-İş Genel Başkanı'nın bu konudaki net duruşu ve hem de Ambar İşçilerinin her eylemde ezici çoğunluğuyla (700-800 kişiyle) hep hazır oluşlarını bilmesinin verdiği güvendi.

Yani sendikalar cephesinde Nakliyat-İş Genel Başkanı'nın kararlı tutumu Süleyman Çelebi'nin kararlı olmasını sağlamıştır. Bu da inisiyatifin DİSK'e verilmesini getirmiş, DİSK Genel Başkanı'nın kararlı tutumu da daha önce zikzaklar çizen tüm 'Parti'lerin ve devrimci grupların DİSK'in inisiyatifine girmesini sağlamıştır. Bu da başarıyı getirmiştir.

Siyasetler Cephesi'nde de Devrimci Mücadele olarak aynı kararlı tutum sergilenmiştir. Platformlarda sonuna kadar en sarsılmaz biçimde, Taksim savunulmuştur. HÖC, Halkevleri ve ESP de bizimle aynı tutumda olmuşlardır. Daha sonra da K.Bayrak aynı tutuma gelmiştir."

Alıntıyı dikkatli okuyalım. Sendika cephesinde de siyasetler cephesinde de bu arkadaşlarımız olmasa; **vay haline ülkemiz devriminin!..**

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, hesapta olmayan ve polisin salt otobüslerin oradaki varlığı sebebiyle izin verdiği Yenikapı tercihinin, Atılım'dan farklı olarak, bakın DM nasıl aktarıyor?

"Saraçhane'de ise kitle alana sığmamıştır. Yürüyüşe geçildiğinde ise, kortejin büyük kısmı Yenikapı'ya ulaşmış, meydanı doldurmuş, programı tamamlayarak dağılmaya başladığında, Saraçhane'den hala yürüyüş güzergahına inememiş, yani

yürüyüş kolu oluşturamamış gruplar vardı." (abç)

Hangi program tamamlanmıştı? Hesapta Yenikapı var mıydı? Hani küçükburjuvalar gibi zigzag çizilmiyordu? Yukarıda da belirttiğimiz gibi **Atılım**, yapılması planlanan müzik dinletisinin polisin dayatması sebebiyle iptal edildiğini ve yine aynı dayatma sebebiyle daha kortejin birçoğu Yenikapı'ya ulaşmadan eylemin bitirildiğini söylüyor. Yoksa DM'li arkadaşlarımız başka bir alan ve programı mı kastediyor?

Son olarak da kendine "Doğrucu Davut" diyerek, 1 Mayıs 2004'ten rakamlar aktaran DM, yazısını şu yakışsız üslupla tamamlamış:

"Çağlayan'da Türk-İş'in arkasında yürüyen CIA Sosyalisti Perinçek ve evlatlarından oluşan grupları, görevliler göndererek sayma zahmetine girmedik. Bu yüzden onlar için atış serbesttir..."

Bu konuda fazla söze gerek var mı bilemiyoruz. Devrim uzak bir hedefdir; bu yolda devrimciler, farklarına rağmen birbirine saygılı davranmayı, "kısa günün karı" hesaplarıyla, gerçekliği çarpıtmayı öğrenmek zorundadır. Biz, bu ibret verici yazıya imkanlarımız oranında değindik. Ama, okurlarımıza söz konusu yazının bütünü okumayı öneririz. (Bakınız Devrimci Mücadele Sayı 46)

Bu arada, bizlerin adı doğrudan geçmemiş de olsa; kullandığı üsluptan dolayı, DM'yi devrimcilerden özür dilemeye çağırıyoruz. Bunu yapmadığı takdirde belki ilişkimizi kesmeyeceğiz ama, ilişkimizin eskisi gibi olmayacağını bilmelerini isteriz.

Gerçekte bu tartışmaların arka planında solun gerçekliği yatıyor. Biz 29 Nisan'da yaptığımız çağrıda da bu duruma değinmiştik. Nitel ve nicel güç kaybı yaşayan ve üstelik dünya solundaki toparlanma belirtilerinin tersine düşüş eğilimini sürdüren ülkemiz solu, gerçekliğini görmek yerine, bunu aşan önerilerle adeta günü kurtarmaya çalışmaktadır. Yukarıda da belirttiğimiz gibi yarın hayat gerçekten kararlılık, güç ve irade gerektiren bir olguyla yüz yüze bıraktığında söz konusu kesimler acaba halkta varsaydıkları hafıza kaybına mı sığınacaklardır?

Bir daha böyle bir "sunu" yazmak zorunda kalmamayı ümit ediyoruz. Sevgiyle kalın...

ULUSLAR ARASI HUKUKTA KUVVET KULLANMA YASAĞI VE MEŞRU MÜDAFAA

ÖNDER BABAT

Bir olguyu anlamak ve yorumlamak için olgunun bütün unsurlarının analiz edilip, olgunun diğer olgularla olan ilişkisinin incelenmesi gereklidir.

Hukuk bir üstyapı kurumudur. Dolayısıyla hukuk, ekonomik altyapıdan ayrı düşünülemez ve hukuk, ekonomik ilişkilerin düzenlenmesidir. Hukuk ve hukuka ilişkin olguları anlayabilmek için hukukun ekonomik, siyasi, kültürel olgularla bağımlı incelememiz gerekiyor.

Hukuku var olan gerçeklikten kopararak incelersek hayatta bir karşılığı olan olgulara ulaşmamız olanaksızlaşır. Hukuk da her şey gibi yaşamın içerisinde bir taraflılığı ifade eder.

Kuvvet kullanma yasağı ve meşru müdafaa, Birleşmiş Milletler şartında kabul edilen uluslar arasındaki ilişkileri düzenleyen normlardan birisidir. Devletlerin ekonomik, siyasal anlamda eşitsiz bir yapılanmaya sahip olması yaratılacak uluslar arası hukukun da eşitsiz bir yapıda şekilleneceğini göstermektedir. Klasik hukukun savunduğu gibi devletler egemen ve eşit değildirler. Bu eşitsiz yapılanmanın kabul edilen kuvvet kullanma yasağını ortadan kaldırdığını somut örneklerle anlatacağız.

Kuvvet kullanma yasağı BM şartı 2/4'te şöyle düzenlenmiştir. "BM teşkilatının üyeleri milletlerarası münasebetlerinde herhangi bir başka devletin toprak bütünlüğüne ve siyasi bağımsızlığına karşı BM'nin amaçlarıyla telafi edilemeyecek herhangi bir suretle tehdide ve kuvvet kullanmasına

başvurmaktan kaçınır." Müdahale yasağı, klasik sömürgecilik (açık işgal ve fetih) döneminde kabul edilen bir olgudur. Uluslar arası hukukta günümüzdeki müdahale çeşitlerini (ekonomik, siyasi) yok sayarak, müdahale yasağının kapsamı sadece silahlı kuvvetlerle müdahale etme yada bir devletin başka bir devlete karşı kuvvet

kullanan bir devlete yardım etmesi askeri malzeme, eğitim tesisleri, askeri üsler sağlamayla sınırlı tutulmuştur. Öğretide kabul edilen ve öğretilen bu anlayıştır.

Uluslar arası geleneksel hukuk anlayışı BM şartında düzenlenen kuvvet kullanma yasağını dar yorumlamaktadır. Yeni dönemin ihtiyaçlarına cevap verebilecek bir düzeyde değil, yaşanan gerçekliğe baktığımızda özellikle 1980'lerden sonra ABD Vietnam yenilgisinden çıkardığı dersler sonucunda oluşturulan ve "REAGAN

DOKTRİNİ" denilen düşük yoğunluklu savaş stratejisi çerçevesinde yapılan, askeri müdahalelerden öte, ekonomik, siyasi, hukuksal yönlerden yapılan çok yönlü bir müdahaleyi görmekteyiz. Bu müdahale çeşitleri, BM şartında kabul edilen kuvvet kullanma yasağının kapsamı içerisinde olan bir ülkenin siyasi bağımsızlığını ortadan kaldıracı bir rol oynamaktadır. Örneğin,

hukukçular tarafından müdahale olarak kabul edilmeyen, ve birçok ülkede uygulanan, IMF ve Dünya Bankası'nın yapısal uyum programları çerçevesinde verilen kredilerle ülkeleri borç batağına sürükleyerek kendine bağımlı hale getirdiği ve ülkelerin siyasi bağımsızlığını ortadan kaldırdığı görülmektedir.

Ayrıca şartta kabul edilen kuvvet kullanma yasağı da ABD'nin çeşitli bölgelere (Irak, Yugoslavya, Kosova, Afganistan) yapmış olduğu askeri müdahalelerle ortadan kalkmaktadır. ABD ve kapitalist ülkeler diğer ülkelere insan haklarını ihlal ettikleri ve demokratikleşme

problemi yaşadıkları gibi gerekçelerle uluslar arası hukukun kabul ettiği normları geçersiz kılarak müdahalelerine etik temelli gerekçeler öne sürmüşlerdir. Çünkü etik gerekçeler toplumdan topluma değişir bu durum müdahale eden ülkelere hareket serbestisi sağlar. Bu noktada sormak gerekiyor, müdahale eden ülkelere göre insan, hak, özgürlük, demokrasi nedir?

Bölgesel düzeyde 1975 yılında düzenlenen AGİK (Avrupa Güvenlik İşbirliği Konferansı) toplantısında kabul edilen Helsinki Nihai Senedi'nde

kuvvet kullanma yasağı kabul edilmiştir. Fakat bütün bu ve benzeri uluslar arası düzenlemelerde herhangi zorlayıcı bir kuvvet bulunmadığından ve suç işlendiği zaman herhangi bir yaptırıma tabi tutulmadığından dolayı bu düzenlemelerin de caydırıcılığı da ortadan kalkıyor.

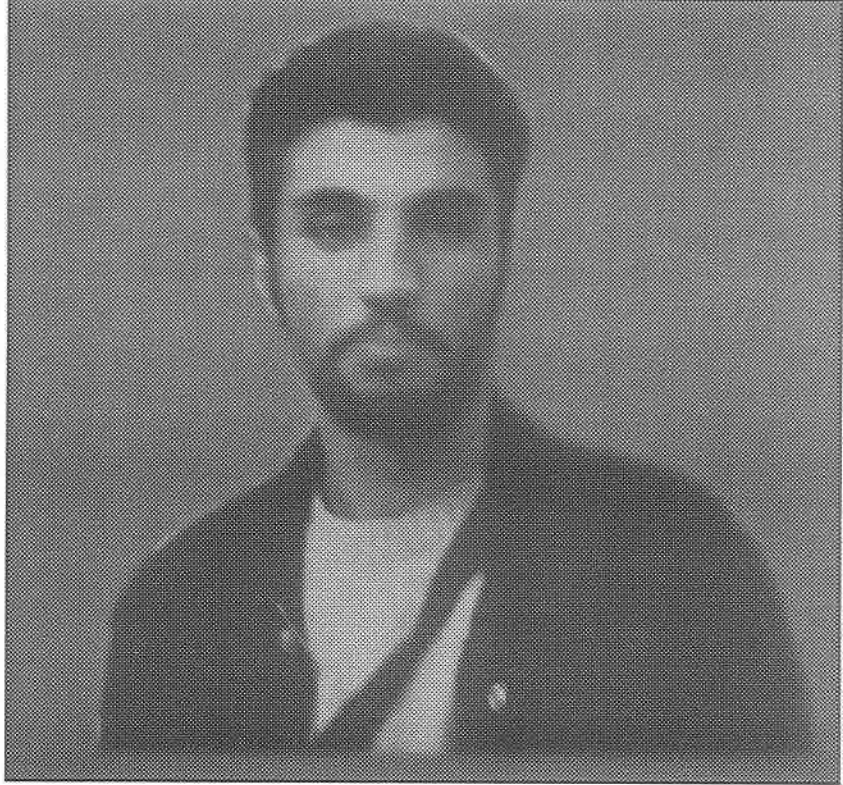
Kuvvet kullanma yasağının çeşitli yollarla ihlal edilmesi 1945 yılından sonra kabul edilen self-determinasyon'u (ulusların kendi kaderini tayin hakkı) ortadan kaldırmıştır.

Meşru müdafaa durumu BM şartında şu şekilde düzenlenir. "İşbu anlaşmanın hiçbir hükmü BM üyelerinden birinin silahlı saldırıya hedef olması halinde Güvenlik Konseyi milletlerarası barış ve güvenliğin muhafazası için lüzumlu tedbirleri almaya kadar tabi olan münferit veya müşterek müdafaa haklarına halel gelmez. Bu meşru müdafaa hakkını kullanarak üyelerin aldığı tedbirler Güvenlik Konseyi'ne bildirilir..." Yani meşru müdafaa hakkı silahlı bir saldırının vuku bulması ve Güvenlik Konseyi'nin karar almasına kadar devletin kendisini savunabilmesidir.

Meşru müdafaa ABD'nin Afganistan'a saldırısıyla tekrardan gündeme gelmişti ve ABD Irak'a operasyonunu o hak çerçevesinde temellendirmektedir.

Meşru müdafaa hakkında ileri sürülen iki görüş bulunmaktadır. Birinci görüş meşru müdafaa hakkının doğabilmesi için hedef devletin silahlı saldırıya maruz kalması gerekir. Bu görüş BM milletler şartındaki düzenlemeye uygunluk teşkil eder. İkinci görüş ise müdafaa hakkı, sadece silahlı saldırı anında değil saldırının henüz gerçekleşmediği fakat gerçekleşme ihtimalinin yüksek olduğu hallerde de meşru müdafaa söz konusu olmalıdır. Bu ikinci görüş ABD'nin Irak operasyonundan önce oluşturmuş olduğu "Önleyici Saldırı" doktrini ile desteklenmiştir. Yani bir devlet kendisinin yapmış olduğu tespitler (örneğin İngiltere Başbakanı Tony Blair'in Irak konusundaki raporu) ışığında istediği devleti vurabilir. Kısacası "o vurmadan sen vur" da diyebileceğimiz bu anlayış

AYAĞA KALK EY İNSANLIK ÖNDER'İMİZİ VURDULAR

**Munzur'u gözlerinde taşıyan
Dersim'in devrimci çocuğu
Yoldaşlarının gözbebeği
Hareketimizin sıcaklık tenli bebeği;
Düşlerine gölge dahi düşürmemek,
Seni hareketimizin her hücresinde yaşatmak
Ve
O güzel bedenini incitenlerden hesap sormak
Yoldaşlık borcumuzdur**

Yoldaşımız Önder Babat; Çarşamba günü saat 19:00 sıralarında, dergi büromuzdan çıktığı anda, balistik verilerince de kanıtlandığı gibi; uzaktan, susturuculu bir silahla vurularak katledilmiştir. Bu, Avrupalılaştırma soytarlıklarını ciddiye alan; rejimlerini zorbalık üzerine tesis etmiş katillerden demokrasi bekleyen kesimler dışında; herkese tanıdık gelecektir.

Faşist rejimlerin hiçbir karşı duruşa tahammülleri yoktur. Onlar; insanları kaçırtır, kaybeder, işkence yapar; maaşlı görevlilerine, Diyarbakır'da olduğu gibi satırla, İstanbul'da olduğu gibi susturuculu silahla insan öldürme talimatı verir. Bu, birilerinin sandığı gibi "devletin derin kesimi" falan da değildir. Susurluk'ta da gördüğümüz gibi; bakanından başbakanına, emniyet müdüründen işadamına kadar hepsi; halka karşı işlenen tüm kirli senaryolardan haberdardır ve hiçbiri "derin" değildir.

Önder yoldaş, özellikle dergi büromuzun önünde vurulmuştur. Biz mesajı aldık. Korktukları için yaptılarsa; onları daha çok korkutacağız. Bizi eksiltmek için yaptılarsa; daha çok çoğalacağız. Biz halkız. Tarihin hiçbir evresinde vurularak tükendiğimiz görülmemiştir. Gerçekleri haykırmaya devam edecek ve hesap soracağız.

(ÖNDER BABAT şehit düştükten hemen sonra Devrimci Hareket'in gazetelere verdiği ilan)

ÖNDER YOLDAŞ VEYA DEVİRİMCİ OLMAK

ÖZGÜR IRMAK

Sözcüklerin ve günlerin anlamsızlığını kırmak, inadına hergün yeniden doğmakla olur. Her doğum kalıplara sığmamayı beraberinde getirir, ana karnından özgürlüğe kulaç atan her çocuk gibi. Soludukça silmek, yüzümüzü acıtan bu günlerin izini. Adını koymak özgürlüğün... Adını koymak umudun... Adını koymak doğan hergünün... Parıldarken geleceğin bağrında filizlenen tohum, gündelik telaşlarda geçmemesi için ömrümüzün, insanlık merdiveninin her basamağıyla hesaplaşmak gerek. Önce hayatın ne olduğunu sorgulamak, sonra da hayat içerisinde kendimize bir yer bulmak gerekli. Önderimiz gibi...

Hayat tanrısal bir buyruk mudur? Yoksa oluş halinde olan madde mi? Bu soruyu yine hayatın kendisi yanıtlıyor aslında. Sürekli değişiyor, karşıtlığı içinde barındırıyor. Bu karşıtlıklar devamlı mücadele halinde. Belli bir olgunlaşma döneminden sonra, bu mücadeleyle büyüyen ağaç, meyvesini veriyor ve nitel bir sıçrama yaratıyor. Bundan sonra da bu zincir kopmaksızın, yeni halkalar eklenerek oluşumunu sürdürüyor.

Ölüm ve yaşam karşıtlığı hayatın içerisinde. Örneğin, ölen bir bitkinin ayrılarak toprağa dönüşmesi, ölen bitkinin tohumundan aynı cins bir bitkinin doğması. Burada şu soru akla geliyor. "Bir şey ölüyor, yeni bir şey doğuyor. Ama ikisi de birbiriyle aynı özelliklere sahip değil mi?" Buna vereceğimiz yanıt hayatı nasıl anlamlandırdığımızla ilgili. Geçmiş, dünya tarihini hesaba katmayan bir bakış açısı, olguya şu şekilde bakacaktır; ölen ve yeniden doğan şeyin içinde değişmeyen bir tözün olduğunu düşünecektir. Fakat bu olguyu tarihsellik içinde incelersek, olgunun içindeki değişimi fark edecek ve bu olgunun maddenin oluşumunun bir parçası

olduğunu göreceğiz.

Peki bizi, bu hayat içerisinde farklı kılan ne? Bizi dünyada yaşayan diğer canlılardan ayıran özellik ne? Hayvanlardan ayıran özellik bir akla sahip olmamız mı? Belki... Biz bu akla nasıl sahip olduk. Kutsal kitap "*Başlangıçta kelimeler vardı.*" diyor. "*Tanrı insanı kendi suretinden yarattı.*" diyor. Bizi hayatın akışına aykırı bir şekilde diğer canlılardan ve doğadan ayırıyor. Ama Engels bu tartışmaya son noktayı koyuyor. İnsanı hayvanlar aleminden ayıran şeyin, insanın kendi eliyle yaptığı iş araçlarının yardımıyla gerçekleştirdiği toplumsal çalışma olduğunu saptıyor. Yani insan kendini, elleriyle çamurundan yoğuruyor.

İnsanın diğer canlılarla arasındaki ayrımı belirttikten sonra kendi türü içindeki ayrıma bakalım.

İnsan türünü ırka göre ayırdığımızda, üç ırk çıkıyor karşımıza; siyah ırk, sarı ırk, beyaz ırk... Bunları birbirinden ayıran şey ne? Birinin tek kollu olup da diğerinin üç kollu olması mı? Yoksa zeka yönünden farklılıkları mı var aralarında? Bu üç ırkı birbirinden ayıran, dış görünüş, giderek ikincil derecedeki nitelikleridir; ten rengi, gözlerin ve saçların biçimi gibi...

Yoksa beynin büyüklüğü, işlevi, düşünsel ve bedensel yapı aynı. Bu da aralarında yapısal bir farklılık olmadığını ispatlıyor. Üç ırkın üyeleri de eğitildiği zaman herşeyi algılayabiliyor. Bu da insanın kültürel bir varlık olduğunun göstergesi.

Peki hiçbir ırkın diğerinden yapısal bir farklılığı yok da, neden siyah ırk bunca zaman aşağı ırk olarak görüldü? Köle pazarlarında satıldı. Arenalarda hayvanlara parçalandı. Aşağı ırklar-üstün ırklar polemikleri yapıldı ve bunlar savaş nedeni oldu. Milyonlarca insan öldü. Neden hala

savaş nedeni olmakta ve hala birileri aşağı medeniyetlere uygar medeniyetler olarak "özgürlük" götürmeye çalışmakta, insan kanıyla demokrasicilik oynamakta...

İnsan türü içerisinde ırka dayalı ayrımın temelsiz olduğunu ortaya koyduktan sonra, insanı insandan ayıran noktaya gelelim: İnsanı insandan ayıran sınıflı toplum yapısının kendisidir. Üretim araçlarını elinde bulduran sınıfın, siyasal iktidarı da eline alarak, diğer sınıflar üzerinde kurduğu baskı, insanlar arasındaki eşitsizliğin nedenidir. Aşağı-yukarı ırk, barbarlık-uygar medeniyet ayrımı değildir savaşların nedeni. Hammadde ve pazar elde etmek için, iktidara hakim sınıfın, emperyalist devletin, kendi halkına ve diğer ülke halklarına saldırmasıdır. Temelinde sınıflar mücadelesi yatmaktadır. Ama insanlık tarihine baktığımızda ezen-ezilen ayrımının olmadığı insanların eşit bir biçimde yaşadığı uzunca bir dönem var. Bu da demek oluyor ki bu durum insanın doğası gereği değil. Değiştirilebilir.

Bunu değiştirecek olan kim!
İnsanın kendisi!

Bu eşitsizliği gidermek insanlığın uzun maratonunda bayrağı ileri taşıyarak olur. İnsan atalarının eylemini içinde taşıyan ve gelecek kuşaklara devretmek sorumluluğunda olan tarihsel bir öznedir. İnsanı toplum içindeki sosyal statüler tanımlamaz, bunlar gündelik ve geçicidir. Yani felsefi anlamda insan olmak, devrimci olmayı da beraberinde getirir.

Bütün bunları insan olmanın, devrimci olmaktan ayrılamayacağının bilincine varmış bir insanı anmak için anlattım. Önder'i anmak için, onun yaşamını üzerine oturttuğu değerleri, insanlık ailesi içindeki yerini anlatmak için... Çünkü o böyle anlatmamı istedi. Herşeyi tarihsel bir bilinç içinde ele alırdı. Önder'i anlatmak tüm bu sorgu-

lamaları yapmayı zorunlu kılıyordu. **O yaşamını sorumlucu yaşadı.** İnsanlığa karşı sorumluluğu vardı. Gelmiş, geçmiş ve gelecek tüm insanlığa karşı... Önder'den çok şey öğrendim. Benim de insan yanımı çoğalttı. **Herkesin su gibi konulduğu kabın şeklini aldığı bir ortamda, o insan olmaya ısrardı.** İnsan olmanın, devrimci olmanın gereklerini yaşamına içirmiş bir insandı. Okur, araştırır, sorgular ve edindiği bilgiyi çevresindeki insanlarla paylaşırdı. Zamanını boşa geçirmeyen, yaşamının her anında kendini yeniden üreten bir dost olarak gördüm hep onu. Otobüse biner yanındaki yaşlı amca ile konuşur, yol boyu onu dinler. Yorgun argın eve gider, yeğenleri televizyon izleyip yoz kültür(süzlüğü) edinmesinler diye onlara masallar anlatırdı. İnsan, onun gözlerinin içine daldığında, insanı insan yapan yanları bulurdu; umudu, sevgiyi, dostluğu... Onu umutlu yapan, insanın değişebilirliğine olan sonsuz inancıydı. Yalnız kalsa, kötü koşullarda bulunsa bile hiçbir zaman ıssızlık hissine düşmezdi. Hatırlardı ateşi bulan ilk insanın insanlığa yaptığı katkıyı, demiri dövenin, toprağı işleyenin...**Dağ başında bir dal yeşil olsa o, bilirdi taşıdığı ormanları içinde ve yeşertebileceğini bir dal yeşilden bir ormanı yine.** Konuştuğu kişiyi çok iyi dinler onunla dost olur, sevgiyle bakardı gözlerinin içine, sorunlarına çareler arardı. Sorduğu sorularla onu düşünmeye sevk eder, çıkış yolu bulmasını sağlardı.

Haksızlığa karşı tahammülü yoktu. Susamazdı. İnsan olmak yanı başındaki acılara sırtını dönmek değil, di onda. Acıları öğütüp bilincin deşirmeninde umut unundan en güzel gıdayı verebiliyordu insanlığa. Haksızlığın üzerine bir ok gibi saplanan sorularla gidiyordu. Neden üniversite kapıları işçi ve emekçi çocuklarına kapatılıyor? Neden milyonlarca insan işsizliğin cinnetinde? Neden bir avuç içi azınlık varsıllığın cennetinde? Neden Vietnamlı çocuklar kanser? Neden Afganistan yerle bir? Neden Irak'ta insanlar kan damlayan çığlıklar atar, Filistin'de analar ağlar?

Neden derisi kemiğine yapışmış Afrikalı çocukların, göz çukurlarında sinek larvaları var? O bütün bunların nedenini sorular sora sora buldu. Güzellikleri inşa etmeyi de biliyordu. İnsana dair olan herşey, ekmek ve su gibiydi onun için. Felsefeyle, sanatla, bilimle uğraşıyordu. Tarihin her evresinde olduğu gibi zordu devrimci olmak. Mücadelesini sürdürüyordu haklılığın safında. Devrimin yolunda emekleyen bir bahar gibi ilerlerken güneşin doğduğu yere, karanlığın mimarı bu kokuşmuş düzenin zorbaları tarafından katledildi. İnsanlığın haklı mücadelesini, Önder'imizin bilimle, felsefeyle, sanatla işlediği ve mücadelesiyle perçinlediği bilincini, kalleşçe bir kurşunla karartabileceğini düşünenler yanılıyorlar. Hareket yola devam ediyor.

Önder yoldaşımız ellerimizde ölümsüzlüğe kavuştu. İyi ki Önder'i tanıdım, diyorum. Birlikte hareketimizi büyüttük, birlikte umutlar besledik geleceğe. Güzellikleri birlikte ürettik. O bizimle sonsuza dek yaşayacak! Ama yine de onu yitirmek, ona bir daha dokunamayacağımı bilmek, tarifsiz bir acı veriyor şimdi. Sıcaklığı hala avuçlarımda bu satırları yazarken bile. Ellerim biraz da Önder'in elleri, gözlerim biraz da onun... Yaşama Önder'ce bakmayı bilmek klavuz olmak, görünür kılmak için bakılan herşeyi, borcumuz insanlığa. Ama biliyorum ki, güzellilere ulaşmak zordur, Önder de bunu biliyordu. Martlarla kırağı düşürdüler ilkyazlarımıza, Eylüllele döktüler yapraklarımızı, Sivaslarda yandık biz, 19 Aralıklarda yandık. Yaşama gülen çiçeklerimizi verdik toprağa, Önder'lerimizi verdik. Ama ölmedik. İnsanlığın maratonunda şimdi, bayrağı Önder'imizden almak için birleşirken ellerimiz, yaşamı Önder'imiz gibi sorumlucu yaşamaktır andımız. Hayatı dal uçlarından okşayan bir tomurcuk gibi süzülürken yaşama, yitirdiğimiz tüm değerlerin bilinciyle umudu harlayıp, kuşanacağız özgürlüğün türküsünü dilimize, masum ceylanların akmasını gözyaşları, akarsa da mutluluktan aksın diye!

GİDENLERİN ARDINDAN

Ne zaman göçmen kuşları görsem
Giden yoldaşlarım düşer yüreğime
İçime akıtırım gözyaşlarımı
Daha da çoğalırım gün be gün
Açlıktan ölen bebeler
Ağız dolusu gültücükler atsm diye
birgün

Ne zaman taze bir fidan görsem
Önder'im düşer yüreğime
Salarım köklerimi toprağa
Daha çok sarılırım yaşama
Mavi bulutlarımızı karartmasınlar diye

Kuşanıp gökyüzünü en yaralı
yerlerimize
Hergün inatla geçiyoruz vurulduğun
sokaktan
Peşin sıra yürüyoruz aynı YOL'da
Görsünler karanlık sevice leş kargaları
Tükenmedik, tüketemezler bizi
Halkın bağına ekilmişiz, sökemediler
sökemezler bizi

Sanmasınlar susturduklarını seni
Bak! Nasıl yankılanıyor yoldaşlarının
sesleri
Yeni doğan ve baharı müjdeleyen bir
bebeğin çığılığı gibi
Sırtlanıyorlar aydınlıkları
Tıpkı bir karıncanın sırtlandığı gibi bir
buğday tanesini

Biliyoruz; ilelebet sürmeyecek bu
barbar karanlık
Toprağın altındaki tohum hissedecek
alında
kızgın güneşi
Çıkacak insanlık Platon'un nemli ve
küflü mağarasından
Çıkacak tomurcuk tomurcuk bahara
doğru

Elele ve hep birlikte!

Cevahir Aslan

ÜNİVERSİTELİ VE BİLİM İNSANI OLMANIN VE BEDEL ÖDEYEBİLMENİN ÖNEMİ ÜZERİNE

CEVAHİR ASLAN

İnsanoğlu günümüze gelene kadar çok çeşitli toplumsal aşamalardan geçmiş, doğa karşısında varolmak ve yaşamını sürdürebilmek amacıyla çetin mücadeleler vermiştir ve hala da vermektedir. Şu anda yaşamımızın birçok alanında kullandığımız ateşi kontrol altına almayı öğrenene kadar binlerce insan bu ateşte yanarak ölmüşler ve bedel ödemişlerdir. Veya insanoğlu bir bitkinin zehirli olduğunu ve yenmemesi gerektiğini anlayana kadar binlerce insan bu bitkiden yiyerek ölmüşler ve kendilerinden sonraki insanların aynı hatayı yapmamaları için canlarını insanlık ailesine armağan etmişlerdir.

Bugünlerde "İnsan nedir?", "İnsan olma bilinci nasıl kazanılır?" Ve "İnsanı diğer canlılardan ayıran en temel fark nedir?" soruları üzerine düşünüyorum. İnsan salt hareket eden, temel ihtiyaçlarını karşılayan, iletişim kuran bir varlık değildir. İnsanı bütün diğer canlılardan ayıran en temel fark dış dünyada varolan olguları algılayabilmesi, bu olguları zihninde yorumlayarak kavramlaştırması, kavramlaştırdığı diğer olgularla arasındaki ilişkiyi kurabilmesi ve en önemlisi ise dış dünyaya müdahale ederek onu değiştirmesidir. Kısacası insanın en önemli özelliği soyutlama yapması ve değiştirme gücüne sahip olmasıdır.

İnsan olma bilincine sahip olmak ise başta insanı doğru tanımlamayı gerektirir. Bu bilinci edinmede bilim, felsefe ve sanat bizim en önemli araçlarımızdır. Toplumumuzda nitelikli bir eğitim sisteminin olmayışı, bilimin toplum değil egemenlerin çıkarları için üretilmesi, halkın büyük bir kesiminin bu bilinci edinmesinin önündeki en büyük engellere sahiptir. Ayrıca sistemin, medya ve benzeri manipülasyon araçlarıyla, insanların olgular arasındaki nedensellik ilişkisini kurmasını ve gerçekliği bütünsel olarak algılamasını engellemesi ve en ufak bir hak talebine faşizan yöntemlerle karşılık vermesi de önemli etkenlerdir. Tüm bu olgular göz önüne alındığında, halka politik bilinç taşımada en aktif özneler olan devrimcilere, ilerici kesimlere, üniversitelere ve üniversite bileşenlerine büyük görevler düşmektedir.

Bilindiği gibi üniversiteler, çeşitli

bilim dallarını bünyesinde barındıran, felsefi, sanatsal, teknik ve bilimsel bilginin üretildiği, birbirinden çok farklı görüşlerin tartışıldığı, kendine özgü bir yapısı, özerk bir bütçesi ve işleyişi olan demokratik kurumlardır. Bu yönüyle üniversiteler toplumun gelişmesine yön veren öncü yapılardır. Diğer bir deyişle, üniversiteler ve üniversite bileşenleri (üniversite öğretim üyeleri, üniversite öğrencileri ve çalışanları) toplumun lokomotifidirler. Bu açıdan bakıldığında üniversitelerin salt öğrenim (ders) görmek veya bir meslek sahibi olmak için varolmadığını, ama aynı zamanda toplumsal gelişmeye direkt olarak etkiye bulunduğunu görürüz. Toplumsal üretim sürecinde de önemli bir yeri olan üniversiteler bu niteliklerinden dolayı toplumla sıkı bağlar içindedirler ve toplumdaki kopuk olmaları düşünülemez. Üniversite öğrenimi gören tüm öğrenci arkadaşlar ve özellikle de öğretim üyeleri bu bilince sahip olmalı ve bilim insanı olmanın verdiği sorumlulukla hareket etmelidirler.

Önder Babat yoldaşımız, yukarıda saydığımız tüm bu özellikleri içselleştirme yönünde önemli adımlar atan, çevresindeki ve toplumdaki sorunların farkına varan ve mevcut sorunlar karşısında tepkisini veren bir insandı. Üniversitede, öğrenci eylemliliklerinde ön sıralarda bulunur, okulunda gördüğü tüm olumsuzlukların karşısında dururdu. Sırf bu yüzden, İstanbul Üniversitesi'ndeki soruşturma terörünün de mağdurlarındandı. Okuyan, araştıran ve sorgulayan bir insandı. Bir şeye asla körü körüne inanmaz; bir olgunun altındaki maddi temelleri mutlaka bilmek isterdi. Değişime ve insanları değiştirmeye çok önem verirdi. Okuldan otobüsle evine giderken bile yanında oturduğu insanla mutlaka sohbet eder ve onun sorunlarını dinlerdi. Günümüzde insanların büyük bir bölümünde sistemin yansımaları olarak bulunan "**karşısındaki insana tahammülsüzlük, iletişimsizlik, kendini ifade edememe ve karşısındaki dinlememe**" Önder'de bulunmayan öğelerdi. Dostunu, arkadaşını, hiç tanımadığı bir insanı saatlerce dinler, ancak onun konuşması bittikten sonra söze girerdi. Konuştuğu insan ne kadar yakını olursa olsun onun olumsuz yönlerini eleştirmek-

ten çekinmezdi. Yakından tanıyan dostlarının da anımsayacağı üzere Önder'in sıkça sorduğu bir soru vardı: "Bu hareketi neyin ihtiyacı olarak yaptın?" Sorudan da anlaşılacağı gibi Önder yaptığı hemen her hareketi, sergilediği her davranışı bir amaca yönelik yapardı. Genellemelerden, özellikle de insan üzerine olanlardan özellikle kaçınır ve böyle bir genelleme yapan arkadaşından da mutlaka onu temellendirmesini isterdi. Sakin, barışçıl ve sevgi dolu kişiliği ile de tanınan Önder arkadaşımızın insanlara, özellikle de insanlığın en masum varlıkları olan çocuklara karşı derin bir sevgisi vardı. Yaşları henüz küçük olan yeğenlerini eğitmek ve bu sisteme ait olan her türlü etkiden uzak tutmak isterdi. Onların televizyon izlemesini (teknolojik zehirlenmeye uğramalarını) istemez, bu amaçla onlara masal okur veya onlarla küçük skeçler oynardı. Önder aynı zamanda hayatın her alanında aktif olmak ve üretim süreci içinde bulunmak için çaba gösterirdi. Tiyatrodan sinemaya, felsefeden dergi çıkarmaya, siyasetten sanata birçok alanda faaliyet gösterirdi. Okulunda tiyatro çalışması, dergi çalışması ve kulüp çalışmalarının aktif olarak içerisindeydi. Yabancılaşmanın ancak üretim sürecine dahil olmakla engellenebileceğine inanırdı.

**YABANCILAŞMAYI
KIRABİLECEK EN ETKİLİ ARAÇ
ÜRETİMDİR. DEVRİMCİLER,
İNSANLARI KARANLIK
MAĞARALARINDAN ÇIKARTMAK
İÇİN ONLARI ÜRETİM SÜRECİNE
KATMALIDIRLAR**

Sistem insanların kendi öz güçlerinin farkına varmalarını, diğer insanlarla iletişim kurmalarını, geleceğe dair umut ve projelerinin olmasını istemez. İnsanların kendilerine, ürettiklerine ve de topluma yabancılaşmasını amaçlayan sistem, bu sayede oluşabilecek bir toplumsal muhalefetin de önünü kesmek ister. İnsanların kendilerine ve topluma yabancılaşmaları için medya vb. manipülasyon araçlarını kullanan sistem, insanları sindirmek, korkutmak içinse; polis, jandarma, özel güvenlik birimleri gibi baskı aygıtlarını devreye sokar. Yabancılaşmayı kırabilecek en temel olgu ise insanların felsefi, sanat-

sal, bilimsel ve kültürel üretim süreci içine girmeleridir.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, Önder, insanları sistemin bataklıklarından söküp almanın en önemli yolunun onları üretim sürecine dahil etmek olduğunu savunurdu. Yaptığı tüm felsefi, sanatsal, kültürel ve siyasal etkinlikler de bir yönüyle buna hizmet ederdi. Üniversite öğrencisi olması dolayısıyla iletişim içinde olduğu insanlar da yoğun olarak üniversite çevresindedir. Toplumsal bir değişimin yaşanabilmesi için üniversitelere ve öğrenci kitlesine büyük görevler düştüğünün farkında idi. Üniversiteyi bitirdikten sonra ise İnsan Hakları Hukuku Kürsüsü'nde yüksek lisans yapmak istemesi bu farkındalığın somut bir ifadesidir.

ÖNDER, bir bilim insanının insanlığın sorunlarını, bu sorunların neden kaynaklandığını ve mevcut sorunlar karşısındaki çözümleri bilmesi gerektiğini savunurdu. Sık sık bilim insanı olmanın çok büyük bir sorumluluk olduğunu ve bunu taşımanın hiç de kolay olmadığını söylerdi. Bunu söylerken de çok haklıydı. Şöyle ki;

İstanbul Üniversitesi Rektörü Prof Dr. Kemal Alemdaroğlu, 18 Mart Çanakkale Savaşlarının (?) yıldönümü dolayısıyla yaptığı konuşmasında Kıbrıs meselesine de değinerek "Gerekirse değil otuzbeşbin, yüzotuzbeşbin şehit daha verir, Kıbrıs'ı da, Yunanistan'ı da alırız" diyebilmektedir. Bir bilim insanı değil bir ordu komutanının demeci de sanabileceğiniz bu açıklama inanılması güç ama bir üniversite rektöründen geliyor. Savaşta ölen insanları insan değil birer robot olarak gören bu zihniyet değildi Önder'in üniversitede görmek istediği. **Peki başka bir örneğe ne dersiniz?**

İstanbul Üniversitesi Rektör Yardımcısı Nur Serter, İstanbul Üniversitesi'ne ilişkin yaptığı hemen her açıklamada İstanbul Üniversitesinin çok demokratik bir kurum olduğunu, öğrencilere yönelik herhangi bir baskı ve şiddet unsurunun söz konusu olmadığını söylerken İ.Ü'de öğrencilere altyüz soruşturma açılıyor ve soruşturma terörü onlarca öğrencinin okuldan atılması ve birçoğunun okuldan uzaklaştırılmasıyla sonuçlanıyor. Bu duruma tepki vermek isteyen ve İstanbul'daki çeşitli üniversitelerde okuyan devrimci-demokrat öğrenciler, Beyazıt Meydanı'nda bir basın açıklaması yapmak isteyince polislin biber gazlı, joplul, tekme tokatlı saldırısına maruz kalıyor. (Aynı gün ve saatte Avrupa'dan gelen üst düzey bir bürokrat; Romano Prodi, TBMM'de yap-

tığı konuşmada Türkiye'nin demokratikleşme ve İnsan Hakları konularında önemli bir mesafe kattığını söylüyor!)

Önder'e İnsan Haklarını, eşitliği, demokrasiyi ve hukuku öğreten hocalarından ise küçük ama onurlu bir azınlık dışında kimseden ses çıkmıyor. Her fırsatta İnsan Haklarından, bilimsel bir üniversiteden ve spot lambalı konferans salonlarında aydınlanmadan bahseden bilim insanları neredeler şimdi? Okuttukları bir öğrencilerinin sokak ortasında katledilmesinden hiç mi rahatsızlık duymuyor bu insanlar?

Yukarıda da değindiğimiz gibi bilim insanı kimliğini taşımak kolay değil. Aynı zamanda, 1980 faşizminin üniversitelerdeki yansıması olan bu kişilerin de tavır ve tutumlarını anlamak hiç de zor değil.

Varolan toplumsal muhalefeti kırmak, tepkisiz, duyarsız, ben-merkezci, insani değerlerin yerini maddi değerlerin aldığı ve insani olan her şeyin metalaştığı bir toplum yaratmak isteyen devlet, emperyalist güçlerin güdümünde 1980 askeri-faşist darbesini tertiplemiştir. MGK, DGM, RTÜK ve üniversitelerde de YÖK, 80 faşizminin ürünleridir.

* YÖK; polis ve askeri üniversitelerimize sokarak onları birer karakola ve kışlaya çevirmek için vardır.

* YÖK; üniversitelerimizi toplum için değil, özel şirketler ve holdingler için bilgi üreten ticarethanelere dönüştürmek için vardır.

* YÖK; öğrenciyi müşteri, bilim insanını ise şirket çalışanı olarak gören bir zihniyetin ürünüdür.

* YÖK; bilim insanlarını üniversitelerden atıp onların yerine darbecileri getiren bir zihniyettir. (1402'likler ve Ferman Demirkol)

* YÖK; üniversitelerimizin her türlü sosyal faaliyet alanlarını (konferans, tiyatro, sinema salonları) öğrencilere açmak yerine, özel şirketlere kiralamak ve özelleştirme adı altında onları parça parça satmak isteyen zihniyettir.

Tüm bu maddeleri göz önünde bulundurduğumuzda YÖK'e karşı mücadelenin ne kadar haklı ve meşru olduğunu görmekteyiz. YÖK'e karşı mücadele eden öğrencilere saldıranların, onlara soruşturma açanların, onları okullarından atanların, tutuklayıp hapishanelere koyanların ise kime, ne amaçla hizmet ettikleri çok net bir şekilde anlaşılmakta. Üniversitelerimizi ve yurdumuzu özelleştirme adı altında başta Amerika ve batılı emperyalistlere peşkeş çeken yerli işbirlikçiler bu işi daha rahat

yapabilmek için varolan tüm muhalif kesimleri ortadan kaldırma ihtiyacı duymaktadırlar. Söz konusu, emperyalizme hizmet ve emperyalizmin çıkarlarını korumak olduğunda kendi çıkardıkları yasaları bir kenara itip diğer faşist yöntemlere başvurmaktalardır.

Olaylara bu açıdan bakıldığında, insan kaçırımların, tacizlerin, işkencelerin, gözaltında kayıpların, faili meçhullerin kimler tarafından ne amaçla yapıldığı ortaya çıkmaktadır. Önder arkadaşımızın da neden katledildiğini anlamak istiyorsak olaya bu pencereden bakmalıyız. Önder Babat, anti-emperyalist mücadelede tutarlı bir çizgisi olan, güncel siyaset yapabilen, yeni gelişmelere anında cevap verebilen ve en önemlisi de gelecek vadeden bir yapının öznesi olduğu için vurulmuştur ve bir mesaj verilmek istenmiştir. Önder Babat cinayetinde mesaj özelde Devrimci Hareket'e genelde ise tüm devrimci-demokrat ve ilerici kesimlere. Önder Babat cinayeti ve onu izleyen olaylara baktığımızda bu önermemizin doğruluğu anlaşılacaktır. Önder'in öldürüldüğü hafta Mardin'de Eğitim-Sen'li bir öğretmen, Tunceli'de Devrimci Demokrasi okuru olan İmam Boztaş'ın katledilmesi, yine Tokat'ta üç kişinin vurularak öldürülmesi, EKB'li Derya Aksakallı'nın kaçırılarak taciz edilmesi gibi olaylar gerçekleşmiştir. Yine son zamanlarda bu baskı ve sindirme politikalarının devamı niteliğinde Ekmek ve Adalet, İdil Kültür Merkezi, TAYAD gibi ilerici kurumların kapatılması ve ILPS üyesi Aliyah Elisabeth Brunner'ın kaçırılıp kollarında sigara söndürülmesi ve ormanlık bir alana atılması dediğimiz olguya işaret etmektedir.

Bizler biliyoruz ki; okullarda öğrencilere soruşturma açıp onları okullarından atanlar, insanları kaçırıp işkence yapanlar, gözaltında insanları kaybedenler ve sokak ortasında insanları kurşunlayanlar (baskı,sindirme ve yok etme amacıyla bunları yaptıkları için) aynı mantığın farklı versiyonlarıdır.

Buna karşılık, baskılar, yıldırma ve sindirme politikaları devrimci-demokrat kesimleri yıldıramamıştır ve de yıldıramayacaktır. Devrimciler, tarihsel süreçte bu tip katliamlara sıkça maruz kalmışlar ama asla tükenmemişlerdir. Devrimciler, bugün içinde bulunulan zor durumu mutlak açacak ve çorak topraklara bir nehir gibi akacaklardır.

Unutmayalım! Bir su damlasından bir ırmak yaratmayı bilenler için okyanusa ulaşmak asla hayal değildir.

ÖNDER BABAT'I KİMLER NEDEN KATLETTİ?

Halkların geleceğini karartmak üzere el ele vermiş emperyalistler ve onların tüm işbirlikçileri, kendi kaderini eline alan, geleceğine kendisi karar veren bir gençliğin yetişmesini istemez; bunun için şiddetin hiçbir biçiminden kaçınmazlar. **Önder Babat bu nedenle katledildi.**

Öğrenci yaşamında, verilen gerici, sığ ve ezbere dayalı müfredatla yetinmeyen, ufkunu geliştiren, itiraz etmekten kaçınmayan ve alternatif üretmeyi bir tarz haline getiren gençlik; edilgen, pasif ve güdülebilir bir gençlik isteyen egemen güçleri ve onların okullardaki uzantılarını rahatsız eder. **Önder Babat bu nedenle katledildi.**

Yoksulluk, parçalanmışlık, geleceksizlik, umutsuzluk ve de çaresizlik; televizyonlarda "reality şov"lara dönüştürülüp, vıcık vıcık bir sömürü, reyting oranlarını yükseltmek için kullanılırken; buna rağbet etmeyen, karşı duran ve alternatif bir kültür ve yaşam için mücadele eden insanlar; düzenin devamından yana olanları her zaman rahatsız etmiştir ve hedef haline gelmişlerdir. **Önder Babat bu nedenle katledildi.**

Ülkemizi emperyalist postallar altında ezdiren, tüm kaynakları, uluslararası tekellere peşkeş çeken, ülke tarımını yok eden, işsizlik ve yoksulluk oranını büyütürken halkların geleceğiyle oynayan güçler; halka yol gösteren örgütlü yapılardan rahatsız olur ve onlara karşı işkence ve tutsaklıktan katletmeye kadar her yolu dener. **Önder Babat bu nedenle katledildi.**

Sosyalizmin öldüğünü, bir kurtuluş projesi olarak geçersizleştğini iddia eden; her türlü kötülüğün kaynağı olan kapitalizmi mutlak ve değiştirilemez gösteren güçler; bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm hedefinde ısrar eden ve bunun gereklerini yaşamında yerine getiren kesimleri, özellikle örgütlü yapıları yok etmek için devletin tüm imkanlarını kullanırlar. **Önder Babat bu nedenle katledildi.**

Halkların kendi kaderi tayin hakkına tahammülü olmayan, asimilasyon ve inkar temelinde ırkçılığa varan bir dayatmayla bütün bir toplumu tek tipleştirmeyi amaçlayan faşist bir rejime ve bu konudaki uzlaşmacı/işbirlikçi her türlü eğilime karşı duran; halkların kardeşliğini ve geleceğini özgür biçimde belirleme hakkını öne çıkaran kişi ve yapılar; her zaman emperyalizmin ve uşaklarının hedefi olmuştur. **Önder Babat bu nedenle katledildi.**

Önder Babat'a sıkılan kurşun; temsil ettiği düşünceye ve değerler bütününe sıkılmıştır. Önder Babat'ı yaşatmak; o değerlerde ısrar etmektir. Korku, katilleri cesaretlendirir ve yeni cinayetlerin önünü açar. Bu nedenle onlara karşı durmalı, onlardan daha çok ve daha güçlü olduğumuzu göstermeliyiz.

HEPİMİZ BİRER ÖNDER BABAT'IZ...

DEVRİMCİ HAREKET
Dergisi

Sen

İnsansın

Ayçiçeğinin gözleriyle

bakansın güneşe

Tarihin ırmağında

yüzün çağıldamakta

Koru

dağlar gibi gülüşünü

Sen

insansın

Kanattılar

toprağını besleyen karanfilini

Susma

seyreltme dilini

Unutma

yüzün eskimez bu acıyla

Sen

insansın

Dostunun geceye aktı gözleri

Ve kaldı avcunda

kendini yaratan eli

Gözleri,

gözlerinin pınarında bekliyor

sulamayı

aydınlığın habercisi

masum serçeleri

Haydi durma

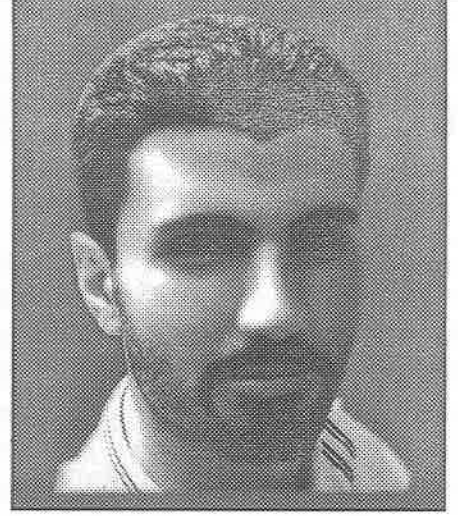
Çoğalt geleceğin karanfilini!

Dostun kanamasın gözleri!

Özgür Irmak

YOLDAŞLAR ÖLÜMSÜZDÜR

"Cellat uyandı yatağından bir gece
Tanrım dedi bu ne zor bilmece
Öldükçe çoğalıyor adamlar
Ben tükenmekteyim öldürdükçe"

Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde baskıya, zulme ve her türden sömürüye karşı gencecik yüreğini ortaya koyan Önder'imizi güneşe uğurlamış bulunuyoruz. Acımız büyük. Temsil ettiği değerleri ve taşıyıcısı olduğu özellikleri devam ettirmede bu acı, aynı zamanda bizlerin mücadele kararlılığını bir kat daha artıracaktır.

Umudun ve her türden güzelliğin kurşun yağmuruna tutulduğu bir ülkede yaşamaktayız. Karanlık seviciler, gelecek düşleri kurmamızı bile istemiyorlar. Onlar istiyorlar ki, ezilirken, sömürülürken ve katledilirken dahi sesimiz- soluğumuz çıkmassın. Onlar istiyorlar ki, yalana ve alçaklığa dayalı bu düzen sonsuza kadar sürsün.

Oysa özgürlük mücadelesinde serpiyen tohumlar bire bin vermeye devam ediyor. Cellatların Önder'den korkmaları bundan. Oysa bilmeliler ki, gencecik yüreklere sinsi suikastlerle kurşun sıkmak, bu düzeni asla kurtaramayacaktır.

Sokaklarında cellatların, yönetim kademelerinde her türlü çirkinliğin kol gezdiği; usulsüzlüğün, hokkabazlığın, yalan ve sahtekarlığın en geçerli değer olduğu bir ülkede, özgürlüğe tutkun yüreklerin umut ve özlemlerine hiçbir kurşunun işlemeceği er geç anlaşılacaktır.

Anısı mücadelemize ışık olsun !....

Başta ülkemiz halkları ve ailesi olmak üzere hepimizin başı sağolsun.

06.04.2004

Mehmet Ali YAZICI

F Tipi Hapishanesi C-13-54

Sincan/ ANKARA

“ÖNDER MÜCADELESİYLE HEP VAROLACAKTIR”

Önder'in yaşam öyküsünün merkezinde daima mücadele etmek durur. Diğer bütün yaşananlar çocukluk, gençlik...vb. Bu merkezin etrafında, mücadeleye tabi bir şekilde yerlerini alırlar. Önder'in yaşamı da mücadeleyle doluydu. Zengin ve örnek alınacak deneyimler sundu bizlere.

Öncelikle örgütlenmek kavramına inandırmıştı kendini Önder. Siyasallaşmak ve örgütlenmek. Çünkü bu topyekün saldırı karşısında ancak örgütlü mücadeleyle başarıya ulaşılacağına bilincindeydi. Sol içi kirlenmişliğin ve siyaset üzerinden siyaset yapmanın gelenek haline getirildiği bir dönemde iç çatışmayı bir kenara itip ortak amaç uğruna örgütlenmeyi ön planda tuttu. Alanlarda kenardan yürümenin anlamsızlığını vurguladı. Gerçekten amaç, bu coğrafyada sosyalizmi kurmaksa örgütlenilmeliydi.

Önder üniversiteliydi, son sınıf öğrencisiydi. Birçok soruşturma açılmıştı kendisine. Çünkü kötü olanın, yanlış olarak tanımladığı, kendi doğruları savunuyordu. Üreten ve araştıran üniversiteli kimliğini kazanmalıydı insan. İnsan ancak üretmekle varolabilirdi Önder'e göre. İnsanların neden sorusuyla tanışması gerekiyordu. Önder hep nedenleri aradı. Yaşamının her alanını mücadeleye katmayı bildi.

Önder Babat üniversite öğrencisiydi. Okulunu bitirip sistemin avukatlığını yapabiliyordu. Ekonomik kaygıları olmadan, toplumsallığı umursamadan vurdum duymaz bir şekilde yaşayabilirdi. Ama o mücadele etmeyi seçti. Sınıfsız, sömürsüz bir dünya için kısacık konukluğunda çok şeyler başardı. Çünkü yaşam öyküsünün merkezinde mücadele etmek vardı.

Önder katledildi. Emperyalizmin kanlı silahı sayısız devrimciden sonra Önder'e çevrildi. Ama Önder mücadelesiyle hep varolacaktır. **Emperyalizme, sömürüye, açlığı karşı artık hem Deniz olunmalı, hem de Önder olunmalıdır.**

TKP'li bir dost

“UĞRUNA ÖLÜMSÜZLEŞTİĞİN ŞEY İÇİN MÜCADELE ETMEYİ SÜRDÜRÜYORUZ”

Dostlarından Önder'e

Merhaba Önder!

Sen aramızda değilsin şu an ama, yaşam dehşet gerçekliğiyle devam ediyor. Anlarsın biliyorum, gerçeğin dehşet verici bir niteliği olduğunu. Cesur yürekler istediğini de bilirsin yaşamın. Yaşamı anlayabilmeye ve daha iyisi için mücadele etmeye, bunu paylaşmaya vermiştin kendini. Şimdi yoksun; bir an sensizlik daha da zayıf hissettirdi bizi, bir an ama merak etme, uğruna ölümsüzleştiğin şey için mücadele etmeyi sürdürüyoruz. Ve Önder belki de bu yüzden paylaştığımız çok şey vardı belki de ve sensizlik acı ama bu yolda yitirmeyi de öğreniyoruz. 'Yas tutma zamanı değil, nerde kalmıştık' diyoruz.

Yaşam Önder, şuurumuz olmadan içine konduğumuz için soyut zekamız geliştikçe kendimizi içinde buluverdik diyebildiğimiz, o garip oyun. Ama mahsusçuktan olmayan, gerçek...

Kendimizi içinde buluverdiğimizde şaşkınlıktan ne yapacağımızı bilemediğimiz bu oyuna alışmaya başladıkça bir anlamı olması gerektiğini düşünür dururuz tüm bu hengamenin... Herkes bir şeyler söylüyordur. Kitaplarda, dergilerde bir şeyler yazılıyor, anlatılıyor bu hengame hakkında. Biz de bilinmeyene savruldukça alevlenen merakımızla, korkularımızla belki ve açıklamalarımızla katılmak zorunda olduğumuz bu hengameyi anlamaya çalışırız.

Peki ben ne anladım bu hengameden? Yaşam bir kürenin üstünde olmaya benziyor. Herkes birer kürenin üstünde, onu yönlendirerek yürüyor. Adımlarını düşmeyecek şekilde ayarlamak zorunda. Herkes adımlarını ayarlayarak ilerlemeyi öğrenene dek tutunacak bir şeyler arar. Kimi sabit bir yere tutunur, kıpırdamadan, kimi başkalarına. Kimileri el ele uyumla gider bir yerlere, kimileri çarpışıp düşer. Mutlak herkes düşmeyi tadar, dengeyi sağlamayı öğrenene dek mütemediyen düşer. Tutunacak bir kimse, bir yer bulana dek kimi zaman daha az düşmeyi öğrenir. Birbirine tutunup birbirlerinin dengelerini bozacaklarına, dengeli olabilene dek yalnızca kendilerine tutunmayı ve küreyi hangi hızla, hangi yöne yönlendirmeleri gerektiğini de öğrenir. Birbirlerine yardım etmek ya da öğretmek için tutarlar birbirlerini bazen. Ve birlikte yönlendirirler başka küreleri de geleceğe... Açıklamalardan uzaklaştığında, açıklama yapamadığın noktada hengameyi algılamaktan uzaklaşır, güvensizleşir, karmaşıklaşırsın. Tökezler etrafındakilere çarpar, düşersin. Bir şeylere tutunmaya çalışırsın ancak o tutunmaya çalıştıkların kendi bacakların olmaz. Kürene konsantre olamazsın, neden o hengamedesindir, aklından uçup gitmiştir, yeniden soğukkanlı olabilmek, küreye, öğrenmeye ve mücadeleye konsantre olabilmek zordur. Ama 'mücadeleye devam'dır çünkü hayat devam ediyordur. En azından bizim için öyle...

Şimdi sen bu yaşamdan terfi etmiş gibisin. Ne de olsa bu yaşamın daha da güzelleşmesi yolundayken ... Bu düşünceyle sormak istedim; yaşamı iyi kavrayabilmiş miyim? Milyonlarcası gibi, uğruna bedenlen yok olduğun şeyin bir parçasını iyi yapmak görevini yerine getirebilmiş miyim?

O milyonlarca insana olduğu gibi sana da söz veriyoruz biz buradakiler. Devam edeceğiz. Küreni parçalatıp seni uçurumlara yuvarladıkları gibi, bize de bunu yapacak olabilirler. Seni, sorgulayan, açıklayan ve mücadele eden insanlardan biri olarak hatırlayacağız. Dengemizi daha sağlam tutacağız, senin gibi tutunulacak biri olacağız, tutunacak dal arayan değil Önder.

Şimdilik bu kadar Önder. Unutmadan, Denizler gönlümüzde bir yaşlarına daha girdiler bugün, onlara selamımızı iletirsin.

DÜŞLERİMİZ

Önder Babat'a

Bir kurşun,
Durdursa da yüreğinin saatini,
Kaçıp gitse de ellerinden zaman.
Ölüm her şeyin duyusunu yitirse de
bedeninde.

Sen düşlerimiz kadar diri;
Düşlerimiz kadar genç kalacaksın,
belleğimizde.
Ak düşmeyecek saçlarına
-Yalın ve çocuksu baktığın-
Duvarlarımızdaki fotoğrafında .

Aydınlık tarihimizin yol aldığı
Sokaklarımızdasın sen.
Yarına yürüyen
Sloganlarımızın yazıldığı,
Kurşun saplanmış
Fabrika duvarlarında.
Geleceğin haritasını çizdiğimiz
O güzel şarkılarda,
İnsanları birleştirmek için söylediğimiz
şarkılarda,
Yolları birleştirmek için söylediğimiz
şarkılarda.

Evrenin uyumunu aradık bu yollarda.
Gün geldi,
Azala azala yürüdük.
Gün geldi,
Çoğala çoğala yürüdük.
Hep yürüdük
Ölülerimizle yaralandık,
Acılarımızla yaralandık.
Ama sen de biliyorsun ki,
Düşlerimiz
En iyi merhemiydi
Yaralarımızın.
Ve ölülerimiz
Düşlerimizin göğünün altında uyuyor.
Onların yanı, senin yerin

Dilek Yılmaz

O GERÇEKTEN BİR ÖNDERDİ

BAHADIR DENİZ

Bir devrimcinin ölümü, yarım kalmış bir şarkı gibidir. Onu yaşatmak, şarkıda ısrar etmektir.

Koparıp alınmış bir parçamız hakkında yazmanın duygusal ağırlığı vardır. Ama Önder'i anlatmak zor değildir. Önder, tüm nitelikleri, yazı konusu yapılacak denli özel bir insandı. Devrimciydi, yoldaştı, öğrenciydi, bilim ve felsefeye meraklı, sanatçı ve üretkendi.

Genellikle kişinin öne çıkan nitelikleri, diğer niteliklerini ikincil plana düşürür. Kişi, niteliğinin baskın yanıyla bilinir. Bu nedenle; doğum yeriyle, tuttuğu takımla ve hatta mesleği veya bitirdiği okulla anılmak; başka niteliklerinin olmamasıyla veya zayıflığıyla ilintilidir.

ÖNDER; UYUŞTURULMUŞ, İRADESİ TESLİM ALINMIŞ VE YAŞLANMIŞ GENÇLİĞİN REDDİYDİ

Gençlik bugün adeta düşürülmüş bir nabızla, kanı yavaş akan bir hareket (gerçekte hareket-sizlik) grafiğiyle adeta yaşlanmış bir görüntü vermektedir. Uyuşturucu tüketimi, sigara ve alkol bağımlılığı çok erken yaşta başlamakta ve gençlerin en gerekli yanını, beynini teslim almaktadır. Üreten değil, tüketen; doyumsuz, gel-geç ruhlu bir gençlik ortaya çıkmakta ve böyle bir gençlik, gelecek tasarımı yapma, bir plan dahilinde sabırla çalışma yetisini hiçbir zaman kazanamamaktadır. Yani "Gençlik Gelecektir" beklentisi sözde kalmaktadır. Tabii ki bu durum, bütünü tanımlayan hastalığın gençliğe sirayet eden boyutudur. Ve kaynağında dünya ölçeğinde tasarlanmış, beyinleri hedef alan emperyalist projeler yatmaktadır.

İşte Önder, böyle bir süreci red-

detmenin sembollerinden, öznelerinden biri olarak yaşadı. Yaşamın her anına irade katmanın, devrimcileştirici dönüşümün etkilerini tüm tercihlerinde gözlemek mümkündür. Mutluluğu, ısmarlanmış sofralarda çatal-bıçak uçlarında aramak yerine, yaşamın her kesitinde mutlanmanın mümkün olduğunu biliyor ve onu zorluyordu. **Önce kendini sonra da karşısındakini kandırarak sanal alemde sevgi arayanların aksine o, her zaman sevgi doluydu ve sevgilimizdi.**

Önder, zor günlerin insanıydı; zor işleri, olağan işlermiş gibi algılayıp çözmeyi biliyordu. O, gelişimimizin bir aşamasında bize verilmiş bir ödül, Devrimci Hareket için bir şanstı. 3 Mart 2004 tarihinden itibaren o, bir Devrimci Yol şehididir. Kazanımlarını ve katkılarını sürekli kılacak; ona ve kendimize yakışan biçimde yaşatacağız.

Önder'i yakından tanıyan bir arkadaşı, "onu hiç mutsuz görmedim" demiş. Bu, Önder'i anlatmak için gerçekten çok uygun bir ifade. Mutluluk, salt devrimcilere özgü bir olay değildir; ama, Devrimci Hareket'in sıkça ifade ettiği gibi devrimcilik; mutlanma sebeplerini arttıran bir olgudur. Tabii salt "devrimciyim" demek veya bu adla anılan mekanlara gitmek, insanı birden bire mutlu kılmıyor. Bu bir sonuçtur; devrimcilik ağacının en gürbüz anıdır; çiçeklenme ve meyvalanma aşamasıdır.

İnsanların sol ile aralarında-

ki mesafeyi büyüttüğü, devrimcilerin taşıdığı kimliği pek çok durumda gizleme ihtiyacı duyduğu koşullarda; bırakalım kimliğini gizlemeyi, bunu her vesileyle ifade eden ve bundan mutluluk duyan Önder; devrimciliğe yönelik aşındırıcı tartışmalara da, yenilme adı altında girilen kılıklara da bir yanıtı.

ÖNDER; KÜÇÜKBURJUVA KİŞİLİĞİN ANTİTEZİYDİ

Küçükburjuva kimliği, aynı zamanda bir çeşit kimliksizliktir. Küçükburjuva, arada durur; bastığı zemin kaygandır. Olduğundan farklı görünme olasılığı yüksektir. Bazen kendisi, bazen başkasıdır. Dikkat çekmeyi, kendini anlatmayı, övülmeyi sever. Doygunluk ona göre değildir. Zora gelmez; çünkü değerlerinde ısrarcı değildir. Heyecanları saman alevi gibi olduğu için, tatminsizdir. Uzun süre ve sabır gerektiren işleri sevmez. Kolaya kaçır. Aldığı işleri sık sık yarım bırakır. Büyük görünmeyi sever; ama, büyümek için çaba harcamayı sevmez. Her şeyi bilmek ister; ama, okumayı sevmez. Bir konuyu derinliğine araştırmak yerine aforizmalarla yetinir. Üretmeyi değil, tüketmeyi sever. Üretim onun adını taşıyacaksa; bu, onu mutlu eder. Ama bunun için çaba harcamak zor gelir.

Kirleri temizlemek yerine kapatmak, makyajlamak, görüntüyü kurtarmak, yapacağı işleri ertelemek; küçükburjuvanın en bariz özelliklerindedir.

Küçükburjuva, aşk ilişkisinde en büyük sevgilidir. Ama sevgisini büyümek için emek harcama zahmetine katlanmaz. Çünkü bencildir ve vermeyi değil, almayı sever. Hayvanlarla ve doğayla ilişki kurabilmenin gerektirdiği kişilik özelliklerini hiçbir zaman kazanmamıştır; ama hayvansever olarak

anılmak ister. Kısacası küçükburjuva, az verip çok isteyen bir kişiliktir. İşte Önder Babat böyle bir kişiliğin antitezidir.

Önder'in, yaşamla barışık, değer ve tercihleriyle bütünleşmiş olması; onu bütünüyle negatif elektirikten, gerginleştirici ilişkilerden uzak tutuyordu. İkna edildiğinde, hatasını hiçbir direnç göstermeden kabul etmesi; kendini geliştirerek eksikliklerini aşma sürecini de hızlandırıyor.

Fırsat tanındığında öğretmenliği başarıyla gerçekleştiren; ama, gerektiğinde öğrenci olmayı da küçülme saymayan; kibir ve kapristen uzak duran Önder, küçükburjuva niteliklerin, devrimci alternatifler eşliğinde aşılması halinde ortaya çıkacak kişiliğin ne denli mükemmel olacağına dair bir örnekti.

Yoldaşlık zemininde dahi kişilerin birbirinin sırtına yük bindirebildiği günümüz koşullarında; kendi isteğiyle yük almak, artan yüklerinden yakınmamak; çok işi az stresle aşabilmek; uykusuz kalabilmek ve bunların bir devrimci için sorun bile olmadığını gösterebilmek açısından Önder; Devrimci Hareket için adeta bir vitrindi.

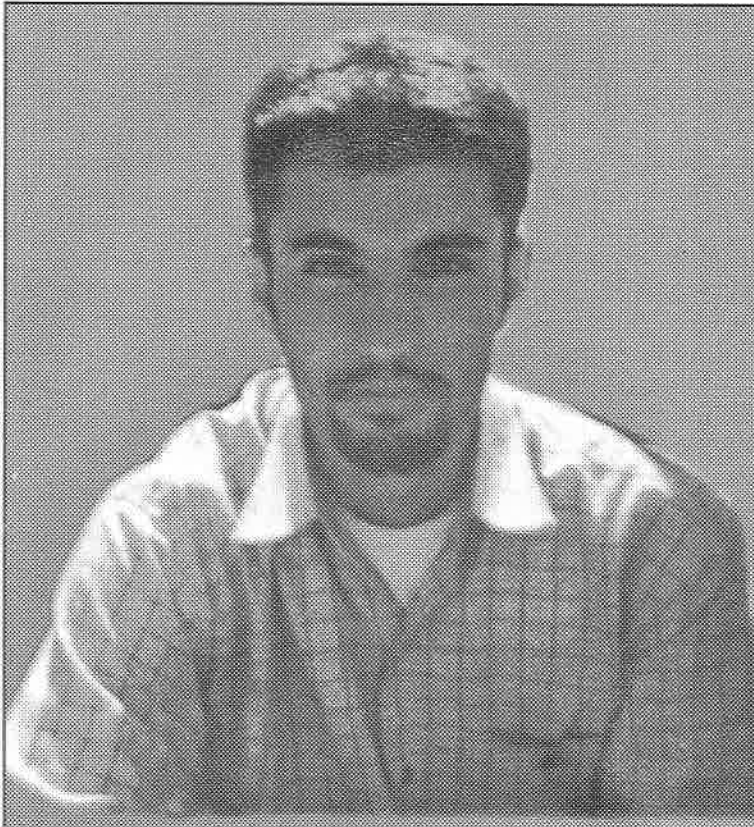
ÖNDER; DEVRİMCİ HAREKET'İ SOL İÇERİSİNDE FARKLI

KILAN NİTELİKLERİN TAŞIYICILARINDANDI

Biz, solun ezberini bozmak için değil, devrim için yola çıktık. Ama bu yolda ezber, sol için bir ayakbağı haline gelmişse, o ezberi bozmak da bir görevdir.

Tüm bilimlerin imkanlarını felsefi bir disipline içerebilme özelliğiyle Marksizm; ne ezber, ne de alışkanlık ve imajla yetinmeyi yeterli sayar. Kişinin, tetiklendiğinde verdiği refleks, aynı zamanda birikim ve tercihlerine dair

bir görüntüdür. Marksizm'le donanan ve reflekslerine de bu birikimi yansıtabilen kişi için biçim, öze uyum halindedir. Özenilmiş biçim, özü yansıtmaya işlevini daha başarılı şekilde yerine getirir. Bu nedenle biçim, önemlidir. Ama, şova dayalı, gösterişten ibaret biçim; çoğu kez, gel-geç ruhluluğun, temelsizliğin ve hatta çözümsüzlüğün dışavurumudur.

**Anıların
bir duvar yazısı gibi
zaman aşımına uğramayacak
seni
beynimizdeki pusulaya yerleştirdik.**

Her şeyin nedenlerine değinmek, ülkemizde veya dünyada gelişen her olgunun Marksizm temelinde nasıl okunması gerektiğini ortaya koymak, gerçekten zordur. Hele ki okuma tembelliğinin, düşünme ve muhakeme yapma hantallığının sola da sirayet ettiği koşullarda bu daha da zordur. Ama, zor diye, en temel görevlerden kaçınmak; solcu/devrimci kimliğe hiç mi hiç yakışık düşmez.

İşte bu gerçeklerin ve Hareket'imizin özgünlüğünün bi-

lincinde olan Önder, Devrimci Hareket'in fikri ve pratik duruşunu tercih etmekle kalmamış; onun taşıyıcı öznesi haline gelmişti.

HİÇBİR SÖZ ACIMIZI DİNDİRMEYE YETMEZ

Biliyoruz, hiçbir söz, acımızı dindirmeye, Önder'in yerini doldurmaya yetmez. Önder'in yokluğunu, ancak Önder'in varlığı karşılar. O halde acımızı bir kamçılama sebebi yaparak yola devam ederken; Önder'i onlardan geri almanın da yöntem ve araçlarını geliştirmeliyiz. Önder'in ayak bastığı ve soluk aldığı her mekanda onun en diri öğelerle yaşamasını sağlarken; eksikliğini hissettirmemek için, gizli kalmış (potansiyel) tüm enerjimizi açığa çıkarmak durumundayız. Önder, yanına geldiği tüm sayıları çoğaltan bir çarpan gibi canlı tutulduğunda; gözleri arkada kalmış olmayacaktır.

Sarsılan tüm ağaçlar, ürünlerinin bir kısmını döker. Hiçbir düşman da ağaca "seni sarsabilir miyim?" diye sormaz. İsmarlama biçimde de sarsmaz. Bu nedenle de sarsıntının boyutu; kayıp oranında da, iyi gün dostluğu ve kısayol arkadaşlığında da kendini gösterir. Ne var ki devrimciler, bu tür süreçleri, kayıpların varlığına rağmen artılarla büyütmeyi başarmak için, yapısal pek çok niteliğe sahiptir. Bu gerçekleştiği oranda, hem düşenler yaşatılmış, hem de düşmanca hesaplar boşa çıkarılmış olur.

Önder, zor günlerin insanıydı; zor işleri, olağan işlermiş gibi algılayıp çözmeyi biliyordu. **O, gelişimimizin bir aşamasında bize verilmiş bir ödül, Devrimci Hareket için bir şanstı.** 3 Mart 2004 tarihinden itibaren **o, bir Devrimci Yol şehididir.** Kazanımlarını ve katkılarını sürekli kılacak; ona ve kendimize yakışan biçimde yaşatacağız.

HOLLANDA MİTİNG

HOLLANDA - ÖNDER BABAT ANMASI

AVUSTURYA MİTİNG

ADANA

İSTANBUL

İZMİR